
TENTAȚII din TRECUT
Cindy Gerard
Loveswept

Loveswept

Cindy Gerard

Tentații din trecut

Temptations From The Past
by Cindy Gerard

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Cindy Gerard

Tentații din trecut

Traducere de Claudia Șerbănescu

București

ISBN 973-95056-3-8

Capitolul unu

– Cred că-ţi dai seama de ce ai nevoie, nu?

January Stewart oftă răbdătoare şi-şi dădu jos ochelarii de vedere. Ridică privirea de la raportul pe care tocmai îl încheiase şi privi în ochii căprui, plini de luminiţe, deşi cam decoloraţi, ai secretarei sale, Helen Morgan, în vîrstă de şaizeci şi cinci de ani.

– În orice caz, n-am nevoie să-mi ţii predici, dacă asta intenţionezi să faci, o admonestă

politicos January.

Fără să ia în consideraţie avertismentul, Helen continuă neînduplecată:

– Trebuie să faci treaba aia, ştii tu...

Lui January îi scăpă un zîmbet amuzat. Totul în înfăţişarea lui Helen o scandaliza: de la machiajul sofisticat, în tonuri închise, şi gura ca de Cupidon, roşie ca focul, pînă la părul vopsit într-o nuanţă stridentă de portocaliu. Toate subterfugiile acestea ridicole, la care apela Helen pentru a părea mai tînără, o şocau pe January, de fiecare dată cînd o privea, şi făceau ca zi de zi, de cinci ani încoace, să se nască în ea două sentimente total contradictorii – cînd îi venea s-o concedieze pe Helen, cînd s-o ia în braţe şi s-o pupe. Şi cum January nu prea agrea efuziunile sentimentale, iar Helen n-ar fi acceptat, nici în ruptul capului, să fie concediată, domnişoarei Stewart nu-i rămînea altceva de făcut decît să dea uşor din cap.

– „Să fac treaba aia!" Cît de delicat ai spus-o. Am remarcat că „treaba aia" e soluţia ta pentru orice fel de probleme, de cînd l-ai întîlnit pe Leonard.

– Hei, făcu Helen, zîmbind ştrengăreşte, să ştii că la mine dă randament, iubito. Şi din moment ce tu n-ai altă soluţie mai bună, trebuie să recunoşti că puştiul ăsta a făcut alt om din mine. Ascultă-mă cu atenţie, draga mea. Un bărbat e

mare lucru. E în stare să facă adevărate minuni în ce priveşte... făcu o pauză cu subînţeles... modul de a se comporta al femeii. În plus, ai mai scăpa de cearcănele astea de sub frumoşii tăi ochişori căprui.

În urmă cu zece ani, Helen rămăsese văduvă, iar din mai, de cînd redescoperise desfătările iubirii alături de Leonard Tyler, o înnebunise pur şi simplu pe January cu sfaturile ei în materie de amor. O tot ţinea una şi bună că sexul poate vindeca orice – de la crizele depresive pînă la durerile de dinţi.

Punînd în ordine hîrtiile de pe birou, concluziile la cazul Garner, January i le întinse lui Helen adresîndu-i totodată un zîmbet prin care voia să-i dea de înţeles că se putea retrage.

– Trebuie bătute la maşină pînă mîine, Helen, iar apoi, trimise la tribunal.

Auzind acestea, Helen se ridică cu demnitate de pe scaun, îşi aranjă vesta strîmtă peste talie, care nu era nici pe departe trasă prin inel, aşa cum credea ea, şi băgă subraţ teancul de hîrtii.

– Bine... zise ea pe un ton sobru, pe care-l folosea de fiecare dată cînd la mijloc erau lucruri grave. Faci cum vrei. Dar adu-ţi aminte ce-a păţit Jack.

– Care Jack? întrebă January mirată, punîndu-şi ochelarii la loc pe nas.

– Cum care Jack? Jack, tipul ăla care muncea de dădea în brînci şi nu se distra deloc.

– Ah, Jack. Fii liniştită, Helen, am văzut atîtea chestii dintr-astea, în viaţa mea, încît mă îndoiesc că la vîrsta asta m-aş apuca de lesbianism sau mai ştiu eu ce.

– „La vîrsta asta“, repetă Helen pe un ton mai special, vrînd parcă să-i amintească lui January că, în urmă cu o lună, îşi aniversase împlinirea a douăzeci şi opt de ani de viaţă. Fusese doar o cină obişnuită, fără prea mare tam-tam. La vîrsta asta, continuă ea, ar fi trebuit să ai deja un soţ iubitor în pat şi vreo doi copilaşi bucălaţi, care să-ţi mai încălzească inima asta de piatră pe care o ai în piept şi să-ţi mai potolească zelul ăsta exagerat, în ce priveşte munca de la birou.

– Dacă m-aş căsători, fii sigură că munca mea ar fi un motiv de ceartă în casă. Consideră, aşadar, că, necăsătorindu-mă, contribui şi eu cum pot la menţinerea unei rate scăzute a divorţurilor.

Auzind această explicaţie, Helen se încruntă şi spuse:

– Ascultă, fetiţo. Să ştii că ai tot atîtea scuze pentru a evita o relaţie, cîte ar avea Leonard dacă, într-o bună zi, i-ar trăsni prin cap să nu mai poarte pantaloni. Nu înţeleg de ce te temi. Pe cuvînt dacă te înţeleg. Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai sta pe gînduri şi aş profita din plin de mutriţa

asta simpatică şi de corpul ăsta de zeiţă, pe care ţi l-a dat Dumnezeu. Ar trebui să porţi şi altceva în afară de costumele astea bleumarin atît de insipide şi de bluziţele astea demodate care-ţi ascund tot farmecul trupului. De ce nu-ţi faci cunoştinţe noi? Şi ce-ar fi să te tunzi şi să-ţi faci un permanent? mai zise Helen, acaparată cu totul de importanţa subiectului aflat în discuţie.

– N-am nevoie de cunoştinţe noi, iar părul îmi place aşa cum e.

– Dar te-ai distra de minune, continuă Helen, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Ştii, iar te-a căutat Lance O'Brian, tipul ăla sexy. De ce nu vrei să ieşi seara cu el ori cu oricare alt avocat din oraşul ăsta? Toţi se ţin după tine. E suficient un prim gest de încurajare din partea ta şi...

– Şi pe urmă să fac „treaba aia“, nu? o întrebă January amuzată. Cu riscul de-a destrăma din start o relaţie care s-ar putea dovedi serioasă şi nu bazată doar pe sex. Nu, mulţumesc. Nu servesc aşa ceva.

– Aveai dreptate, zise Helen, după o pauză de cîteva secunde, cînd spuneai că eşti o persoană din cale-afară de nesuferită, Jan.

– Sînt doar o persoană ocupată... şi aşa ar trebui să fii şii tu la ora asta, spuse January, aţintindu-şi privirea asupra hîrtiilor pe care Helen le avea subraţ.

– Hm, făcu Helen băţoasă şi se răsuci pe călcîie pornind spre uşă, acompaniată de foşnetul rochiei de mătase roz şi lăsînd în urma ei o dîră persistentă de parfum exotic, sufocant.

January o urmări pe Helen, în timp ce aceasta se aşeza în faţa maşinii de bătut, învingîndu-şi impulsul puternic pe care-l simţea de a trage jaluzelele peretelui de sticlă, care despărţea biroul ei de secretariat. Dar, dacă ar fi lăsat jaluzelele, Helen şi-ar fi dat cu siguranţă seama că-i ascundea ceva. Iar în fond şi la urma urmei, ce rost ar fi avut? Oricum, Helen îşi dădea seama cînd ceva era în neregulă cu January. Şi, fir-ar să fie, era într-adevăr ceva în neregulă cu ea.

Jan se prăbuşi la loc pe scaun. Rămase cu privirea aţintită pe fereastră, jucîndu-se absentă cu stiloul, dar fu curînd trezită din visare de hodorogitul unui camion. Îşi dădu seama, cu dezgust, că o cuprinsese din nou starea aceea depresivă. Dar ea nu avea timp pentru astfel de prostii. Făcuse cunoştinţă cu sentimentul acesta nou, încă de acum şase luni. January Stewart – Prinţesa de gheaţă – cum fusese poreclită, se trezise deodată copleşită de singurătate. Şi de atunci, se surprinsese de multe ori, cu stupoare, întrebîndu-se, cu curiozitate, ce era de fapt sexul. Nu, nu întrebîndu-se, mai nou, dorindu-şi să experimenteze ceea ce Helen şi Leonard făceau împreună noaptea.

Voia să afle ce-i cu toată povestea asta, de ce atîta agitaţie cînd între un bărbat şi o femeie lucrurile mergeau bine. Şi, din moment ce habar n-avea ce-ar fi putut să facă în sensul ăsta, January recurse la soluţia pe care o aplica întotdeauna cînd voia să combată ceea ce ea numea „semn de slăbiciune". Aşa că îşi întoarse din nou atenţia la dosarul din faţa ei şi se cufundă în muncă. Reuşise să-l convingă pe judecătorul Stone să nu dea sentinţa definitivă în cazul Garner, pînă cînd nu avea să termine şi ea raportul. Obţinuse o păsuire pînă a doua zi şi, de dragul copilului lui Garner, trebuia să termine raportul pînă atunci.

Două ore mai tîrziu, pe cînd îşi arunca o ultimă privire peste dosar, auzi de afară zgomotul unei motociclete, care se apropie şi se opri la fereastra ei, şi, nu după mult timp, izbucnirile de rîs ale lui Helen ajunseră pînă la January. Privi curioasă în secretariat.

Primul lucru care-i trecu prin cap, atunci cînd îl zări pe bărbatul care şedea cocoţat pe colţul biroului lui Helen, afişînd o aroganţă atît de naturală, fu că tipul venise pentru a cere vreun sfat juridic. Următorul lucru care-i veni în minte, şi rămase uimită de ce putea să gîndească, a fost că individul era cel mai sexy bărbat pe care-l văzuse vreodată. Era bine făcut, îmbrăcat ca un

rocker, şi January ar fi pus pariu pe ultimul salariu, pe care tocmai îl încasase, că tipul era un aventurier.

În timp ce-l privea, el zîmbi cu aroganţă plin de el, şi, deşi zîmbetul îi fusese adresat lui Helen, January simţi cum începe să-i bată inima puternic. În timpul acesta, Helen continua să chicotească şi să se întreţină cu noul venit.

Cu toate că ar fi vrut să-l ignore şi s-o lase pe Helen să se ocupe de el, January nu se putea abţine să nu-l privească.

Erau atîtea de văzut la el!

Era înalt, zvelt, bine făcut. Purta un tricou negru, fără mîneci, strîmt, care-i scotea în evidenţă pieptul larg şi bine proporţionat, cît şi pielea bronzată şi provocator de fină a braţelor. Blugii pe care-i purta erau atît de decoloraţi, încît păreau aproape albi. Părul des şi negru era destul de lung încît s-o facă pe mama lui, dacă avea o mamă, să se întrebe cu ce-a greşit în educaţia fiului ei. Cizmele de motociclist îi ajungeau pînă la genunchi.

Atunci cînd îşi dădu la o parte cîteva şuviţe de păr de pe ureche, January observă că avea degete lungi şi subţiri, iar în urechea stîngă purta un diamant.

Şi ce trăsături avea!

După înfăţişare, nu părea să şi-i facă prieteni

pe toţi cei pe care îi întîlnea şi ea se întrebă cum de frumosul său nas roman scăpase neatins pînă atunci. Pometţii erau înalţi şi puternici, iar linia maxilarului trăda încăpăţînare şi siguranţă de sine. Iar buzele cărnoase... buzele promiteau plăcere... şi înţelegere...

Ţinîndu-şi respiraţia, January îl privi cum se întoarce, îşi pune mîinile pe biroul lui Helen şi se apleacă spre ea, adresîndu-i un zîmbet intim şi sugestiv. Helen se înroşi ca o şcolăriţă aflată la prima întîlnire. Cînd bărbatul îi zîmbi pentru a doua oară, într-un mod cu totul şi cu totul ameţitor, Helen nu-i mai putu rezista şi, după ce îşi trecu cochet mîna prin părul cu licăriri fluorescente, ridică receptorul telefonului de pe birou. Deşi ştia că Helen cu ea dorea să vorbească, January tresări, cînd vocea secretarei sale se revărsă prin interfon:

– Dominşoară Stewart, e aici un do...

– Răspunsul este „nu“, Helen, izbucni January, înainte ca secretara să termine ceea ce voia să-i spună. Ştii doar că suma pe care o am depusă la bancă nu-mi permite să mă ocup de un pierde-vară şi să-i plătesc cauţiunea, oricît de strîmţi i-or fi pantalonii, mai zise January, pe deplin convinsă că, dacă l-ar primi pe acel bărbat în birou, ar face din start o greşeală imensă.

– Oh, dar nici vorbă de aşa ceva. Domnul ar fi

bucuros dacă ţi-ai face puţin timp pentru dînsul, gînguri Helen, evitînd să privească înspre January şi zîmbindu-i dulce Domnului Pantaloni Strîmţi, care, în momentul acela, îşi întoarse capul şi întîlni privirea lui January prin peretele de sticlă.

January nu se aşteptase ca el să aibă asemenea ochi. Erau atît de albaştri, încît avea senzaţia că se scufunda în ei, şi January se gîndi că era tocmai nuanţa aceea de albastru care sucea capul fetelor. După întreaga lui înfăţişare, January s-ar fi aşteptat ca privirea să-i fie de gheaţă şi de aceea rămase surprinsă, cînd simţi căldura din ochii lui. O căldură care o făcu să se simtă ciudat – simţi o emoţie neaşteptată, intensă, o căldură care îi invada tot corpul, dar, imediat, emoţia dispăru şi fu înlocuită de una şi mai puternică – panica. Îngheţă toată, ca şi cum un viscol teribil o învăluise şi o biciuia cu rafalele lui reci.

January îl cunoştea pe bărbatul acesta. Era sigură că îl cunoştea! Dar de unde oare? Şi ceea ce era mai important – cînd îl cunoscuse oare? Şi deodată îşi aduse aminte.

Era Michael Hayward!

Oh Doamne! Inima începu să-i bată din ce în ce mai repede. January încerca în zadar să-şi învingă teama care începuse să pună stăpînire pe ea.

Michael Hayward! Numele acesta era pentru

ea sinonim cu suferinţa, cu durerea.

Palmele începură să-i transpire şi simţi o durere în piept; era ca o gheară care o strîngea din ce în ce mai tare şi January simţi, la un moment dat, că se sufocă. Cum oare, se întrebă ea, cum oare reuşise să-i dea de urmă după atîţia ani? Şi ce voia de la ea? Devenise un jurnalist important şi foarte influent. Oamenii credeau în el, credeau în ceea ce el scria.

January continuă să-i susţină privirea, încercînd să-şi dea seama dacă şi el o recunoscuse. Nu, nu o recunoscuse. Pulsul începu să-i revină la normal. Era oare posibil să n-o fi recunoscut? se întreba January, sperînd din tot sufletul să fie adevărat. Cu toate că şi el o privea cu atenţie, January îşi dădu seama că nu o recunoscuse; în privirea lui, citi doar un interes pur masculin vizavi de ea, ca femeie. Atît şi nimic mai mult.

Încercă să-şi aducă mai multe argumente, să se convingă că, într-adevăr, n-o recunoscuse. În primul rînd, n-ar fi putut-o găsi, chiar dacă ar fi căutat-o, pentru că January îşi schimbase numele. Ea însăşi se schimbase. Trecuseră cincisprezece ani. Pe atunci, ea era doar o fetiţă în vîrstă de numai treisprezece ani, iar, între copilul de atunci şi femeia de-acum, nu mai exista nici o asemănare, nici fizică şi nici în ce priveşte felul ei de a fi şi de a simţi. Iar el era un reporter ambi-

ţios, de douăzeci şi trei de ani,s hotărît să cucerească lumea cu orice preţ. Numai că preţul acesta fusese ea. Ea şi mama ei.

Nu, îşi zise January în cele din urmă, dar fără să fie în totalitate convinsă, nu, n-o recunoscuse. Dar atunci de ce venise la biroul ei? Era curioasă să afle motivul vizitei lui, însă în cele din urmă, se hotărî că nu merita să rişte pentru o simplă curiozitate.

Îşi eliberă privirea de a lui şi se roti cu scaunul, întorcîndu-se cu spatele la peretele de sticlă. Îşi dădu jos ochelarii şi, luptîndu-se cu starea de greaţă care o cuprinsese, se aplecă deasupra interfonului şi spuse:

– Ascultă-mă cu atenţie, Helen. Făcu un efort să-şi ascundă tremurul din voce. Nu-mi pasă cum ai să reuşeşti, dar scapă de el, mai spuse, cu voce calmă şi autoritară.

– Am înţeles, domnişoară Stewart, răspunse Helen veselă. Îl trimit îndată la dumneavoastră.

Auzind acestea, inima lui January încetă brusc să mai bată. Trase adînc aer în piept şi auzi cum uşa se deschise şi se închise la loc. Îşi întoarse încet faţa spre el, gîndindu-se în sinea ei să-i spună, ca să scape de el, că nu era un avocat în toată puterea cuvîntului, că era încă o simplă practicantă. În timp ce domnul Hayward înainta spre biroul ei, January îşi promise solemn că

avea s-o facă. De data asta avea s-o facă. Avea s-o concedieze pe Helen.

După tratamentul de mamă-dădacă-admiratoare pe care i-l aplicase Helen, după căldura aproape tropicală de care avusese parte în secretariat, atunci cînd, cu paşi hotărîţi, intră în biroul lui January Stewart, Michael Hayward avu senzaţia că a nimerit sub un duş rece.

Cu mult timp în urmă, învăţase că, în meseria sa, farmecul personal cît şi stilul lui tranşant, de a merge direct la ţintă, erau atuurile sale, amîndouă ajutîndu-l întotdeauna să obţină ceea ce dorea. Întotdeauna receptiv la interesul pe care femeile i-l arătau, Michael Hayward obişnuia să se folosească de asta, pentru a-şi atinge scopul dorit. Şi o făcea cu aceeaşi nonşalanţă cu care îşi purta pletele.

Dar de cum intră, îşi dădu seama că reacţia lui January Stewart nu era cea pe care o trezea, de obicei. la persoanele de sex opus. Îi adresă un zîmbet timid, la care ea îi răspunse cu o privire de gheaţă. Doar gheaţa e atît de rece, îşi spuse el.

Încercă să-i mai zîmbească o dată, dar nici de

data asta nu reuşi. Nu era un început prea promiţător, dar era, totuşi, un început. Speranţele în acest început îi fură însă de-a dreptul demolate, atunci cînd îi întinse mîna, gest pe care ea îl ignoră cu desăvîrşire.

Dacă rezistenţa ar avea o culoare, îşi spuse el, privind-o pe January cu interes, atunci ar fi aceea a ochilor ei, a frumoşilor ei ochi întunecaţi, care aruncau flăcări, în urmă cu o săptămînă, atunci cînd vorbise atît de rece şi de la obiect. La fel erau şi acum, reci şi inexpresivi ca două diamante.

– Ştiu că eşti ocupată, domnişoară Stewart, începu el, fără să se dea bătut, şi de aceea apreciez faptul că ai acceptat să mă primeşti.

– Vă pot sta la dispoziţie doar cîteva minute, domnule Hayward.

Aha, tînăra doamnă se ţine tare, îşi zise el. Rezistentă şi ostilă, pe deasupra. Nu-i nimic, mai vedem noi care pe care.

Intrigat, zîmbi uşor, cu unul din colţurile gurii ridicate în sus.

– Deci, ştii cine sînt.

– Numai cine trăieşte în pădure nu ştie cine sînteţi şi cu ce vă ocupaţi, spuse January, fără prea multă politeţe.

– Sincer să fiu nu prea mă interesează părerea celorlalţi în ce priveşte activitatea mea, spuse el,

zîmbind cu toată gura, de data asta. Dar, cel puţin, remarca dumitale explică primirea rece pe care mi-ai făcut-o. Înţeleg că nu faci parte dintre admiratoarele mele, domnişoară Stewart.

Prudenţă ori uşurare, nu era prea sigur, dar ceva se citea acum pe faţa ei. Mai intrigat ca niciodată, Michael o privi pe January cum, cu o răbdare în mod clar pusă la încercare, îşi împreună mîinile delicate şi şi le aşeză pe birou.

– V-am citit articolele, domnule Hayward, spuse ea, privindu-l răbdătoare, dar acum nu am nici timp şi nici dispoziţia necesară pentru a discuta pe marginea lor.

– E cea mai diplomată pledoarie pe care am auzit-o vreodată, domnişoară avocat, zise el, continuînd să zîmbească.

N-a rămas deloc surprins, cînd a văzut că ea nu ripostează. Dezamăgit da, dar nu surprins.

January îşi privi cu severitate ceasul, cu cureluşă neagră, de la mînă, după care îşi întoarse privirea din nou la el şi zise:

– În cincisprezece minute, trebuie să sosească un client şi încă mai am de lucru la dosarul lui. Aşa că, dacă aveţi ceva de spus, vă sugerez să treceţi direct la subiect.

Michael nu se putu abţine să nu zîmbească din nou. Era amuzat de bruscheţea cu care ea spunea lucrurilor pe nume, de bluza ei albă,

apretată, în stil victorian, de costumul bleumarin, atît de sobru. Fata asta era o adevărată enigmă. Se trezi deodată c-ar avea chef să afle ce se ascunde sub stratul ăsta de gheaţă, s-o elibereze din închisoarea a cărui prizonieră era. Venise aici, ca să afle cauzele vehemenţei din tonul pe care January îl adoptase în expunerea de săptămîna trecută. Voise să afle care erau ţelurile ei, ce intenţiona să facă mai departe. Acum însă, îşi dorea să afle dacă aceeaşi patimă, cu care vorbise atunci, o caracteriza şi în alte împrejurări, în relaţiile cu bărbaţii, de pildă.

Şi pentru că dorea atît de mult să afle acest lucru, nu se lăsă impresionat de primirea ei atît de rezervată. Al naibii să fie dacă avea să se dea bătut! În ciuda faptului că ea nu-l poftise să ia loc, Michael se instală confortabil în fotoliul din faţa biroului ei vechi, din lemn de stejar.

– Aţi fost grozavă la conferinţa se săptămîna trecută, spuse el, cu admiraţie sinceră. Foc şi gheaţă laolaltă... aceasta este impresia pe care mi-ai făcut-o, în timp ce te urmăream. Foc şi, deasupra, un strat impenetrabil de gheaţă; fermitate şi urmărirea unui scop precis, aceasta este imaginea pe care mi-ai făcut-o atunci.

– Aţi fost la conferinţa aceea despre abuzul sexual în ce priveşte copiii? De acolo mă cunoaşteţi?

Michael ridică din umeri.

– Nu se ştie niciodată unde poţi pune mîna pe un subiect de articol. Făcu o pauză, remarcînd, plin de interes, cum în ochii întunecaţi ai lui January apăru o expresie de evidentă uşurare, după care continuă: E adevărat că subiectul nu prezintă prea mare interes, nu e ceva de pagina întîi, dar am remarcat interesul deosebit de scăzut pe care Comitetul Naţional al Prevenirii Molestărilor Sexuale la Copiii îl are faţă de această problemă. Celor de-acolo nu prea le pasă de cauzele care determină astfel de abuzuri, ei se ocupă doar de urmări, de impactul asupra copiilor. Ori tocmai asta aţi făcut – aţi pus punctul pe „i". Nu cred să fii fost vreo persoană, din cele ce v-au ascultat, care să nu-şi fi şters lacrimile din colţul ochilor.

January îl privi îndelung, cu atenţie, înainte de a-i răspunde.

– Am fost doar însărcinată să adresez oamenilor un mesaj, care trebuia neapărat să ajungă la ei.

Michael zîmbi, auzind acestea.

– Într-adevăr, January. Ai reuşit să faci ca mesajul să ajungă în inimile oamenilor. Ascultă-mă pe mine. De-asta mă şi aflu aici.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi în minte îi veni ziua aceea, ziua conferinţei. January era

înaltă, subţire, şi gata să explodeze ca o dinamită. Privirea îi era încărcată de emoţie, iar părul şaten, care îi ajungea la umeri, zbura prin aer la fiecare mişcare bruscă pe care ea o făcea cu capul, animată de subiectul în discuţie. Vorbea cu însufleţire, atingîndu-i la coarda sensibilă pînă şi pe cei mai indiferenţi dintre auditori. Michael nu se aşteptase ca fata asta să aibă aşa un impact asupra lui... atît din punct de vedere profesional, cît şi emoţional.

Uitîndu-se acum cu atenţie la ea, Michael ajunse la concluzia că era ceva mai puţin încordată, decît în momentul cînd el păşise în biroul ei. Dar încă mai continua să privească nerăbdătoare la ceas.

– Mă bucur că v-a plăcut expunerea mea, spuse January, dar tot nu înţeleg motivul pentru care vă aflaţi aici. Dacă nu mă înşel cumva, articolele dumneavoastră nu sînt, în nici un caz, axate pe probleme de interes umanitar, ca să zic aşa. Cauza pentru care lupt eu, nu prea aduce cu stilul dumneavoastră, domnule Hayward.

Cu alte cuvinte, îşi spuse el, îl poftea, pur şi simplu, să iasă afară.

– Trebuie să-mi cer scuze, zise Michael, încercînd să-şi dea seama de ce era aşa pornită împotriva lui. De obicei, nu dau buzna în birourile oamenilor, aşa cum am făcut acum. Îmi planific

din timp întîlnirile în interes de serviciu. Dar, astăzi, am fost liber şi tocmai eram în „croazieră" pe strada asta...

– „Croazieră"?

Michael făcu un gest cu capul spre fereastră şi January zări un monstru de motocicletă, parcată în spaţiul special amenajat din colţul străzii.

– E a mea, îi explică el. Sincer să fiu, nu mi-au plăcut niciodată motocicletele, nu le consideram ca fiind adecvate stilului meu, pînă cînd am scris un articol, anul trecut, despre o bandă de răufăcători, care obişnuiau să se deplaseze pe motociclete, atunci cînd dădeau o lovitură. Dar asta e una din ciudăţeniile vieţii – e plină de surprize, nu crezi? Pînă să-mi dau seama de asta, am trăit într-o lume ireală, creată de imaginaţia mea naivă. Înţelegi? Dar January nu-i răspunse. Continua să-l privească ţintă, cu ochi de gheaţă. Încă o încercare de a o îmblînzi dăduse greş. Nu, continuă Michael, cred că nu înţelegi. În sfîrşit, cum îţi spuneam, treceam pe-aici şi mi-am dat seama că mă aflam chiar în faţa biroului...

– De unde aveţi adresa mea?

Iată! Din nou! îşi spuse el. Din nou acea încordare pe care-o remarcase la ea, încă de cînd intrase pe uşă, numai că acum îşi putea da seama despre ce era vorba. În ochii lui January

se putea citi panica. Nu încăpea nici o îndoială – era panica. Ar fi vrut să-i afle cauza, dar nu dorea ca ea să-şi dea seama de curiozitatea ce o trezise în el.

– Din cartea de telefon, răspunse. Aveam de gînd să te sun şi să fixăm o întîlnire, dar, aşa cum îţi spuneam, tocmai treceam pe aici şi... Se opri brusc, dîndu-şi seama că încercarea lui stîngace de a o linişti era zadarnică. Nu mă crezi, nu-i aşa? Ce-ar fi să ne-apucăm de treaba pentru care am venit aici? Citi în ochii ei un „nu" categoric, se încruntă şi pocni brusc din degete. Asta e! Nu-ţi place înfăţişarea mea, aşa-i?

Ceva îi spunea că fata din faţa lui nu se lăsase impresionată de blugii şi de ciocatele lui, cu toate complimentele pe care i le făcuse fratele său Rob, atunci cînd îi spusese cît de à la Richard Geer arăta, cînd se încălţa cu cizmele astea. Unul dintre motivele care-l determinase să vină astăzi la January era că i s-a părut a nu fi genul de femeie, care să se lase impresionată de un nod impecabil la cravată şi de o pereche de pantofi, bine lustruiţi, din piele de import. Aşa că nu se aştepase la o primire atît de glacială.

La treizeci şi opt de ani, era prea bătrîn ca să mai facă o tragedie din asta, ca un licean rănit în orgoliu, dar, cu cît se gîndea mai mult, cu atît îşi dădea seama că se simţea, totuşi, frustrat.

O. studie şi încercă să-şi dea seama cam care va fi următoarea ei mutare, dar, sub privirea lui iscoditoare, de pe faţa lui January dispăru orice urmă de sentimente. Ea adoptă o mină rece, detaşată.

– V-am mai spus că sînt foarte ocupată, domnule Hayward. Vă rog să treceţi la subiect.

Michael îşi trecu frustrat mîna prin păr. Începutul acesta părea să anunţe deja un final ratat. Nici nu-şi mai aducea aminte de cînd se milogise la cineva să-i permită să scrie despre el. La naiba! Nu era omul care să facă asta. Dar, brusc, îşi aduse aminte de ceea ce simţise în ultima săptămînă şi, în plus, voia să cunoască căldura focului care ardea în această tînără doamnă.

– Bine, bine, zise el, hotărîndu-se să-i facă pe plac. Dacă vrei direct la obiect, fie şi aşa. Mi-a plăcut ceea ce-ai spus atunci şi, mai ales, felul în care ai spus-o. Aşa că m-am hotărît să te întîlnesc şi să-ţi aflu biografia.

Deşi January clipea normal, iar expresia de pe faţă nu i se schimbase, Michael sesiză panica care o cuprinsese. Uluit, îşi spuse în sinea lui că trebuia să mai citească o dată, cu atenţie, dosarul ei. Poate că-i scăpase ceva, ceva ce doamna din faţa lui nu voia să se afle. Ceva nu atît de plăcut ca trăsăturile ei pure, de înger, pe care, admirîndu-i-le, ai fi zis că-i o sfîntă dintr-o icoană.

Michael era întotdeauna tentat să scormonească în viaţa cuiva, atunci cînd „mirosea" o poveste-bombă. N-avea să dea cu piciorul la o asemenea ocazie nici de data asta.

– Sincer să fiu, vorbeai prea convingător ca să fie adevărat. Atît de convingător, încît mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca lista de cazuri, pe care ai întocmit-o, să fi fost „umflată" cu scopul de a impresiona opinia publică.

Zicînd acestea, Michael o privi cu atenţie cum îşi încleştă una de alta mîinile cu degete lungi şi albe.

– Ai toate calităţile pentru a ajunge un avocat strălucit, continuă el, ceva mai potolit. Dar ai putea ajunge mai repede la ţintă, erijîndu-te într-un vajnic apărător al copiilor. Compania de înduioşare a opiniei publice, practicată şi de Partidul Liberal, e la modă anul acesta, din cîte-mi dau eu seama. Noul corp legislativ, care şi-a intrat în atribuţii la începutul anului, ar putea rămîne plăcut impresionat de activitatea ta. Iar o audienţă la procurorul general ar fi o adevărată victorie, nu-i aşa, January?

– Sînt foarte interesante concluziile la care aţi ajuns, domnule Hayward, spuse January, pe un ton neutru, ce nu trăda nici un pic furia care, Michael era sigur de asta, clocotea în ea. Numai că sînt lipsite total de fundament. Acum, vă rog să

mă scuzaţi, dar...

– January, o întrerupse el, admirîndu-i controlul de sine de care dădea dovadă. La naiba! El nu voise să spună nimic din toată porcăria asta, dar ea îl provocase. Se simţi ca un şobolan scîrbos, care încercase s-o încolţească, şi-i păru rău. M-am înşelat, January. M-am înşelat în ce te priveşte. Eşti o doamnă cu adevărat remarcabilă. Cea mai grozavă femeie pe care am întîlnit-o în viaţa mea. O adevărată raritate în secolul nostru. Cinstită şi bună la suflet.

În ochii ei căprui apăru o expresie de nelinişte şi suspiciune.

– Despre asta vreţi să scrieţi, domnule Hayward?

La naiba. Tipa asta era tare băţoasă. Atît de băţoasă, încît n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că aprecierile lui erau sincere.

– Te rog să-mi spui Michael. Adevărul e, January, că am vrut să scriu despre tine, pentru că m-a impresionat sinceritatea ta, care nu poate fi pusă la îndoială. N-am nici un dubiu asupra acestui fapt. Din tact, omise să-i spună că îl impresionaseră şi picioarele ei superbe. Trebuia să recunoască, în sinea lui, că acum fata începuse să-l intereseze şi mai mult. Mi-ar face plăcere, continuă el, să scriu cîteva articole despre dumneata şi despre cauza pentru care lupţi.

După cîteva secunde, care lui Michael i se părură o veşnicie, Janaury rupse tăcerea cu un singur cuvînt, scurt, dar categoric:

– Nu.

Apoi îi arătă uşa.

Capitolul doi

January stătea lîngă fereastră, nemişcată, privind în urma lui Michael Hayward care, pe motocicleta sa care făcea un zgomot asurzitor, dispăru într-un nor de fum şi praf.

După ce Michael dispăru, strada îşi redobîndi înfăţişarea ei obişnuită. O rafală de vînt împrăştie gunoiul strîns lîngă rigole. În apropierea ferestrei, lîngă o jardinieră de beton, plină de crizanteme înflorite, pe care Helen le uda zilnic şi le îngrijea

cu un zel milităresc, cîţiva locatari ţineau o întîlnire, care părea a fi de maximă importanţă.

După înfăţişarea calmă a lui January, n-ai fi ghicit starea emoţională în care se afla. Se simţea ca şi cum nu mai era întreagă, ca şi cum ar fi explodat într-un milion de bucăţele. S-ar amăgi de una singură, dacă ar crede că n-avea să-l mai vadă pe Michael Hayward. Cu siguranţă că va reveni. Era sigură că va reveni. Ce va face oare?

– Bine, bine, făcu Helen, intrînd în biroul lui January ca o vijelie. Recunosc – am greşit. Trage-mă de urechi şi promit că altă dată nu mai fac.

Într-o zi obişnuită, pe January ar fi amuzat-o umorul de cazarmă al lui Helen. Într-o zi obişnuită, January ar fi fost în stare să-i dea un răspuns usturător şi s-o poftească să-şi vadă de treaba ei. Dar aceasta nu era o zi obişnuită. Era ziua în care propriul ei trecut o ajunsese din urmă şi o încolţea. Şi era o zi în care, iată, dăduse de o problemă pe care nu o putea rezolva singură.

– Intră şi închide uşa, spuse January încet.

Avu o ezitare, apoi se răsuci în scaunul mobil şi întîlni privirea femeii mai în vîrstă.

– Oh, draga mea, murmură Helen, şi încruntarea de pe faţă i se transformă în îngrijorare. Cred c-ar fi mai bine să-mi spui ce-ai pe suflet,

iubito.

Evitînd privirea iscoditoare a lui Helen, January îşi studie mîinile încleştate una de alta pe birou. Se străduia din răsputeri să-şi stăpînească tremuratul.

– Nu ştiu cum să încep, spuse ea, sincer încurcată.

Lui Helen nu-i scăpă stîngăcia lui January, care nu-i era deloc caracteristică.

– Încearcă. „A fost odată ca niciodată"... îi sugeră ea, cu blîndeţe. Cam aşa încep toate poveştile.

January o privi pe Helen cum se aşează în fotoliul în care stătuse, nu cu mult timp în urmă, Michael Hayward. Trase aer în piept şi spuse:

– Am vorbit cu mama aseară.

– Drăguţ din partea ta, făcu Helen, mirată. Asta voia să-i spună January? C-o sunase pe mama ei? Dar, deodată, îi trecu ceva prin cap. Oh, iubito. S-a întîmplat ceva cu Monica? o întrebă ea.

Deşi relaţia cu mama ei era destul de rece, January simţea un fel de dragoste protectoare pentru ea, şi Helen ştia asta.

– Nu, răspunse January, încet. Mama se simte bine.

– Atunci, de ce-mi vorbeşti despre ea, iubiţico? o mustră Helen, pe un ton blînd însă. Aş fi jurat că starea în care te afli are, mai mult ca

sigur, legătură cu perechea de cizme negre, care tocmai a fost aici, cu tipul acela ca un vis.

Vis? January făcu ochii mari şi se cutremură. Michael Hayward n-a fost un vis. A fost cel mai îngrozitor coşmar care, acum, se întorsese s-o chinuiască din nou.

Încercînd să se calmeze, January îşi reluă studiul mîinilor. Le privea şi avea senzaţia că nu sînt ale ei, că s-au detaşat de corp. Avea, de fapt, sentimentul că întregul corp i se dezmembrase. Îşi încleştă şi mai tare mîinile, de teamă să nu le piardă. Îi era frică că, dacă avea să le descleşteze se vor dezmembra în mii şi mii de bucăţele. Ar fi mulţumit el să afle ce-i făcuse? Ar fi mulţumit dacă ar ştii ce efect avusese vizita lui asupra ei?

– Nu m-ai întrebat niciodată nimic despre tatăl meu, reuşi ea, în cele din urmă, să spună, hotărîtă să i se destăinue lui Helen. Nu eşti curioasă să afli cine-a fost? Nu te-a intrigat faptul că nu ţi-am vorbit niciodată despre el?

Helen făcu o mutriţă frustrată, dar îngrijorarea pe care o simţea, în ceea ce-o privea pe January, era mai puternică.

– Nu te-am întrebat niciodată nimic despre tatăl tău, începu ea, pentru că am simţit că e un subiect despre care nu prea ai chef să vorbeşti. Dar trebuie să recunosc că m-ai făcut curioasă.

– Era un beţiv, zise January fără altă intro-

ducere. Vreau să zic, un beţiv nenorocit.

La amintirea acestui amănunt neplăcut, January ţîşni nervoasă din scaun. Cu mîinile strîns lipite de corp, ea se îndreptă spre fereastră.

– Pe scurt, eu şi mama eram victimele lui preferate. Asta s-a întîmplat în vara cînd am împlinit treisprezece ani. De atunci, mama a renunţat să mai lupte cu el. Era, pur şi simplu, vlăguită. Şi-atunci, singura lui victimă am rămas eu. Simţea o adevărată plăcere să-şi verse întreaga furie asupra mea.

Se lăsă tăcerea. Helen avea senzaţia că se afla într-o sală de tribunal, şi i se păru că a trecut o veşnicie, pînă ce January îşi îndreptă din nou privirea spre ea.

– Într-o noapte, continuă January, am hotărît că nu mai aveam să-l las să... să mă chinuiască. M-am luptat cu el şi l-am ucis.

Simpatia şi înţelegerea, pe care le citi în ochii lui Helen, umplură inima lui January de o neţărmurită dragoste pentru bătrîna ei secretară şi îi dădură curaj să-şi continue povestea.

– Nu cred că mai e cazul să-ţi spun că incidentul a provocat un adevărat cutremur. În ziare au apărut titluri cu litere de-o şchioapă: O CRIMĂ CUTREMURĂTOARE S-A PETRECUT ÎNTR-UN MIC ORĂŞEL DE PROVINCIE. Tirajele ziarelor s-au dublat atunci. Spuneau despre crimă că

fusese o tragică urmare a sărăciei şi suferinţei, duse pînă la limita insuportabilului. Toate astea le puteai citi în presă. Erau desigur şi manifestări de simpatie faţă de copilul de treisprezece ani, care eram şi care nu mai putuse răbda viaţa de chin pe care o ducea, faţă de mama copilului, prinsă la mijloc între suferinţa provocată de pierderea soţului şi temerile în ce privea viitorul fetiţei ei. Ca să nu-ţi mai spun ce tam-tam s-a făcut în jurul faptului că victima fusese împuşcată cu propria armă.

– Oh, draga mea, se auzi vocea tremurătoare a lui Helen, emoţionată de secretul cu care January se luptase atîta amar de ani. Ochii bătrînei femei înotau în lacrimi, pe cînd privea, cu inima sfîşiată de compasiune, la January. Era mult mai mult decît o simplă îmbrăţişare fizică.

Helen fusese întotdeauna o persoană deosebit de sensibilă. Îi alina la pieptul său pe cei răniţi sufleteşte şi necăjiţi, compătimindu-i din toată inima. Dacă n-ar mai fi făcut-o, ar fi fost o tragedie la fel de mare ca atunci, cînd într-o bună zi, n-ar mai fi putut, pur şi simplu, respira. Experienţa anterioară îi spunea lui Helen că January ar fi respins-o, dacă ar fi încercat s-o îmbrăţişeze ori să se apropie măcar de ea, dar ar fi rămas cu totul surprinsă, dacă ar fi ştiut că ceea ce-şi dorea January acum era doar să fie luată în braţe de

Helen. Asta simţea acum, cînd în viaţa ei, năvălise ca un urangutan prevestitor de rele, Michael Hayward. January nu dorea decît ca Helen s-o ia în braţe şi s-o strîngă la pieptul ei. Doar s-o strîngă la pieptul ei. Atît.

Pentru a-şi înfrînge dorinţa aceasta, ea se întoarse din nou cu spatele la Helen, privind pe fereastră.

– Chiar la puţin timp, după ce am început să lucrez pentru tine, începu Helen, am bănuit că ai avut o copilărie nefericită.

Vorbele acestea o făcură pe January să se întoarcă din nou cu faţa la Helen.

Bătrîna zîmbi.

– Nu, iubito. Nu te speria, că nu scrie asta pe fruntea ta. Dar nu trebuie să fii inginer la NASA, ca să-ţi dai seama de ce eşti atît de timidă şi reţinută în raporturile cu bărbaţii, de ce îţi lipseşte afectivitatea, în general. Sau de ce te dedici atît de mult cauzei copiilor molestaţi. Făcu o pauză şi apoi începu să tatoneze terenul cu precauţie. Jan, nu vrei să-mi spui de ce-mi povesteşti toate astea tocmai astăzi?

Încurajată de afecţiunea şi bunătatea lui Helen, January continuă să-i povestească:

– Cum îţi spuneam, după ce... după moartea tatălui meu, presa scria zilnic despre ce se întîmplase. Aici January se întrerupse, încercă să-şi

suprime emoţia din glas, dar nu reuşi. Era un reporter, continuă ea, care ne vîna zilnic, pe mine şi pe mama, scria orice se putea scrie despre noi, într-un cuvînt ne umilea. Pentru el, nu eram nimic altceva decît două personaje dintr-o dramă de doi bani. Ne exploata, pur şi simplu, pentru a-şi ajunge scopurile lui personale.

– Oh, Doamne Dumnezeule, murmură Helen, dîndu-şi, în sfîrşit, seama. Uluită, îşi acoperi cu o mînă tremurătoare gura rămasă deschisă de uimire. El este reporterul, nu? Este Hayward, nu-i aşa?

Lui January i se puse un nod în gît şi o gheară îi înşfăcă parcă pieptul, la auzul acestui nume.

– Pe atunci, era un nimeni, zise ea. Nu auzise nimeni de Michael Hayward. Dar era ambiţios şi inteligent. Cazul meu a reprezentat lovitura cea mare pentru el, şansa lui. Încearcă să înţelegi ce înseamnă ca existenţa ta să nu însemne nimic altceva decît o şansă pentru o persoană care, fără scrupule, se foloseşte de tine. Încercă să-şi alunge acest gînd din minte, dar nu putu rezista furiei care punea stăpînire pe ea.

– Draga mea, începu stîngaci Helen. Draga mea, ce-a vrut de la tine?

– Ceea ce vrea întotdeauna, răspunse January cu duritate. Un subiect. O poveste.

– O poveste? Dar cum de-a revenit tocmai

acum, după atîţia şi-atîţia ani?

January rîse într-un mod ciudat – prea zgomotos şi prea forţat. Îşi pierduse controlul asupra ei însăşi.

– Ironia vieţii, zise ea. Viaţa are obiceiul să-ţi joace feste. Ai observat şi tu, nu-i aşa? Cînd eşti sus, cînd te trezeşti bubuit de pămînt. Întîlnind privirea îngrijorată a lui Helen, January încercă să se adune, să se liniştească şi începu să-i explice. Nu m-a recunoscut. Nu ştie peste cine-a dat. Crede că sînt o eroină a secolului douăzeci, o avocată care şi-a pus în cap să îndrepte lumea asta strîmbă. M-a auzit săptămîna trecută la conferinţă şi a fost – citez acum ce-a spus el – „impresionat de sinceritatea mea şi de nobilul ţel pe care mi l-am propus."

– Pe mulţi i-ai impresionat, zise Helen, cu blîndeţe în glas.

January începu din nou să privească pe geam.

– Cei mulţi, de care vorbeşti, n-au puterea să mă distrugă. Michael Hayward însă o are.

– Dar nu te-a recunoscut. Nu înţeleg de ce...

– Este un jurnalist, Helen! Este un jurnalist lipsit de scrupule, căruia îi place să-şi bage nasul peste tot, să scormonească în vieţile oamenilor. Astăzi, nu şi-a dat seama cine sînt, dar nu va trece mult şi va afla. A început deja să-mi cer-

ceteze dosarul. Chiar el mi-a spus-o. Un nume schimbat şi faptul că nu m-a văzut de cincisprezece ani nu sînt suficiente pentru a rupe orice legătură dintre prezent şi trecut. Un trecut care ar putea distruge tot ce-am realizat pînă acum.

– Draga mea, încercă Helen s-o liniştească, e-adevărat că, ceea ce s-a întîmplat cu tatăl tău a fost din cale-afară de tragic şi de îngrozitor, dar, pe vremea aceea nu erai decît un copil, o victimă. Nimeni nu ţi-ar putea reproşa ceea ce s-a întîmplat atunci. Crede-mă!

January dădu cu putere din cap, îl roti la stînga şi la dreapta şi începu să se ciupească de pleoape. Încercă să se concentreze şi să-şi regleze respiraţia. Voia să-şi redobîndească controlul psihic de sine, să se calmeze.

– Întîmplarea asta m-a marcat pentru multă vreme, Helen, continuă ea. A făcut un iad din viaţa noastră. Mama nu a fost bună de nimic multă vreme. Nu putea să-mi ofere ceea ce eu aveam nevoie. Atunci nu... nu ştiam de ce-aveam nevoie. Ştiam doar ce-mi doream – atenţie. Puţină atenţie. Îmi doream să-i pese cuiva şi de mine. Îmbrăţişîndu-se de una singură, într-un gest inconştient de autoprotecţi,e păşi în spatele biroului. Şi după aceea, continuă January, m-am amestecat cu nişte persoane de cea mai joasă speţă. Am... am făcut multe lucruri pe care acum

le regret, dar pe care, la vremea respectivă, nu m-am putut abţine să nu le fac.

– Erai doar un copil, Jan.

Văzînd licărirea de bunătate din ochii lui Helen, January îi zise cu cinism:

– Am cazier, Helen. Nu cred că mai e cazul să spun ce s-ar întîmpla dacă s-ar afla asta. Cu toate că politicienii noştri nu sînt nici pe departe uşă de biserică au pretenţia ca noi, cei care lucrăm pentru ei, funcţionarii publici vreau să zic, să fim curaţi ca lacrima. Şi nu prea le-ar conveni povestea asta cu cazierul, dacă ar afla-o. Iar în cazul acesta, totul s-ar duce de rîpă – munca mea închinată copiilor, cariera de avocat, totul. E deajuns ca fondurile ce mi se alocă în campania dusă împotriva molestărilor sexuale, cărora le cad victime copiii, să fie sistate, şi cu asta m-ar distruge. E o metodă cu mult mai simplă şi mai comodă, decît un scandal public.

– De ce eşti atît de sigură ca Michael Hayward te-ar da de gol, dacă ar descoperi cine eşti?

Ochii lui January se măriră, iar vocea îi crescu în intensitate.

– Pentru că am mai simţit o dată pe pielea mea de ce este în stare. Ştiu cum acţionează. Dacă descoperă cine sînt cu adevărat, atunci nimic nu-l mai poate opri să scoată din nou la lumină toată povestea aia urîtă. Chiar dacă se va

referi numai la crimă, se va face atîta vîlvă în jurul ei, încît fondurile pentru campanie cu siguranţă vor fi sistate. Iar fără fondurile din partea statului, activitatea mea n-ar fi legală. Nu pot să risc. Şi nici mama. Asta ar ucide-o. I-a luat foarte mult timp ca să-şi refacă viaţa. Acum, e fericită alături de Howard. Ştii, Howard e reprezentant federal. Îţi dai seama că, dacă toate astea s-ar afla, şi cariera lui ar fi în pericol? Îţi dai seama ce-ar însemna asta?

Helen o privi cu atenţie, şi apoi spuse:

– Bine, să admitem că s-ar putea să ai ceva probleme, draga mea. Dar nu uita că nu mai eşti fetiţa de atunci, dezorientată şi aflată permanent în pericol. De asemenea, şi Michael Hayward are cu cincisprezece ani în plus acum. Poate că s-a schimbat. Poate că nu mai e acel Michael Hayward pe care ţi-l aminteşti tu, care obişnuia să se folosească de oameni. Mie nu mi-a făcut deloc impresia c-ar fi răzbunător, ori un om crud, „calităţi" care n-ar trebui să-i lipsească pentru a-ţi face una ca asta.

– Nu te amăgi, Helen. În spatele acelui chip drăguţ, se ascunde un şacal egoist, care nu se iubeşte decît pe sine. Acum, fii atentă şi ascultă-mă. Dacă sună ori vine aici din nou, nu vreau nici să-l mai văd şi nici să-l aud.

Helen oftă adînc.

– Nu cred c-o să scăpăm aşa uşor de el.

Parcă mai mult pentru sine, decît adresîndu-i-se lui Helen, January spuse cu hotărîre:

– O să scăpăm. Dacă refuz să-i vorbesc sau să-l văd, pînă la urmă se va plictisi şi mă va lăsa în pace.

– Poate ai să crezi că m-am scrîntit, dar ceea ce a spus, cînd a plecat, mă face să cred că un simplu „nu“ n-o să-l facă să renunţe să nu te mai vadă.

– Ce-a spus? întrebă January, punîndu-şi din nou braţele în jurul trupului.

– Chiar vrei să ştii? făcu Helen, cu un zîmbet poznaş.

– Helen!

– Bine, bine. După ce-a părăsit biroul, a arătat spre uşa ta, a dat din cap şi-a zis – cu respect în glas, aş spune eu: „Se ţine tare tînăra doamnă“, după care a rîs şi-a clipit cu subînţeles. Apoi, cu o singuranţă de sine cum rar mi-a fost dat să văd, a adăugat: „Dar şi eu ştiu să joc tare. Ne mai vedem noi, tînără doamnă“. Şi-a plecat.

Inima lui January începu să bată nebuneşte, dar încercă să-şi păstreze calmul.

– Cînd sună, îi spui că nu sînt aici. Iar dacă vine, atunci îi zici că sunt ocupată. E metoda cea mai simplă. Pînă la urmă, se va plictisi şi va renunţa.

– Nu sînt sigură, zise Helen, dînd din cap. Şi mă întreb, dacă nu cumva faci o greşeală, Jan. Dacă e tot atît de tenace, pe cît o indică reputaţia lui, nu cred că se va lăsa aşa cu una cu două. Ar fi mai bine să nu-l eviţi şi să cooperezi cu el. Ajută-l să scrie articolul, dă-i informaţiile pe care le cere şi, în felul acesta, nu-ţi va mai scotoci prin dosar. E singurul mod în care poţi scăpa basma curată.

Deşi Janaury se gîndise şi ea la posibilitatea asta, o respinse, părîndu-i-se lipsită de logică.

– Nu cred că va fi aşa. Cu cît va ştii mai multe despre mine, cu atît va dori să afle mai mult. Nu pot risca.

– Dar dacă interesul lui faţă de tine e mai mult personal, decît profesional?

Fără să spună nimic, January îi aruncă lui Helen o privire care voia să însemne că i se părea ridicol ce afirmase Helen.

– Ce? Crezi cumva că nu cunoşti genul lui? o întrebă Helen. Nu te baza prea mult pe asta, iubito. Ceva din vocea lui mi-a spus că o să revină. Tu l-ai provocat. Şi un bărbat găseşte că-i greu să reziste unei provocări. Făcu o pauză, pentru a spori efectul, apoi adăugă: E un tip bine.

January o privi cu asprime.

– Odată, demult, bărbatul ăsta aproape că mi-a distrus viaţa şi sînt sigură că nu i-ar fi greu

s-o facă din nou. Te rog să te gîndeşti la asta, atunci cînd bărbatul fatal va reveni. Dacă va reveni, adăugă şi se uită la Helen, în timp ce aceasta părăsea biroul, încercînd să se convingă pe ea însăşi că ştie bine ce are de făcut, că e deplin stăpînă pe situaţie.

Cu mulţi ani în urmă, January luăsese hotărîrea să-şi ia viaţa în propriile mîini şi o făcuse. Hotărîrea aceasta o făcuse să uite oarecum trecutul nefericit, să uite un tată care abuzase de ea şi faptul că ea, cu mîna ei, îl ucisese. Toate acestea, adunate laolaltă, o determinaseră să-şi aleagă ca meserie avocatura. În meseria aceasta, cît şi în viaţa personală, controlul de sine o ajutase să treacă peste multe dificultăţi.

Din mai multe puncte de vedere, Michael Hayward reprezenta o ameninţare. Echilibrul sufletesc, la care cu greu ajunsese, risca să fie sfărîmat, pur şi simplu, de acest bărbat. I-ar putea distruge cariera şi, adăugă January în sinea ei, i-ar fi putut distruge întreaga viaţă.

O săptămînă mai tîrziu, pe cînd se afla în sala tribunalului şi îşi strîngea documentele din faţa ei, pe care le băgă apoi în servietă, January aruncă

o privire în jurul ei prin încăperea goală. Era mulţumită de verdictul dat de judecător, dar nu şi de pledoaria ei. Îi fusese imposibil să se concentreze, căci toate gîndurile i se îndreptatu spre pericolul reprezentat de Michael Hayward. Şi mai era ceva. Nu reuşise să scape de... obsesia pe care el o reprezenta. Nici noaptea trecută şi, de fapt. în nici una din nopţile scurse de-o săptămînă încoace. Rămînea trează mult după miezul nopţii, blestemîndu-l în sinea ei pentru că, după toţi aceşti ani, apăruse din nou în viaţa ei; blestemîndu-l, pentru că era – fir-ar să fie, atît de atractiv... periculos de atractiv.

Ar fi vrut să nege faptul că-l găsea atît de atrăgător. Încercase, de fapt, s-o facă. Aproape toată noaptea trecută încercase. Dar cînd acele ceasornicului se apropiară de ora unu, se dădu bătută şi trebui să recunoască adevărul. În ciuda pericolului pe care îl reprezenta, January recunoscuse că se simţea atrasă de el.

Era pentru prima dată, de cînd se dedicase meseriei de avocat, că se surprindea gîndindu-se la ea ca la o femeie şi nu ca la un simplu om al legii. Simţea că, în sfîrşit, se destrămase teama aceea faţă de bărbaţi, pe care o interpunea între ei şi ea ca pe o barieră. Michael Hayward era primul bărbat care reuşise să-i acapareze gîndurile. Era atît de... atît de masculin. Stomacul i se

strînse la amintirea visului erotic pe care-l avusese şi care-o trezise din somn, după ce cu greu adormise. Nu avusese niciodată vise erotice. Cel puţin, nu pînă acum.

Închise servieta cu zgomot, încercă să uite de visul acela, apoi îşi trecu nervoasă mîna prin păr. Aflase cu mult timp în urmă, că viaţa nu era întotdeauna dreaptă şi acceptase lucrul acesta. Dar ea îşi plătise tributul, ce mai voia acum viaţa de la ea? Şi de ce trebuise ca Michael Hayward să apară tocmai acum în viaţa ei, acum cînd, în ciuda trecutului care o apăsa, reuşise să-şi croiască un viitor? Un viitor pe care-l credea fericit petrecîndu-l singură, fără să aibă nevoie de prezenţa altcuiva. Şi, iată, că acum, viitorul acesta i se părea la fel de pustiu şi întunecat, ca şi patul în care-şi petrecea nopţile singură.

Frustrată, luă servieta cu o singură mînă şi-şi băgă dosarul cu acte subraţ. Îşi agăţă poşeta pe umăr şi străbătu sala tribunalului, acum pustie, îndreptîndu-se spre uşă. O deschise şi păşi repede pe holul ce ducea înspre lifturi, fără să-şi dea seama că era urmărită.

Cînd realiză lucrul acesta, nu fu nevoie să se întoarcă ca să vadă cine era în urma ei. Chiar şi în oceanul acela de oameni, din holul tribunalului, recunoscu mirosul apei de colonie, pe care Michael Hayward îl lăsase în urma lui, în acea

după-amiază, în biroul ei. Era un miros care te învăluia, asemănător celui de mosc, cu o amprentă masculină foarte pronunţată. Abia acum deveni conştientă de faptul că se lupta, de prea mult timp, cu dîra aceasta masculină de parfum, cu memoria ei.

Trebui să mai admită că avea aceeaşi senzaţie de cădere în gol, pe care o simţise şi în ziua în care el dăduse, pur şi simplu, buzna în biroul ei şi pusese stăpînire pe mintea ei.

– Asta trebuie să înceteze, domnule Hayward, spuse ea, fără să se oprească din mers ori să întoarcă capul.

– Dar nici măcar n-a început, îi replică el, cu destulă dulceaţă în glas, cît s-o îmbuneze, dar, observă ea, şi cu o anume notă de ameninţare, cît s-o pună din nou pe gînduri.

Şi nici măcar nu se afla să i-o spună. Dar ce rost ar mai fi avut s-o facă? Oricum, o căutase zilnic la telefon şi-i lăsase mesaje acasă.

În plus, în fiecare zi, cînd ajungea la birou, January găsea trandafiri proaspeţi şi, de fiecare dată cînd intra la ea, Helen, în culmea extazului, îi mirosea cu atîta ardoare, încît bieţii trandafiri riscau să rămînă fără petale.

Deşi n-ar fi vrut, în cele din urmă January se opri şi se întoarse cu faţă spre Michael Hayward. Dar imediat regretă c-o făcuse. Singura trăsătură

din înfăţişarea de haiduc care-o dăduse gata pe Helen, era figura lui Michael, de-o frumuseţe clasică, deosebită, ochii albaştri, profunzi şi ucigătorul lui zîmbet, atît de încrezător în sine.

Dispăruseră şi cizmele de motociclist şi blugii. În locul lor, purta pantofi făcuţi de comandă şi pantaloni de stofă. Deşi tricoul negru fusese înlocuit de o cămaşă albă, bine apretată, şi un sacou bleumarin, acestea din urmă nu reuşeau să ascundă trupul atît de bine făcut al bărbatului care le purta. Avea părul pieptănat cu grijă şi, în ciuda lungimii lui, se potrivea perfect şi cu ţinuta aceasta elegantă, sporindu-i farmecul. Chiar şi cercelul pe care Michael îl purta i se părea mai puţin „ofensiv" lui January acum, decît la prima lor întîlnire.

Janaury îl admiră în sinea ei, deşi n-ar fi vrut s-o facă. Privi cu ciudă licăririle albăstrui din părul lui negru, neputîndu-se abţine să nu recunoască că Michael era extrem de atrăgător. Şi-ar fi dorit să nu se afle acum lîngă ea şi s-o privească de sus în jos, datorită avantajului celor aproape douăzeci şi cinci de centimetri, pe care-i avea în plus, faţă de ea, deşi January era încălţată cu pantofi cu toc. Nici unul din bărbaţii pe care-i cunoştea nu era atît de înalt, în comparaţie cu ea, mai ales că January purta, de obicei, pantofi cu tocuri de opt centimetri sau chiar mai mult.

– Dacă te mai uiţi mult la mine, în felul acesta, January, zise el tărăgănind cuvintele şi afişînd zîmbetul acela larg, de băiat rău, mă văd nevoit, să iau privirea ta drept o invitaţie.

Încurcată, January îşi luă privirea de la el şi îşi continuă drumul spre lift.

– Şi dacă dumneata continui să mă urmăreşti în felul acesta, domnule Hayward, îl atenţionă ea, aruncîndu-i o privire peste umăr, mă văd nevoită să iau comportamentul dumitale drept o hărţuială răutăcioasă.

Cu un pas în urma ei, Michael îi replică amuzat, pe un ton amical:

– E şi asta o soluţie de a fi în preajma ta.

– Eu aş chema această soluţie „a-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala“, replică ea.

Michael începu să rîdă copios. Lui January îi plăcu rîsul lui profund, din toată inima, care o învălui, dîndu-i o senzaţie de bine şi căldură.

– Da, cam aşa e, recunoscu el, dar nu voiam decît să-ţi fac o invitaţie nevinovată, să cinăm diseară împreună.

Uşile ascensorului se deschiseră chiar în acel moment, cînd January ajunse în faţa acestuia.

Încercă să scape de el, păşind repede în lift, dar Michael se luă după ea, amestecîndu-se în grupul de persoane care aşteptase pînă atunci. Cînd ascensorul se opri la etajul întîi şi grupul

păşi afară pe hol, din colţul de unde se afla, January se trezi faţă-n faţă cu Michael, sprijinit cu braţul de peretele liftului, deasupra capului ei, făcînd parcă din corpul lui o barieră între ea şi restul lumii. O barieră ori o capcană? January nu era prea sigură de asta. De un lucru era însă foarte sigură: aceasta avea să fie cea mai lungă călătorie cu liftul din viaţa ei.

Deşi, dacă stătea bine să se gîndească, nu simţea nici o ameninţare din partea lui. Era adevărat că nu se simţea în largul ei. Da, da, categoric era nervoasă. Şi, desigur, era mai mult decît conştientă de răsuflarea lui uşoară, pe care o simţea deasupra capului ei, de căldura plăcută pe care-o genera trupul lui, de sentimentul de siguranţă, pe care Michael îl transmitea, în timp ce o privea amuzat.

– Hai, domnişoară avocat, nu mă refuza, zise el, pe un ton din care se vedea că era obişnuit să curteze femeile. Oricum, e ora mesei, aşa că tot trebuie să mănînci. Ce zici?

Strîngînd subraţ teancul de dosare care îi alunecau, January rosti un „nu" decisiv, pe un ton tăios apoi, cu o voce din care răzbătea părerea de rău, adăugă:

– Mulţumesc pentru invitaţie.

Fără a fi în vreun fel descurajat de refuzul ei, Michael îi luă cu hotărîre şi politeţe, în acelaşi

timp, servieta grea din mînă. Înainte ca ea să apuce să protesteze, Michael zise repede:

– Ştii, mi-a plăcut pledoaria ta. Şi încă ceva. Am reuşit să dau de dosarul tău.

January nu era prea sigură ce-o înspăimîntase mai mult – faptul că fusese prezent în sala de judecată sau că îi cercetase dosarul?

– Am senzaţia că acest caz a avut o încărcătură cu totul specială pentru tine, adăugă el.

Fără să vrea, January se trezi că spune:

– Toţi cei implicaţi în acest caz sînt persoane speciale.

Jeremy Garner şi unchiul lui deveniseră importanţi, pentru ea, din momentul în care Ronald Garner o angajase pentru a obţine custodia permanentă a lui Jeremy.

– Dar ai trecut peste legile statului în acest caz. Am sau nu dreptate? o întrebă el.

January ridică la el privirea încruntată, încercînd să-şi dea seama dacă era convins de ceea ce spunea, dacă se informase asupra acestui caz, ori dacă nu cumva era doar o curiozitate de jurnalist.

– Acum un an şi ceva, Jeremy a fost încredinţat temporar unchiului său de către Departamentul Protecţiei Sociale. E adevărat că, potrivit legii, normal era ca Jeremy să fie reîncredinţat părinţilor lui, după ce aceştia participaseră la un

program de reintegrare.

– Dar tu susţii părerea unchiului lui, şi anume că n-ar fi spre binele lui Jeremy să fie încredinţat din nou părinţilor lui.

– Dacă ai fost în sală, atunci ai auzit pledoaria mea şi motivele pe care le-am invocat. Dar, ca să-ţi răspund totuşi la întrebare, trebuie să ştii că, dacă n-aş fi fost de acord cu această soluţie, atunci n-aş mai fi preluat cazul. De obicei, nu-mi place să „trec peste lege", aşa cum te-ai exprimat tu, dar, de data asta, legea nu oferea, pur şi simplu, soluţia cea mai fericită. Nu zic că cei de la Departamentul Protecţiei nu i-ar dori binele lui Jeremy. Se întîmplă însă cîteodată că, cei de acolo se îngroapă în hîrţoage şi nu vor să ştie decît de legi, cînd, în fond, fiecare caz în parte are caracteristicile lui. Se ştie că soţii Garner sînt violenţi, iar Jeremy, deşi are numai cinci ani, aproape trei ani din viaţa lui şi i-a petrecut prin diverse case de copii. Ultima lui speranţă este Ron – unchiul lui.

Înainte de a o provoca din nou, Michael rămase puţin pe gînduri.

– Dar, în conformitate cu litera legii, soţii Garner sînt reabilitaţi acum. Chiar nu poţi crede că s-au schimbat?

January era sătulă să tot dea explicaţii pe marginea acestui caz, dar, fără să ştie de ce se trezi spunînd:

– Spre binele lor, aş vrea să fie aşa, să se fi schimbat, cum spui tu. Dar pe mine nu mă preocupă soarta lor. Pe mine mă interesează ceea ce se întîmplă cu Jeremy. Băieţelul acesta merită tot ceea ce n-a avut pînă acum – iubire, sentimentul de siguranţă şi securitate. Trebuie ţinut departe de părinţii lui, care l-au neglijat şi au abuzat de el.

Tăcerea lui Michael putea fi interpretată şi ca un moment de reflexie, dar şi ca un dezacord faţă de opinia lui January, care, deşi n-ar fi vrut, îşi dădu seama că-i păsa de ceea ce el gîndea despre ea.

– Uite ce e, domnule Hayward, situaţia asta durează de mult timp. Nu vreau să-ţi expun din nou motivele care m-au determinat să acţionez în felul în care am făcut-o. Soţilor Garner li s-au dat mai multe şanse pînă acum. În momentul acesta, are şi Jeremy o şansă – şansa lui. Şi aceasta este Ron, unchiul său.

– Nu mă înţelege greşit. Nu intenţionez nicidecum să te judec. Încerc doar să te înţeleg, să-mi dau seama ce fel de om eşti. Şi, fie că mă crezi ori nu, admir felul tău de a fi. Poate în alte circumstanţe ai fi luat remarca mea drept un compliment, ceea ce vrea să fie, de fapt. Mă interesează perspectivele pe care le ai, modul în care îţi desfăşori activitatea de avocat. Exact cum şi pe tine te interesează trecutul clienţilor tăi, ceea ce

au făcut pînă în momentul în care i-ai cunoscut.

January îşi luă brusc privirea de la el, astfel că Michael nu putu să observe tresărirea de pe faţa ei şi să bănuiască, în felul acesta, faptul că ea încerca să-şi ascundă trecutul.

– Hei, zise el pe un ton sincer, delicat chiar, care o făcu să ridice din nou privirea spre el. Ţi-a fost greu, nu? În sala de judecată, vreau să zic.

– Întotdeauna e greu.

– Acesta este şi motivul pentru care mă aflu aici. E exact aşa cum mi-am imaginat – eşti o femeie ocupată. Nu ţi-ai găsit nici măcar o clipă liberă ca să-mi răspunzi la mesaje. Aşa că m-am gîndit că te ajut să economiseşti timpul prin prezenţa mea aici.

January oftă adînc şi se rugă în sinea ei lui Dumnezeu ca liftul să ajungă măcar pînă la sfîrşitul secolului la parter.

– Da, ai dreptate. Sînt o femeie ocupată. Dar să ştii că nu asta e motivul pentru care nu ţi-am răspuns la mesaje. Nu am făcut-o, pentru că nu am vrut s-o fac. Nu mă interesează articolul pe care-l scrii. Credeam că ai înţeles asta de prima dată cînd ai venit la mine-n birou. Ţi-am spus-o clar.

– Într-adevăr, clar ca bună ziua, adăugă el, cu un amestec de curiozitate şi tandreţe în privire. Ceea ce nu înţeleg eu însă e, de ce? Doar

articolul în sine te deranjează? întrebă, după care adăugă pe un ton calm, dar ferm, ca atunci cînd rîdea: Sau e vorba de mine?

January remarcă cu uimire că, din tonul vocii lui, răzbătea şi o urmă de vulnerabilitate. Îi întîlni privirea şi avu acea senzaţie stranie, pe care o mai simţise pînă atunci – avea impresia că se topeşte sub privirea lui. Dar, deodată, se trezi din visare, realitatea biciuind-o ca un duş rece: uitase, pentru un moment, cine era el. Nu era doar un bărbat care o plăcea şi îi făcea curte, ci un individ lipsit de scrupule care ştia să-şi joace bine rolul şi să obţină ceea ce voia. Nu se putea încrede în el. Probabil că ceea ce gîndea i se citea în privire, căci, deodată, în ochii lui Michael apăru o expresie dură.

– Tu te temi de mine, spuse el cu uimire. De ce?

– Nu fi absurd, zise January, dorindu-şi să creadă şi ea ceea ce spunea.

În sfîrşit, uşile liftului se deschiseră, eliberînd-o de privirea lui sfredelitoare. Îşi făcu loc printre mulţimea din hol, cu Michael în spatele ei, care o urma cu paşi mari.

– De ce te fîstîceşti aşa în prezenţa mea, January?

– Dar nu mă fîstîcesc. Şi nu e adevărat că articolul pe care vrei să-l scrii m-ar deranja în

vreun fel. Pur şi simplu sînt ocupată pînă peste cap. Agenda mea de lucru e foarte încărcată.

– E prea încărcată pentru mine sau pentru articol?

În momentul acela, ea împinse uşa de la intrare, care dădea în Pearl Street, iar el se strecură afară o dată cu ea şi atacă din nou subiectul care-l interesa cel mai mult.

– Nu-mi spune că în agenda ta, atît de încărcată, nu figurează şi un spaţiu rezervat mesei de prînz.

Aerul rece de toamnă le biciui amîndurora obrajii, dar răspunsul ei fu mai usturător decît rafalele de vînt care parcă încercau să-i muşte.

– Merg acasă să mănînc un sandviş.

– Atunci, te conduc, nu se lăsă nici Michael.

– Da' lasă-mă odată în pace, strigă January, întorcîndu-se spre el, însă, în momentul următor, îşi dădu seama de ceea ce el reuşise să facă din ea. Pur şi simplu, o subjugase, o cucerise. Dar, nu! Nu avea să permită aşa ceva, cu nici un chip. Şi nu trebuia să-l lase să-şi dea seama de atracţia pe care o simţea pentru el. Nu, nu, asta nu trebuia să se întîmple cu nici un chip!

O rafală de vînt „mătură" treptele caselor de pe stradă, ridicînd în aer un vîrtej de frunze moarte, pe cînd ea încerca încă o dată să-l convingă:

– Uite ce e: îţi pierzi timpul şi mă faci şi pe mine să-mi irosesc vremea. Nu vreau altceva decît să mă laşi în pace. O.K.?

Aceeaşi rafală de vînt, care ridicase frunzele-n aer şi care îi ridicase jucăuş fusta, îi „mîngîie“ cu tandreţe faţa, dîndu-i la o parte părul. Străduindu-se să rămînă stăpînă pe ea, January îşi fixă cu încăpăţînare privirea peste umărul lui, conştientă însă de faptul că el o cerceta atent, cu sprincele încruntate.

– Presupun că ai avut o zi grea astăzi, spuse el, pe un ton înţelegător, grijuliu şi, fără să ezite, ridică o mînă şi îi înlătură din colţul gurii o şuviţă de păr, pe care vîntul o flutura jucăuş.

January se retrase brusc deşi, în gestul lui nu era nimic ameninţător, nimic agresiv. Era un gest surprinzător de tandru.

– January? făcu el cu ochii întrebători. Te simţi bine, January?

Şocată de efectul pe care atingerea lui o avu asupra ei, January nu putu decît să dea uşor din cap, fără să fie în stare să spună ceva.

– Hai să mergem, atunci. Te conduc pînă la maşină.

– Nu e cazul. Zău că nu e cazul, spuse January şi întinse mîna să-şi ia servieta.

Întîlni privirea lui cercetătoare şi, înainte să atingă mînerul de piele al servietei ei mîinile li se

întîlniră.

Atingerea degetelor lui o paraliză, pur şi simplu. Simţi un fior care ar fi trebuit să fie de teamă, dar nu asta simţea January. Avea senzaţia că pluteşte, deşi îşi dădea seama că nu asta trebuia să simtă. În momentul acela, un lucru ştia cu certitudine: trebuia să se ferească, cu orice chip, de a-l mai vedea pe Michael.

Luptîndu-se cu impulsul puternic pe care-l simţea, de a smuci servieta din mîna lui, January continuă cu încăpăţînare să-şi ţină mîna pe mîner. În cele din urmă, el îi dădu drumul şi zise:

– La revedere, domnişoară avocat.

Înainte ca el să mai poată spune ceva, January se îndepărtă în grabă. În clipa aceea, Michael şi-ar fi vîndut şi sufletul diavolului numai să se urce cu ea într-un taxi şi s-o conducă acasă. Dar diavolul nu avea ce face cu sufletul lui. Nu în ziua aceea. Nu la ora aceea.

Traficul era greoi, aglomerat. January căută cu privirea un taxi, apoi oftă uşor. Avea să aştepte, probabil, o oră în colţul acesta de stradă, pînă avea să apară un taxi, pînă cînd unul avea să oprească, în cele din urmă.

Cînd auzi în urma ei zgomotul paşilor lui Michael, îşi dădu seama că acesta nu avusese inima să o lase singură, aici, în aglomeraţia aceasta.

– Ai uitat unde ai parcat maşina? o întrebă el.

– N-am spus niciodată că aş avea maşină, răspunse ea.

– N-ai spus niciodată că n-ai maşină, replică el, mulţumit că o prinsese, în cele din urmă, cu minciuna.

– Iau un taxi. Mă descurc eu.

– O să aştepţi aici pînă la adînci bătrîneţi, spuse Michael, şi un zîmbet abia vizibil se ivi pe faţa lui. În oraşul ăsta e imposibil să găseşti un taxi, atunci cînd ai nevoie, mai adăugă el.

January nu mai avu ce să răspundă. Calculase deja timpul în care avea să ajungă acasă, din cauza traficului aglomerat, şi trebui să recunoască în sinea ei că Michael avea dreptate. Dar, cînd se gîndi şi la riscul de a fi singură cu el în maşină, hotărî că era mai bine să rămînă pe loc şi să-şi încerce norocul, aşteptînd răbdătoare un taxi. Poate că, dacă n-o să-l bage în seamă, Michael o să se plictisească şi o să plece.

Dar el continuă să stea tăcut lîngă ea; tăcut, dar în mod clar amuzat.

– Ştii, eşti foarte bună la asta, excepţional de bună, remarcă el, în timp ce privea fluviul de maşini care se scurgea în faţa lor.

– Bună la ce? întrebă ea, expirînd uşor aerul din piept, ajunsă cu răbdarea la limită.

– Bună la a da papucii celor care te plictisesc, îi explică el, amuzat.

– Atunci, dacă zici că sînt aşa de bună la asta, cu tine de ce nu merge?

– Să fiu al naibii dacă ştiu, zise el amuzat de propria-i persistenţă. Cred că e vorba de faptul că niciodată n-am ştiut cum să accept înfrîngerile. Şi-apoi, nu sînt sigur dacă, în cazul de faţă, e vorba de o înfrîngere.

Nu termină bine Michael de vorbit şi începu să plouă. Amîndoi îşi îndreptară privirile spre cerul înnorat, în aceeaşi clipă, iar January scoase un suspin de disperare.

– Taman la timp, spuse el mulţumit, ca şi cum totul se desfăşura conform unui scenariu întocmit de el.

– Bine lucrat, zise şi ea intrînd în joc. Acum ce vrăjitorie ai să mai faci? Ai să mergi pe apă, ca Iisus?

Michael începu să rîdă şi, în ciuda frigului de afară, January simţi aceeaşi căldură interioară, aceeaşi senzaţie de intimitate, care o cuprinsese de prima dată cînd îl auzise rîzînd.

– Ah, chestiile astea sînt floare la ureche pentru mine, spuse el. Ştiu să fac altele şi mai şi, mai grele vreau să zic. Cum ar fi, de pildă, să salvez femeile încăpăţînate de pericolul pe care îl prezintă ele însele la adresa lor. Ridică din nou ochii spre cer, în timp ce ploaia începu să se precipite, stropi grei de apă căzînd din ce în ce

mai repede asupra lor. Hai, domnişoară avocat, zise, şi înşfăcă servieta din mîna ei, cu mîna cealaltă apucînd-o de cot. Fie că-ţi place, fie că nu, ţi-ai epuizat toate motivele care te reţineau de a merge cu mine. Uite, maşina mea e chiar acolo. Hai să te conduc acasă.

Capitolul trei

Fratele mai mic al lui Michael, Rob, adora să-l tachineze mereu pe acesta, spunîndu-i că succesele sale în materie de femei se datorau, în mare parte, unui noroc chior. Acum, cînd Michael o conduse pe January Stewart prin ploaie pînă la maşina sa, şi-o pofti să ia loc pe scaunul din faţă, se gîndi în sinea lui, aproape fericit, că fratele său cam avea dreptate. În plus, ar fi acceptat, în momentul acesta, orice altă manifestare a acestui

tip de baftă, dacă l-ar fi putut ajuta în vreun fel. Dacă, să zicem, s-ar fi stîrnit o furtună în toată regula, care să-i distragă atenţia doamnei de lîngă el, atunci ce rost ar fi avut şi cine ar fi putut oare să se împotrivească mamei-natura?

În ceea ce-l privea, nu voia să intre în conflict cu nimeni, mai ales cu January. Căci, în ceea ce-o privea pe ea, avea cu totul alte planuri în mintea lui.

– Stai bine? o întrebă, aşezîndu-se în spatele volanului.

Ea îşi trecu mîinile peste fusta îmbibată de ploaie, o trase peste genunchi şi răspunse, fără să-şi desprindă privirea de pe punctul imaginar aflat, undeva, în faţa maşinii.

– Foarte bine.

– În cîteva clipe, se va face cald în maşină, îi promise el, pornind motorul şi reglînd radiatorul. Şi-apoi, or să ni se usuce şi hainele.

January începu să-şi aranjeze părul, nu pentru că i-ar fi păsat de felul cum arăta, se gîndi Michael, ci pentru că voia să-şi facă de lucru cu mîinile. Îşi dădea seama că se temea de el şi ceea ce-l deranja cel mai tare, ceea ce-l irita de-a dreptul, era că nu putea să priceapă care era motivul acestei frici.

Trecîndu-şi degetele prin părul umed, Michael dădu drumul la radio şi îşi îndreptă privirea spre

January. Era emoţionată, ca şi cum urma să se spovedească preotului. Fără să ştie de ce, Michael simţi nevoia să-i sporească şi mai mult emoţia, aşa că se apleacă spre ea ca să-i prindă centura de siguranţă. În momentul în care „din întîmplare" îi atinse sînii, January sări în sus, de parcă voia să iasă prin capota maşinii.

– Relaxează-te, îi spuse el, cu inocenţă, în timp ce-i fixa centura şi desenă cu degetul în aer semnul de circulaţie aflat la oricare colţ de stradă, semn care reamintea celor din maşini că trebuia să folosească centura. Ce să faci? Asta-i legea. N-o s-o încălcăm tocmai noi. Mai ales tu – un slujitor al legilor statului, nu?

Nu l-a surprins faptul că, la cuvintele lui, January n-a zîmbit. L-a uimit însă, pentru o clipă, expresia de panică din ochii ei, care a dispărut la fel de repede cum a apărut, ceea ce l-a făcut pe Michael să se întrebe dacă nu cumva i se păruse.

– Deci, zise el, aplecîndu-se deasupra volanului, unde locuieşti?

January clipi uşor şi spuse:

– Dat fiind faptul că-mi ştii numărul de telefon de-acasă, care e dat la secret – şi că-mi cunoşti foarte bine programul – cînd sînt la tribunal, cînd sînt acasă – vrei să te cred că nu ştii unde locuiesc?

Michael zîmbi amuzat. I-o zisese January de

data asta! Nu ştia el unde locuia? Ba bine că nu. Şi ar fi voit chiar să ştie mai multe despre ea. Ca, de pildă, cum ar fi putut s-o facă să zîmbească. Ori, de ce oare era atît de înspăimîntată?

Pornind ştergătoarele de parbriz, ambală motorul şi porni maşina. Lăsînd în urmă cîteva maşini şi pătrunzînd în iureşul străzii, Michael era fericit, pentru moment, pentru simplul motiv că, măcar acum, January nu putea, nu avea cum să mai fugă de lîngă el.

Următorul sfert de oră conduse în linişte, fără să vorbească, şi asta îi dădu prilejul să-şi revizuiască sentimentele. De cînd o văzuse prima dată, la conferinţa aceea, nu mai fusese în stare să şi-o scoată din cap. Atunci cînd se dusese la biroul ei, în urmă cu o săptămînă, se convinsese, încă o dată, că interesul pe care-l simţise vizavi de articolul pe care voia să-l scrie despre această doamnă, era de fapt un interes pe care-l simţea faţă de persoana ei – un interes trecător, aşa credea atunci. La naiba trecător! Acum îşi dădea seama că nu era trecător deloc... cel puţin pînă în acel moment nu se dovedise aşa. După prima întîlnire pe care o avusese cu ea renunţase la a mai încerca să afle de ce fata aceasta îl intriga atît de mult. Pur şi simplu, îl intriga – şi cu asta basta.

Rob ar fi numit asta „criza survenită la mijlocul vieţii". Michael ar fi numit-o „iad". Pînă acum,

toate femeile din viaţa lui nu se arătaseră interesate, ca şi el, dealtfel, de o relaţie durabilă, serioasă. Însă fata aceasta de lîngă el îl făcuse să gîndească, cu inima şi nu cu raţiunea, îl făcuse să descopere sentimente pe care nu le cunoscuse pînă atunci, sentimente care aduceau necazuri unui bărbat deştept şi calculat, aşa ca el.

Şi chiar că dăduse de necaz!

Îi plăcea s-o asculte vorbind. Chiar şi atunci, cînd ea îi spunea să plece, s-o lase în pace, vocea ei avea un timbru catifelat, care-l făcea să se gîndească la dresuri de dantelă neagră, nopţi întunecate şi trupuri fierbinţi.

Da, într-adevăr, pe deasupra mai era şi-o tipă sexy. El cunoştea o mulţime de tipe sexy, dar fata de lîngă el era, într-un anumit fel, vulnerabilă, inocentă chiar, era foarte diferită de persoana care o reprezenta în public, ca om al legii, atît de curajoasă şi de stăpînă pe sine. Michael ar fi vrut să străpungă învelişul acela de gheaţă, s-o îmbuneze pe January. La naiba! Pur şi simplu o voia pe ea. Numai că nu era chiar atît de simplu. Trebuia să admită că nu era simplu deloc. Dacă ar fi fost vorba doar de sex, s-ar fi descurcat el. Dar nu era. Şi tocmai aici era buba.

– De ce?

Michael întoarse capul spre ea şi-o privi! January tăcuse atît de mult timp, încît vocea ei,

dulce şi catifelată, îl făcu să tresară.

– Scuză-mă, nu eram atent. Ai spus ceva?

Ea se uită, pentru o clipă, în ochii lui, apoi lăsă bărbia în piept şi privi drept înainte, la ştergătoarele de parbriz, la şoseaua udă de ploaie şi la perdeaua de întuneric care se lăsa şi care transforma ultima tresărire a după-amiezii în întunericul incandescent al serii.

– De ce faci asta? De ce nu încetezi? Va fi mai bine pentru amîndoi, nu crezi?

Michael oftă profund şi ţîşni cu maşina, mărind viteza.

– Şi eu mă întrebam acelaşi lucru în sinea mea, zise el, dar nu continuă, căci nu era sigur dacă ea era pregătită sau nu să audă adevărul. Oricum, nu întregul adevăr. Aşa că îi dezvălui doar o parte din gîndurile lui, care, oricum, îl surprinsese pînă şi pe el. Ceva... ceva cu adevărat profund a făcut să vibreze o coardă a sufletului meu, atunci cînd te-am ascultat la conferinţă. Nu, nu, aşteaptă. Lasă-mă să termin. Cred că, probabil, am văzut ceva în tine, am recunoscut ceva din ceea ce ziceai ca fiind o parte din mine. Probabil, convingerea cu care vorbeai, scopurile pe care le doreai să le realizezi. Mi-ai amintit de mine aşa cum eram în urmă cu zece ani, şi în timp ce te ascultam mi-am dat seama – pînă în momentul acela nu realizasem că undeva, pe drumul vieţii,

pierdusem toate aceste calităţi, care te fac pe tine atît de specială. Rîse. Nu e tocmai ceea ce te aşteptai să auzi, nu-i aşa? Crede-mă însă: şi pe mine m-au surprins propriile-mi cuvinte.

January tăcu preţ de cîteva clipe, apoi pe frunte îi apăru o cută şi îşi încruntă sprîncenele într-o expresie, care trăda nemulţumirea ei faţă de propriile concluzii la care ajunsese. În cele din urmă, spuse:

– Urmărindu-ţi cariera, n-aş putea spune că-ţi lipseşte convingerea în ceea ce faci.

Michael n-ar fi putut spune de ce, dar simţea că acest compliment, pe care i-l făcuse January, îi ieşise din gură cu greu, se forţase să spună aceste cuvinte. Gîndul acesta îl făcu să zîmbească şi îi dezlegă şi mai mult limba:

– În cariera mea, am repurtat succese mult prea devreme, cu mult timp în urmă. Eram atît de mulţumit de mine, că asta m-a orbit aproape. M-a făcut să cred că viitorul nu-mi putea fi decît favorabil, că aveam să fiu răsfăţatul destinului. Cred... cred că, în cele din urmă, am realizat că nu prea-mi place imaginea mea de astăzi, ceea ce am ajuns. Nu mă refer la faptul că n-aş fi mulţumit de ceea ce fac, ci mai degrabă de ceea ce nu fac. Cînd te-am auzit vorbind la conferinţa aceea, cuvintele pe care le spuneai m-au lovit ca un trăsnet. M-au făcut să mă întorc cu gîndul în

timp, mi-au deschis ochii. Tu eşti cea căreia îi datorez asta.

Din nou January tăcu cîteva clipe, înainte de a răspunde:

– Nu prea-mi vine să cred că eu sînt responsabilă pentru schimbarea asta de atitudine, de care vorbeşti. Dumneata eşti cel care a luat hotărîrea.

El zîmbi larg, şi se gîndi la întîlnirea din seara aceea, întîlnire pe care o contramandase, nemaivorbind de reportajul pe care trebuia să-l facă în Haiti; dar refuzase şi asta, căci nu voise să plece fără să discute cu January, fără să pună lucrurile la punct.

– Dacă crezi, într-adevăr, că nu mi-ai influenţat unele decizii din ultima vreme, atunci să ştii că te înşeli amarnic.

– Nu cred decît că oamenii sînt călăuziţi, în acţiunile lor, de ei înşişi. Asta cred.

– Nici nu te contrazic, dar, într-un anume loc şi într-un anume moment, se mai întîmplă ca şi buturuga mică să răstoarne carul mare. La fel s-a întîmplat şi cu tine, în ce mă priveşte, January. Tu ai fost buturuga mea, o necăji el, intenţionînd ca să mai înveselească conversaţia, care risca să devină prea serioasă. Aşa că acum, aş vrea să fiu şi eu buturuga care răstoarnă carul, mai zise el, aruncîndu-i un zîmbet răutăcios.

Îi venea şi ei să zîmbească – Michael putea citi asta în ochii ei. Dar se lupta cu acest impuls, se lupta cu ea însăşi, aşa cum Michael bănuia că January se lupta cu multe alte impulsuri, care se năşteau în ea.

– Căruţa mea n-are nevoie să fie răsturnată, spuse ea, în cele din urmă. Nu, mulţumesc.

– E acesta un alt mod de a spune „nu“, de a răspunde negativ la intenţia mea de a scrie articolul acela despre tine?

January ezită, apoi răspunse încet:

– Da, e un alt mod de a spune „nu“.

Michael se aşteptase la răspunsul acesta, dar asta nu însemna că avea de gînd să se dea bătut. Aşa că spuse:

– În cazul acesta, invitaţia la cină rămîne valabilă. Ştiu că în seara asta nu se poate, dar ce-ai zice să trec sîmbătă să te iau la *Flagstaff House?*

January strînse pleoapele, aşa cum fac de obicei pisicile, şi lăsă să-i scape un oftat de exasperare.

– Tot nu te laşi, aşa-i?

Michael opri în faţa casei modeste, pe lîngă care trecuse de atîtea ori în ultima săptămînă, şi opri motorul maşinii. Se întoarse spre ea, proptindu-şi o mînă pe spătarul scaunului, iar cealaltă pe volan.

– Nu, January, nu mă las. Nu mă dau niciodată bătut, atunci cînd îmi doresc foarte tare ceva.

O licărire apăru în ochii ei, o licărire pe care întunericul, care tocmai se lăsa, n-o putuse ascunde.

– Tre... începu January, dar se opri şi-şi drese vocea. Trebuie să fie o sută de subiecte mult mai interesante despre care ai putea scrie un articol.

Michael se aplecă spre ea şi cu mişcări lente, fără să se grăbească, începu să-i desfacă centura de siguranţă, zicîndu-i:

– Aici nu e vorba de articol. Tu eşti cea care mă interesează. Admirîndu-i profilul, adăugă cu vocea gîtuită: Am făcut totul ca să-nţelegi, dar nu ţi-am spus-o, aşa că hai s-auzim cum sună: vreau să mă-ntîlnesc cu tine, January. Pur şi simplu, m-ai vrăjit.

January începu să respire precipitat, puţin zgomotos, la asta adăugîndu-se o durere dulce, pe care o simţea în partea de jos a corpului.

– Nu, nu cred că e vorba de aşa ceva, începu ea. Te-am jignit, te-am refuzat, iar tu nu eşti obişnuit să ţi se spună „nu".

El îi cuprinse bărbia cu mîna şi îi întoarse uşor faţa spre el.

– Lucrul cu care nu sînt obişnuit e să fiu răscolit de glasul unei femei, de gîndul cum buzele acestei femei s-ar lipi de ale mele. Zicînd acestea, îşi opri insistent privirea pe gura lui January. Cînd

vîrful limbii ei mici, roz, trecu uşor peste buze, umezindu-le, Michael aproape că-şi pierdu cu totul capul. Şi tu te gîndeşti la asta, January? o întrebă el. Şi tu te gîndeşti la cum ar fi?

January păru să se topească toată, să se înmoaie, în timp ce în privire i se citea dorinţa. Apoi înghiţi în sec şi-şi îndreptă privirea spre a lui. Nici măcar ploaia de-afară nu i-ar fi putut stinge focul din priviri.

– Ai întrecut măsura, domnule Hayward.

– Ştiu, răspunse el, oftînd adînc. Numai că nu ştiu ce mi-a venit. Parcă-aş fi un berbec în călduri, nu-i aşa? Scuză-mă, te rog. Îmi pare rău că m-am lăsat acaparat de dorinţă. Dar, aflîndu-mă lîngă tine, e ca şi cum aş avea în faţă un fel apetisant de mîncare, de care însă n-am voie să m-ating.

– „N-ai voie", şopti ea, cu voce scăzută. Nu credeam că te sinchiseşti prea mult de „ce-ai voie" şi de ce „n-ai voie" să faci.

Dojana ei fusese însoţită de tandreţe – sunase ca o capitulare – şi el lăsă mîna să-i alunece pe zebelina deasă ce înconjura gîtul lui January.

– Vreau să te sărut, January. Mă laşi?

Ea dădu din cap, dar fără prea multă convingere.

Michael îi întoarse uşor obrazul cu un deget, forţînd-o să-l privească.

– Nu eşti prea convinsă de asta, domnişoară avocat, îi spuse el, cu o notă de ironie blîndă în

glas. Dacă răspunsul tău e într-adevăr „nu", atunci trebuie să fii mai convingătoare.

Cînd ea înghiţi în sec, fără să spună nimic, Michael o rugă din nou cu tandreţe:

– Doar o dată, te rog. Doar o dată...

Ochii i se măriră într-o expresie de uimire, în timp ce el se aplecă deasupra ei.

– Nu, iubito, şopti el, sărutînd-o uşor în colţul gurii. Nu-ţi fie frică. N-am să-ţi fac rău niciodată.

Dar lui January îi era frică. Michael îşi dădu seama de asta, în timp ce o mîngîia pe păr, în timp ce buzele lui le atinseră pe ale ei, cu atît de multă grijă.

Michael ar fi vrut să devasteze interiorul umed şi fierbinte al gurii ei, ar fi vrut să o răstoarne pe spate, atunci şi acolo. Dorinţa ei era însă lege pentru el. Ţinea foarte mult să n-o supere. Era pentru prima oară, cînd îşi înăbuşea dorinţele, cînd se purta aşa cu o femeie. Instictul său protector, faţă de această fată, îl uluia pînă şi pe el, aşa că îşi impuse să reziste. Trebuia s-o facă pe January să creadă, cu adevărat, că putea avea încredere în el.

Aşa că se ţinu de promisiune şi o sărută uşor, apăsîndu-şi gura pe buzele ei moi şi tremurătoare, fără să insiste prea mult însă.

Era aşa de dulce. Doamne, cît de dulce! Îi putea simţi dorinţa care clocotea în ea, dar simţea, în acelaşi timp, şi teama care o curpinsese.

Satisfacerea dorinţelor ei avea s-o lase pe mai tîrziu. O va satisface, o va avea şi, în cele din urmă, o va cîştiga.

Mult mai repede decît ar fi dorit, Michael îşi retrase buzele de pe ale ei şi zîmbi, văzîndu-i expresia buimăcită de pe faţă.

– Asta, domnişoară Stewart, zise el, trecîndu-şi uşor un deget peste buzele ei, se cheamă un exerciţiu de „ce am voie şi ce n-am voie", aşa cum spuneai tu mai devreme.

January clipi uşor, în ochi citindu-i-se o uimire crescîndă.

– Şi asta, zise ea, cu respiraţia întretăiată, în cazul în care prin cuvinte n-ai înţelege, e ceea ce se cheamă „la revedere".

Zicînd acestea, îşi înşfăcă lucrurile, ieşi în grabă din maşină şi o luă la fugă, prin ploaie, spre uşa imobilului unde locuia.

Michael oftă cu resemnare. Trecuse cam multişor de cînd nu se mai ţinuse după o femeie. De fapt, ultima tipă după care se ţinuse, nu fusese femeie deloc. Avea zece ani, la fel ca şi el, şi obişnuiau să joace „Păcălici" în curtea şcolii. Dar de data asta, îşi dăduse seama că trebuie să se ţină după January, atît la figurat cît şi la propriu, căci aceasta îşi uitase servieta în maşina lui.

Aşa că se îndreptă spre uşa de la intrare şi sună de mai multe ori, pînă să i se răspundă. Era

ud pînă la piele şi se gîndi că, poate, January l-ar lăsa să intre puţin la ea să se mai încălzească.

Uşa se deschise cu violenţă şi January făcu uimită:

– Ce?! Tu?!

Michael arata cam jalnic în momentul acela şi era conştient de asta. Conta pe asta. Balansînd servieta, cînd pe un deget, cînd pe altul, îşi trecu cealaltă mînă prin părul ud leoarcă, dîndu-l la o parte din ochi, şi-i aruncă lui January un zîmbet patetic, de orfelină.

– Ce-ai zice să-mi dai voie înăuntru, ca să mă pot usca puţin? Îmm? Mi-ai putea întoarce astfel serviciul pe care ţi l-am făcut, aducîndu-te acasă.

January îi aruncă o privire cruntă şi-i zise:

– Fă-ţi tu un serviciu, Hayward. Pleacă. Nu vreau să te mai văd în viaţa mea.

Pe faţa lui Michael se mai afla încă zîmbetul acela prostesc, atunci cînd January îl uşură, într-un mod foarte neceremonios, de greutatea servietei şi îi trînti uşa în nas.

Michael numără pînă la zece. Parcuse extrem de ţeapăn şi demn distanţa pînă la maşină, se urcă în ea şi se opri la primul bar care-i ieşi în

drum. După două beri şi trei sferturi de oră de meditaţie, el era înapoi, la uşa lui January. Nu se mai sinchisi să sune, începu, pur şi simplu, să bată cu pumnul în uşă.

Era tocmai pe punctul de a începe să strige, cînd înăuntru, în holul de la intrare, se aprinse o lumină; după zgomot, Michael îşi dădu seama că cineva răsucea cheia bîjbîind. În cele din urmă, zăvorul fu tras şi uşa se deschise cu zgomot. O pereche de ochi căprui, prudenţi, îl priveau fix din spatele unor ochelari uriaşi, cu rame rotunde, metalice.

Fără să aştepte ca posesoarea ochelarilor să spună ceva, Michael zise:

– Am ceva de discutat cu tine, domnişoară Stewart, şi, dacă nu vrei să audă şi vecinii ceea ce am de spus, te-aş sfătui să mă laşi să intru.

Dat fiind faptul că se simţea mai turbat ca un cîine căruia tocmai i se luase osul preferat, Michael fu mulţumit de calmul pe care-l dovedise în anunţarea ultimatului. Dar cînd văzu că January ezită şi „mirosi" următoarea ei mişcare, continuă mîrîind:

– Gîndeşte-te bine, domnişoară avocat. Încearcă numai să-mi trînteşti încă o dată uşa în nas, şi-ai să vezi tu!

Chiar dacă ameninţarea lui a înspăimîntat-o, January nu lăsă să se vadă asta. Privirile li se

încrucişară pentru o clipă, apoi January oftă resemnată, trase lanţul şi deschise în cele din urmă uşa.

– Te rog să fii cît mai scurt, zise ea, în timp ce închidea uşa în urma lui Michael. Am mult de lucru în seara asta.

Doamne, da figură mai e, îşi spuse Michael în sinea lui. Şi el, care insista atît de mult, crezînd-o vulnerabilă, dulce şi nefericită – tînără doamnă care avea nevoie de un protector. Şi cînd colo, se izbea de un zid atît de rezistent. Doamna avea tot atîta nevoie de protecţie, cît avea nevoie Ford de un alt Edsel.

– Ştii care-i problema cu tine? făcu Michael, afişînd un aer de superioritate. Eşti o vrăjitoare neîmblînzită, fără milă şi, pe deasupra, şi cu idei de provincială care nu poate suporta ideea ca un bărbat – un bărbat, în general – să deţină fie şi cel mai mic control asupra ei!

January îl privi drept în ochi, îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi compuse o expresie de sfidare şi tolerare plictisită, în acelaşi timp, zicînd:

– Ai băut.

– Două beri. Am băut numai două beri amărîte, care erau atît de reci, încît n-a mai rămas urmă din imitaţia aia de sărut pe care aveam impresia, cît m-am înşelat însă, că vrusesem să mi-l dai.

Asta era, se gîndi Michael, o lovitură sub centură, lipsă de fair-play. Dar mîndria lui fusese rănită şi ceea ce-i mai rămăsese era, cel puţin, s-o rănească şi pe-a ei.

Michael sperase că avea să fie un „meci" pe cinste, că ea avea să înceapă să strige şi să-l insulte, dar January rămase liniştită. Ar fi vrut s-o scuture zdravăn, iar ea să-l muşte şi să-l zgîrie. Şi-ar fi dorit apoi să-i sărute scobitura aceea de deasupra gîtului şi apoi să facă dragoste, în timp ce ea i-ar fi îngînat numele, ca într-o rugăciune.

Ar fi trebuit ca ea să considere drept o mare cinste să fie astfel învinsă de el, îşi spuse Michael în sinea lui. Dar nimic din toate acestea nu se întîmplă. January continua să stea lîngă el, cu nasul în vînt, cu coatele cuprinse în palme, aşteptînd ca el să dea drumul următoareai insulte.

Nervos pe el însuşi, pentru că încă se mai afla acolo, nervos pe ea, pentru lipsa oricărei reacţii, Michael făcu un pas către January.

– La naiba, January, mormăi el, ridicînd nervos o mînă.

Cu o mişcare rapidă, ea se retrase din faţa lui, acoperindu-şi capul cu mîinile.

– Nu... te rog, nu!

Mîna lui Michael rămase suspendată în aer. Uimit de reacţia ei atît de violentă, pentru o clipă Michael nu putu să-i priceapă semnificaţia. Se

părea că ea aştepta ca palma lui să cadă asupra ei. Crezuse că avea s-o lovească!

Stomacul i se strînse de repulsie, de îndată ce-şi dădu seama clar ce anume stîrnise reacţia ei. Foarte clar. Atît de clar, încît îl dezgustă şi-i făcu greaţă.

Simţise în permanenţă că January se teme de ceva. Acum ştia ce era acel ceva... era palma lui... Era clar că vreun înapoiat, o javră nenorocită o bătuse, iar ea credea că acest comportament era propriu tuturor bărbaţilor.

Luptîndu-se cu o furie interioară necunoscută lui pînă atunci, la gîndul că cineva, oricine ar fi fost el, o atinsese măcar cu un deget, Michael continuă să înalţe mîna, cu intenţia pe care o avusese de la început: o mîngîie pe păr.

– January... îngînă el, înghiţind cu greu şi întrebîndu-se în sinea lui ce-ar mai putea spune. January, eu n-am ridicat în viaţa mea mîna asupra unei femei.

Ea continuă să respire slab, îl privi încurcată şi încet-încet îşi reveni.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci.

Dar Michael nu-şi putea lua ochii de la ea. Acum, îşi explica totul – înfăţişarea de iceberg, masca indiferentă şi rece sub care se ascundea totul. Acestea reprezentau un scut, sub care January îşi ascundea vulnerabilitatea, ruşinea,

frica care o reţinea să se încreadă în el.

– Uită-te la mine, January.

Michael nu-şi dădu seama ce emoţie o anima în momentul acela, spiritul de apărare, mîndria ori, pur şi simplu voinţa, dar ea îşi ridică privirea spre el.

– Să ştii că nu sînt ca el. Oricine o fi fost, eu nu sînt ca el. Dă-mi o şansă, ca să-ţi dovedesc asta. Dă-mi o şansă, şi-ai să vezi ce bine ne va fi amîndurora. Asta-i tot ce vreau – şansa de a-ţi dovedi că totul va fi bine.

Dar ea nu avea să-i acorde nici o şansă. Nu în seara asta. Ochii ei erau suspicios de strălucitori, iar Michael îşi putea da seama, după tremurul uşor al corpului ei, cît încerca ea să uite gestul lui, pe care îl luase drept ameninţare.

Nimic nu i s-a părut mai greu lui Michael, din tot ce făcuse în viaţa lui pînă atunci, decît momentul acela, cînd a trebuit să plece şi s-o lase pe January în starea aceea.

– Ştiai că are un căţel?

– Leonard are un căţel? întrebă January, ridicîndu-şi privirea din salata pe care tocmai o mînca şi întîlnind ochii lui Helen. Luau o cină tîrzie,

frugală, pe biroul lui January, în timp ce Helen povestea cum decursese întîlnirea sa cu Leonard din seara precedentă.

– Oh, Doamne, nu! spuse Helen, rîzînd şi ştergîndu-se delicat cu şerveţelul împăturit de jur împrejurul gurii, astfel încît rujul lucios de pe buze – a cărui culoare, o informase ea pe January, cu un zîmbet răutăcios în colţul gurii, se numea „Portocaliu – Miez de Dovleac Pasional"– să nu se şteargă. Oh, Doamne. Leonard de-abia e-n stare să aibă grijă de el, dar să mai aibă şi-un căţel. Nu, nu Leonard, Michael are un căţel. Un cîine mare, cu blana lăţoasă, de zici că-i un tufiş înfrunzit. George Bush[1]. Te-ai prins? Tipul e-n stare să-şi ofere dragostea.

January oftă şi luă cu furculiţa un cruton din farfurie. Cam asta făcea de-o săptămînă. De cînd Michael o părăsise în seara aceea, ghemuită ca un căţel bătut şi lăsat în ploaie, obişnuia să treacă pe la birou ca să mai „schimbe cîte-o vorbă" cu Helen. La rîndul ei, aceasta nu pierdea niciodată prilejul să strecoare, în conversaţiile sale cu January, cîte ceva din noile sale informaţii despre Michael, protejatul ei.

– Pe pisica sa o cheamă Fluffy, adăugă Helen.

January puse jos furculiţa, încercînd să alunge

1. bush-tufiş

imaginea care-i veni în minte. Cu mişcări domoale, îşi dădu ochelarii jos şi o privi pe Helen cu suspiciune.

– Michael are o pisică pe care o cheamă Fluffy?

– Nu, dragă. Leonard. Leonard are o pisică pe care-o cheamă Fluffy, deşi poţi să mă tai şi nu-mi dau seama de ce i-a pus numele ăsta. Creatura aia are mai puţin păr pe ea chiar decît are Leonard. Sincer îţi spun că nu-mi dau seama de ce nu-i dă drumul pe stradă. Pisicile sînt atît de independente, că, pur şi simplu, nu au nevoie de nimeni care să aibă grijă de ele. Ei, cred că acum mi-am răspuns la propria-mi întrebare, nu-i aşa? făcu Helen, chicotind. Ignorînd ochii măriţi de uimire ai lui January, îşi făcu de lucru, punîndu-şi zaharină în ceai şi amestecînd cu linguriţa în el, apoi începu să-şi condimenteze din plin salata franţuzească din faţa ei.

– După părerea mea, calul e un animal care necesită o îngrijire deosebită.

January oftă, regretînd întrebarea, încă înainte de a i-o fi pus-o.

– Cine are un cal?

Helen privi gînditoare în gol, fardul de pleoape numit „Roşu Căpşună Sfîrîitor“, împrumutînd o expresie care te făcea să crezi că parcă venea din altă lume. În cele din urmă, ridică din umeri şi zise:

– Oh, niciunul din cei la care mă gîndesc eu, iubito. Dar cu siguranţă că Michael ar putea avea unul, dac-ar dori. Mai ales că familia lui are o vilă la munte.

Se strădui s-o convingă pe January de faptul ăsta, dar aceasta, oricum, o crezu pe cuvînt. Privind-o pe Helen, January avea senzaţia că se afla în faţa unui artizan care, cu răbdare, bucăţică cu bucăţică, făcea o plapumă, numită „Viaţa şi întîmplările lui Michael Hayward“. Ştia deja că Michael avea un cîine şi-o vilă la munte. Mai lispeau doar cîteva petice, la plapuma la care Helen muncise cu spor toată săptămîna. January ştia şi ea deja multe despre Michael Hayward, mult mai multe decît ar fi vrut să ştie. Ştia îndeajuns despre el, aşa încît să-i pară real... prea real, prea uman... prea drăguţ.

Ştia, de exemplu, că Michael avea un apartament în New York City. Acum, că se întorsese în Boulder, intenţiona să vîndă apartamentul din New York şi să se stabilească aici. January mai ştia, de asemenea, de ce prefera Boulder în locul oraşului New York – la Bolder se născuse. Cînd îl întîlnise în urmă cu cincisprezece ani, acesta locuia la Chicago. În mod evident, meseria sa era cea care-l ţinea acolo, şi de-atunci locuise cîte o scurtă perioadă în mai multe oraşe, pe rînd. Familia sa mai avea încă o casă în Boulder, iar

Michael, după cîte spunea Helen, ţinea la familia sa şi i-ar fi plăcut să locuiască din nou împreună. Fratele său mai mic, Rob, era inginer. Lucra în Comitetul de Dezvoltare al zonei, în apropiere, la Longmont. Sora sa, Gretchen, era căsătorită, şi locuia în Boulder cu soţul său şi cu cei doi copii ai lor. În sfîrşit, părinţii lui Michael erau amîndoi pensionari şi trăiau în Denver. Iar el ar fi vrut să fie mai aproape de fiecare din ei.

– Nu-i aşa că sună romantic? întrerupse şirul gîndurilor lui January vocea visătoare a lui Helen. O căsuţă retrasă la munte. Ia gîndeşte-te puţin – clar de lună, zăpadă strălucitoare, un foc care trosneşte într-un cămin uriaş de piatră...

– Helen... o avertiză January, dar Helen se făcu că n-o aude.

– Jack al meu, m-a dus într-un loc ca ăsta, în luna de miere. A fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea.

Protestul pe care tocmai voia să-l rostească muri pe buzele lui January, cînd observă privirea pierdută şi tristă din ochii lui Helen.

– Să ştii că eşti pe punctul de a da cu piciorul la fericire, iubito.

January dădu din cap.

– Helen, te rog.

– January, o întrerupse Helen, cu severitate. Ascultă la mine, faci cea mai mare greşeală din

viaţa ta. Tipul ăsta e cu totul şi cu totul special. Şi, în ciuda faptului că pînă acum n-ai făcut decît să-i trînteşti uşa în nas, el se întoarce mereu. Îţi dai seama cît de neobişnuit este asta la un bărbat aşa puternic ca el? Cînd ai de gînd să-ţi dai seama că Michael nu reprezintă nici un pericol pentru tine? Motivul acela, cu articolul pe care voia să-l scrie, era doar o scuză de-a te întîlni. În realitate, nu voia decît să fie cu tine.

Lui January îi pieri pofta de a mai mînca salata.

– Helen, ştii bine care sunt motivele pentru care mă port aşa.

– Ştiu, iubito, ştiu. Şi te înţeleg. Numai că nu-i poţi băga pe toţi bărbaţii în aceeaşi oală cu tatăl tău, Jan. Şi nu-ţi poţi petrece întreaga viaţă doar muncind şi atît. E o nebunie. Nu e nici sănătos şi nici înţelept să procedezi aşa. Eşti o persoană atît de curajoasă! Foloseşte ceva din curajul ăsta al tău şi dă-ţi o şansă de a găsi fericirea, o bucăţică de fericire. Distrează-te şi tu puţin. Ai dreptul la asta, iubito.

"Ai dreptul". Era o expresie pe care January nu o asociase niciodată cu persoana ei. „Ai dreptul". O curprinseră fel de fel de gînduri, se întorceau obsedant în mintea ei amintirile copilăriei groaznice, pe care-o avusese.

– Jan?

January îşi îndreptă, speriată, privirea spre Helen.

– Unde erai cu gîndul, iubito? Arătai de parcă te aflai la milioane de kilometri distanţă.

January se lupta cu lacrimile care erau gata-gata să izbucnească. Nu mai plînsese de cînd era mică.

– Eram, începu ea liniştită, la milioane de kilometri distanţă.

Expresia de simpatie şi înţelegere, pe care o citi în ochii lui Helen, o determină pe January să-i destăinuie ceva ce nu mai spusese nimănui pînă atunci.

– Numele meu era Elaine January Griffin, începu ea, încet. Mi-au pus numele Elaine, după sora mamei mele, iar January, pentru că, atunci cînd m-am născut, tatăl meu m-a privit şi a spus că eram bucăţică ruptă din mama – aşa de mult semănam cu ea. Şi-a mai spus că, din moment ce mama era cea mai frigidă căţea din cîte cunoscuse vreodată, voia să-mi dea numele lunii din an care era la fel de rece ca şi mama. Se opri, gîndindu-se la Michael, care-i comparase sărutul cu berea rece pe care-o băuse la bar, şi zîmbi amar, după care continuă: un fel de moştenire, nu?

– Oh, iubito.

– Ce să fac dacă semăn cu ea, Helen? întrebă

ea, făcînd-o pe femeia în vîrstă din faţa ei, să-i cunoască slăbiciunea pe care nu îndrăznise niciodată să o destăinuie nimănui, şi de care se temea atît de mult ea însăşi. Ce să fac, dacă nu pot răspunde unui bărbat, în felul în care el are nevoie să-i răspundă o femeie? Poată că tata a avut dreptate, cînd s-a apucat de băut. Poate că frigiditatea mamei l-a determinat să facă asta.

– Dar poate că obiceiul de a bea al tatălui tău era motivul pentru care mama ta nu-i răspundea sexual. Şi, în orice caz, tu nu eşti mama ta. În ciuda tuturor relelor prin care ai trecut, eşti o fiinţă caldă, afectuoasă, care este în stare să ofere iubirea. Dă-ţi o şansă pentru a te descoperi aşa cum eşti, de fapt: o femeie adevărată, în stare să răspundă iubirii unui bărbat. Nu te mai ascunde în spatele propriei tale frici. Dă-i o şansă lui Michael.

– Dar mă sperie, Helen, zise January.

– Bineînţeles că te sperie. Este primul bărbat care a reuşit să te răvăşească şi care, pe deasupra, nu s-a speriat de refuzul tău şi nu a plecat cu coada-ntre picioare. Iubito, n-ar trebui ca insistenţa lui să te sperie. Dă-ţi frîu liber sentimentelor. Michael e un tip a-ntîia. Bucură-te de el.

– Să mă bucur de el?

– Da, să te bucuri de el. Cred că înţelegi cuvîntul, nu? Înţelegi ce înseamnă „a te bucura“? E un concept extrem de nou, ştiu, dar se spune

că prinde din ce în ce mai mult. Cum să-ţi explic? Ascultă-mă: după cîte înţeleg eu, unii obişnuiesc să lucreze cinci zile pe săptămînă doar, iar celelalte două – cred că le numesc weekend – se odihnesc, se distrează şi alte chestii de genul ăsta. Sau îşi dau întîlniri. O-la-la, ăsta-i un alt cuvînt nou pentru tine. Stai aşa, să- ţi explic...

– Destul, destul, făcu January, rîzînd. M-am prins.

– Să sperăm că te-ai prins.

January zîmbi înveselită.

– Eşti o tipă crudă, dar nemaipomenită, Helen, fură cuvintele lui January, singurele care-i veniră şi prin care, în felul ei, îşi exprimă afecţiunea faţă de Helen.

Helen îi aruncă un zîmbet de pisică Cheshire şi-i spuse:

– La fel zicea şi Leonard, azi-noapte.

Şi ca un făcut, în momentul acela, sună telefonul. Helen apăsă pe buton şi zise:

– Bună ziua, aici biroul lui January Stewart, cu ce vă pot fi de folos? După ce spuse astea, pe faţă îi apăru un zîmbet larg, numai lapte şi miere. Dacă mă mai rogi încă o dată, tot la fel de frumos, drăguţule, să ştii că s-ar putea să te iau în serios.

Janua ry îşi dădu imediat seama că la celălalt capăt al firului se afla Michael. Simţi inima zvîcnindu-i şi începînd să-i bată cu putere.

– Ce face preferatul meu? întrebă Helen, după care rîse cu cochetărie. Da, pun pariu că eşti. Chicoti din nou, iar apoi ascultă, tăcută. January? făcu din nou Helen, ridicîndu-şi o sprînceană cu speranţă în priviri, în felul atît de caracteristic ei.

Se apropie de January şi fu gata-gata să-i spună lui Michael că aceasta era lîngă ea, dar, în cele din urmă, nu se putu hotărî s-o facă. Zîmbi trist şi se întoarse la telefon.

– Nu. Îmi pare rău, Michael. Nu e... făcu o pauză după care-şi termină propoziţia... disponibilă. Nu, n-aş putea să-ţi spun cînd. Ce? Oh, desigur. O să-i transmit. Şi ţie la fel, ticălos mic ce eşti!

Închise şi spuse fără nici o nuanţă în glas:

– Michael îţi transmite salutări.

January începu să cerceteze cu privirea feliile de roşii din salata cu care se luptase, în ultimele cinci minute, mutîndu-se cu furculiţa de colo-colo şi aşteptînd predica care ştia că avea să urmeze. Dar se înşelase, aceasta nu veni. În schimb, Helen începu să strîngă masa, agitîndu-se ca o găină în ogradă, după care părăsi biroul.

January aruncă salata care-i rămăsese şi-şi încrucişă braţele pe piept.

– Să ştii că nu sînt o gîsculiţă fără minte! strigă ea, după ce Helen părăsi zgomotos camera. Sînt doar prudentă! E o crimă să fii prudent?

Helen răspunse, cotcodăcind ceva de dincolo, iar January începu să zîmbească, în ciuda stării nevoase în care se afla.

– Atîta vreme cît eşti într-o pasă bună, strigă January, sînt bucuroasă că pot beneficia de ouăle pe care le faci.

Capitolul patru

Lui January îi plăcea cel mai mult toamna – culorile, mirosul din aer, zgomotele ascuţite. Îşi sumese mînecile rochiei groase, cu guler pe gît, pînă mai sus de coate şi mări pasul, pentru a ajunge mai repede pe vîrful dealului pe care tocmai îl urca. În momentul în care ajunsese sus, gîfîia. Îşi apăsă pieptul cu mîinile, în porţiunea unde simţea durerea. Îşi suprasolicitase organismul, ceea ce nu reprezenta o noutate pentru ea,

şi acum abia mai respira. Renunţă la pasul grăbit, aproape alergat, şi începu să meargă încet. Trecînd peste ramurile lăsate în jos ale copacilor şi urmînd o potecă rar folosită, ce traversa partea cea mai deasă şi întunecată a pădurii, January se îndreptă spre pîrîu. La ora aceasta a zilei, era sîmbătă dimineaţă, iar soarele strălucea pe cer, nu se temea să meargă singură prin pădure. Îi plăceau liniştea din pădure şi pacea care îi cuprinsese sufletul.

Cînd ajunse la pîrîu, se aşeză pe aşternutul de frunze veştejite, de plop şi arţar, şi ascultă susuratul şuvoiului de apă care trecea peste pietrele albiei. Încet-încet, răsuflarea îi reveni la normal şi durerea din piept începu să se atenueze.

Cuprinsă de acel gen de satisfacţie pe care ţi-l dă odihna după un efort fizic, January se întinse pe spate şi se lăsă cuprinsă de o stare de lenevie plăcută, în care uiţi de tot şi de toate. Simţindu-se ca un copil, privi norii de porţelan, care rătăceau pe cerul albastru de Colorado, prin dantela formată din crengile dezgolite de frunze ale copacilor.

Şi începu să se gîndească la Michael.

La Michael şi la felul în care o sărutase în seara aceea ploioasă, cînd o condusese acasă. La Michael şi la modul în care o „mîngîiase" cu ochii şi o făcuse să se simtă puternică şi slabă, în

acelaşi timp. La Michael şi la privirea lui de băieţel rătăcit, atunci cînd ea îi trîntise uşa în nas. Se crispă toată, numai la gîndul a ceea ce-i făcuse, apoi o cuprinse un sentiment de vinovăţie, o durere care o făcu să se simtă goală pe dinăuntru, la amintirea suferinţei din ochii lui, atunci cînd şi-a dat seama că ea se aştepta s-o lovească.

January nu-şi dădea seama nici acum de ce avusese reacţia aceea. Ştia că, din punct de vedere fizic, Michael nu i-ar fi făcut rău niciodată. Un alt fel de teamă pusese stăpînire pe ea şi încurcase lucrurile. January se temea că avea să înceapă să ţină la el. Emoţiile pe care el le stîrnise în ea erau atît de puternice, iar amintirile pe care le adusese, odată cu el, erau încă atît de dureroase!

Ridicîndu-şi genunchii, care parcă voiau să arate ceva de pe cerul de deasupra, îşi acoperi ochii cu un braţ şi încercă să-şi dea seama de ce simţea ceea ce simţea faţă de Michael.

Singurul lucru pe care reuşi să-l analizeze era înfăţişarea lui Michael din ziua aceea, cînd purta cizmele de motociclist şi blugii aceia strîmţi, apoi din ziua cînd era îmbrăcat în costum şi purta cravată. Murmură ceva şi se pierdu în imaginile care i se derulaseră în minte şi care-i provocau durerea aceea, în partea de jos a corpului, cînd îşi

dădu seama că se mai afla cineva acolo.

Se ridică în capul oaselor, speriată de trosnetul crengilor uscate şi de foşnetul frunzelor moarte şi al conurilor de brad sub paşii cuiva care se îndrepta alergînd spre locul unde se afla January. Înainte de-a apuca să se sperie cu adevărat, ori de a avea prezenţa de spirit să se ridice în picioare, două labe uriaşe, păroase, o loviră cu putere în coşul pieptului şi o trîntiră pe spate.

– La naiba, George! Întoarce-te imediat aici!

Lui January îi veni cît de cît inima la loc, cînd îi recunoscu vocea. Michael era de-a dreptul nervos. Cuvintele sale determinaseră lătratul puternic, adînc al aceluia ce părea să fie un cîine de vreo trei kilograme, îmbrăcat cu un costumaş din cele de care poartă ursuleţii de pluş.

Ignorîndu-şi cu desăvîrşire stăpînul, creatura aceea simpatică şi păroasă începu vesel să spele, bucăţică cu bucăţică, faţa lui January, scoţînd la iveală o limbă roz, uriaşă.

– Mişcă-ncoa, bădăran ce eşti!

January fu îndată lăsată în pace de admiratorul ei canin, nu că acesta ar fi făcut-o de bună voie, ci pentru că Michael îl tîrî, pur şi simplu, de lîngă ea. Luptîndu-se încă să-şi liniştească patrupedul, care continua să se agite sub mîinile lui, Michael îngenuche lîngă January.

– January? avu el îndrăzneala să se mire, cînd

descoperi că ea era. Oh, Doamne. Te simţi bine, January?

– Da, n-am nimic, zise ea, ridicîndu-se încet. Dar, după cîte pot să-mi dau seama, trebuie să-ţi spun că pe creatura asta o caracterizează lipsa bunelor maniere, care ţie nu-ţi lipsesc, de obicei.

– Păi, făcu Michael, cu un zîmbet pocăit în colţul gurii, lipsa manierelor elegante e compensată la George de magnetismul care, după cum observi, nu-i lipseşte. L-aş putea pedepsi imediat, dar, crede-mă, ar trebui să fii mîndră că te-a atacat. Nu procedează aşa decît cu persoanele pe care le place cu adevărat.

– Le place? Deşi n-ar fi vrut, încîntată, January îl scărpină pe George sub bărbie, în semn de iertare. Pe care le place din punct de vedere afectiv sau pe care i-ar plăcea să le servească la cină?

Zîmbetul timid al lui Michael se lărgi şi-i cuprinse toată faţa, auzind cuvintele lui January.

– Pe care le place din punct de vedere afectiv, bineînţeles. Avem gusturi comune în ce priveşte doamnele.

January îşi dădu seama, cu uimire, că n-o deranja deloc faptul că Michael îi tulburase momentul acela de solitudine. Odată recunoscînd asta în sinea ei, îi fu mai puţin dificil să admită că era chiar bucuroasă că-l vedea. După privirea din

ochii lui şi după tăcerea bruscă care se lăsa între ei, se părea că şi el îşi dăduse seama de schimbarea din atitudinea ei.

La prima vedere, se părea că Michael nu ştia cum să reacţioneze la această schimbare survenită la January, căci îşi tot făcea de lucru mîngîindu-l absent, pe spate, pe George.

– Dacă eşti băiat prost-crescut şi nu ştii cum să te comporţi cu doamnele, rupse, în cele din urmă tăcerea Michael, adresîndu-i-se lui George, mai bine du-te şi joacă-te.

Răspunsul lui George fu o tentativă, plină de entuziasm, de a jupui pielea de pe faţa stăpînului său, cu limba sa uriaşă şi aspră.

– Ia vezi, unde-i veveriţa, George! îl îndemnă Michael vesel, la care cîinele începu să plonjeze în sus şi-n jos şi să caute. Ad-o, adu veveriţa, George! îl mai îndemnă o dată Michael.

George îşi luă, de data asta, misiunea foarte în serios, adulmecînd cunoscător pămîntul.

Michael începu să zîmbească.

– Trucul ăsta merge întotdeauna. Ocupaţia asta îl va ţine departe de părul tău, pentru o vreme.

Acum că ce-a de-a treia persoană – „observatorul" – îi lăsase singuri, părăsind scena, January încercă să facă abstracţie de Michael, îndreptîndu-şi atenţia asupra pîrîului care curgea

lîngă ei. Încercă, dar nu reuşi. Fără să vrea, privirea i se întorcea iar şi iar şi se fixa pe gura lui, ce zîmbea atît de ademenitor.

Îl privi nesigură, spunîndu-şi în sinea ei, că era cu totul şi cu totul lipsit de sens faptul că-l găsea atît de atrăgător, în ziua aceea. Lîngă ea nu se mai afla acum nici motociclistul şi nici bărbatul cu înfăţişare de om de afaceri.

Purta încălţăminte sport şi o pereche de pantaloni gri, murdari, care aveau găuri la ambii genunchi. Din literele, atît de mîndre altădată – USC – nu mai rămăsese decît o amintire vagă, pe bluza de trening, cu guler cocoloşit. Mînecile păreau roase de vreun şoricel neastîmpărat, pînă deasupra coatelor. O bentiţă purpurie încerca, în zadar, să-i salveze fruntea de părul negru, rebel, şi reprezenta singura pată de culoare, bineînţeles cu excepţia diamantului cu multe feţe, care strălucea extrem de intrigant în urechea sa stîngă.

Nu era nici vis, îşi spuse January, dar, în nici un caz, nici coşmar nu putea fi considerat.

– Drăguţă ţinută, Hayward. Ai atacat cumva un vagabond pe drum şi l-ai lăsat fără haine?

Michael se prefăcu că se încruntă la ea.

– Cine vorbea! O doamnă cu frunze în păr şi urme de labe pe... hmm, bluză.

January privi în jos, înroşindu-se la faţă, şi începu să-şi scuture urmele de praf de pe piept,

dînd multă atenţie acestei activităţi. Cînd îşi ridică din nou privirea, Michael se uita la ea stînd în picioare, încercînd parcă să ghicească dispoziţia în care se afla January.

– Nu cred că mai e cazul să-ţi spun, începu el în timp ce-i luă politicos o frunză din păr, că doar din întîmplare am dat, eu şi George, de tine, aici.

Ceva din expresia lui o făcu pe January să-şi dorească să-l creadă, chiar dacă scepticismul care o caracteriza, în genere, şi care se accentuase cu timpul o îndemna să nu-l creadă.

– Mi se pare cam ciudat că nu te-am mai văzut niciodată pînă acum, pe-aici.

Michael se înălţă pentru o secundă pe călcîie, apoi se aşeză lîngă ea. Împreunîndu-şi mîinile deasupra genunchilor ridicaţi, o privi întrebător şi zise:

– Vrei să spui că vii aici de obicei?

Remarcîndu-i surprinderea sinceră, January îşi dădu seama că Michael spunea adevărul.

– Nu atît de des cît ar trebui, recunoscu ea, simţind o dezamăgire, pe care nu şi-o putu explica, pentru faptul că întîlnirea lor fusese cu totul şi cu totul întîmplătoare. Temîndu-se ca nu cumva el să-i citească gîndul, îşi întoarse din nou privirea spre pîrîu.

– Rar mă abat de la poteca principală. Dar e aşa drăguţ aici sus, încît, astăzi, n-am putut

rezista tentaţiei de a veni în locul acesta.

– Da, e drăguţ, fu şi el de acord. Este locul preferat al lui George, din tot parcul. Cred că-l consideră aşa, pentru că, pînă acum, nu prea a avut „musafiri" pe aici.

Gluma lui, oarecum prostească, făcu să dispară tensiunea care se crease între ei şi-i smulse lui January un hohot de rîs spontan, rapid şi neaşteptat, pentru ea, în timp ce Michael urmărea tentativele prietenului său, pornit la vînătoare de veveriţe. Zîmbind încă amuzată, January îi întîlni privirea şi respiraţia i se tăie, cînd văzu focul care mocnea în ochii lui.

– A meritat aşteptarea asta, murmură el.

January îşi încruntă întrebător sprîncenele, aşa că Michael începu să-i explice:

– Încă de cînd te-am văzut prima oară, mi-am dorit să te fac să zîmbeşti. Îi atinse delicat, cu un deget, colţul gurii. A fost drăguţ zîmbetul tău, şopti el răguşit. Foarte, foarte drăguţ.

Dorinţa care i se citea în ochi era sinceră prin intensitatea ei, dar, în acelaşi timp, o înfricoşa pe January prin implicaţiile pe care le presupunea. Temîndu-se să recunoască că, în momentul acela era complet vulnerabilă, întoarse privirea de la Michael.

Simţea însă cum o ardea privirea lui şi încerca să nu se mai gîndească la faptul că nu era deloc

machiată, că, într-un fel, în acel moment, părul ei rivaliza în dezordine cu cel al lui Helen, şi că, pe bluză, se mai aflău încă urmele labelor uriaşe ale lui George.

Michael tăcu şi el cîteva minute, după care se ridică încet în picioare.

– Ei bine, cred că te-am deranjat destul, zise el, făcînd un gest vag cu mîna spre bluza ei. Îmi pare rău pentru asta. Dacă stricăciunea e ireparabilă... mă refer la bluză, bineînţeles... anunţă-mă.

Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, January ar fi crezut că e nervos. Şi, într-un fel, un Michael Hayward nervos era mult mai puţin ameninţător... şi mult mai mult, dureros de mult, mai atrăgător.

– Nu e nici o problemă. Zău, că nu-i nici o problemă, zise January ridicînd din umeri în semn că nu mai avea nimic de zis, simţindu-şi inima bătîndu-i nebuneşte. Aşa deci! Voia să plece. Voia să plece şi s-o lase singură.

Cuvintele lui Helen îi răsunaseră în urechi: „Dai cu piciorul la o dulceaţă de băiat, scumpo". Înghiţi cu dificultate, conştientă de faptul că, dacă ea nu avea să zică ori să facă ceva, Michael ar fi plecat. Iar ea nu voia ca el să plece.

Poate că de vină era influenţa lunii. Poate că era doar un moment trecător de inconştienţă. Sau poate că era, pur şi simplu, obosită de a mai lupta cu propriile sentimente. Orice ar fi fost, a

reuşit, în cele din urmă, s-o învingă, căci se trezi auzindu-se cum îi rostea numele.

– Michael...

El o privi cu ochi întrebători, prudenţi chiar, atunci cînd se întoarse la ea, ducîndu-l pe George în lesă.

Ea se ridică încet şi începu să-şi scuture fusta.

– Ştiu că... ăăă... că a trecut ceva timp de cînd mi-ai făcut invitaţia aceea, începu să zică, poticnindu-se. Dacă... dacă mai e încă valabilă...

Oare ea spusese toate astea? se minună în sinea ei. Oare cuvintele astea ieşiseră, într-adevăr, din gura ei?

Strălucirea întunecată din ochii lui o făcu să înţeleagă că Michael era la fel de surprins ca şi ea.

– Mai e încă valabilă, domnişoară avocat. Rămîne să stabileşti doar data.

Ce-ai zice de anul viitor? se întrebă January în sinea ei, începînd să-şi piardă curajul. Îşi umezi buzele uscate şi spuse:

– Poate, sîmbăta viitoare?

Michael zîmbi abia vizibil, dar încîntat.

– La ora şapte?

Lipsindu-i voinţa ori poate dorinţa de a se mai opri, January aprobă din cap. Gata, o făcuse. Făcuse un pas irevocabil, într-o direcţie complet greşită.

La rîndul lui, Michael dădu şi el din cap, îl trase pe George după el şi, cu o bătaie de pleoape şi un semn făcut cu mîna, dispăru în desişul pădurii.

Era din nou singură... singură cu inima care-i bătea nebuneşte, singură cu judecata ei atît de lucidă altădată, dar care acum o luase razna, singură cu sentimentul pe care-l avea că făcuse o greşeală colosală, dar şi cu un zîmbet pe care nu şi-l putu opri ori explica.

Şi, aşa cum se întîmpla de obicei, January continuă să facă greşeală după greşeală. Luni dimineaţă, îi spuse lui Helen despre întîlnirea pe care şi-o dăduse cu Michael, sîmbătă.

Răspunsul lui Helen a constat într-un chiot sălbatic, care te făcea să crezi ca yankeii luaseră cu asalt şi izbutiseră să cucerească fortul Vicksburg. După ce ferestrele se opriră din zdrăngănit, se oferi să-i fixeze lui January ora la coaforul ei, după care insistă să-i aleagă ea, cu mîna ei, o rochie din magazin care, după cum spunea ea, „să-i lase-n fund pe toţi".

Avînd în faţa ochilor imaginea părului roz, coafat „vaporos", January refuză politicos, promiţîndu-i lui Helen să meargă la propria ei coafeză. Iar voiajul prin magazine, în căutarea unei rochii, ieşea oricum din discuţie.

– Leonard tot vorbeşte de vreo două săptămîni de-o croazieră pe ocean, pe care urmează

s-o facem, nu se lăsă Helen, ciripind exuberantă. M-ai putea ajuta să cumpăr nişte îmbrăcăminte de plajă, iar eu te voi ajuta, la rîndul meu, să-ţi alegi rochia.

Aşa că, în cele din urmă, în seara aceea, după orele de program, January se trezi într-un boutique foarte chic, probînd o rochie neagră, clasică, din lînă.

– Oh, iubito, făcu Helen, în culmea extazului, cînd January îşi făcu apariţia din cabina de probă. Uită-te ce sîni ai! Drăguţi şi măricei! Nici nu mi-aş fi dat seama, după hainele pe care le porţi, de obicei.

– Helen, o atenţionă January, cînd un vînzător, cu mers demn şi plutitor, trecu prin dreptul lor cu un aer dezaprobator pe faţă.

– Păi, făcu Helen, de data asta murmurînd, şoptind aproape, niciodată nu mi-am dat seama ce corp poţi să ai, dacă te îmbraci tot timpul cu hainele astea lălîi. Oh, Doamne, Doamne! continuă ea după ce o evaluă cu mîndrie pe January. Dacă nici tu n-arăţi bine, ce să mai zic!

– Nu crezi că e cam exagerată? o întrebă January, privindu-se din toate unghiurile în oglinda tridimensională din faţa ei. Trebuia să admită că rochia era grozavă. Deşi neagră şi simplă, croiala era extrem de feminină şi de chic, de la decolteul adînc, care-i dezvelea umerii,mînecile lungi, strîmte,

pînă la bustul perfect mulat pe corp, talia bine pusă-n valoare şi fusta scurtă, strîmtă, care se termina cu cîţiva centimetri deasupra genunchiului.

– Bine, bine, o fi cum zici tu, cam exagerată, spuse Helen. Atît de exagerată de fapt, încît îmi fac mai multe griji în ceea ce-l priveşte pe Michael, decît pe tine. Bărbaţii sînt cam slabi de înger, conchise ea chicotind.

– În ciuda entuziasmului tău exagerat, zise January, fără să se lase cuprinsă de euforia care pusese stăpînire pe Helen, cred c-am s-o cumpăr.

Pînă la urmă, nu numai rochia, ci şi-o pereche de pantofi negri, cu tocuri înalte, care se închideau cu o baretă. Peste o oră, veni rîndul lui Helen să-şi aleagă îmbrăcămintea de plajă pe care o dorea.

– Ei, ce zici de astea? întrebă Helen zîmbitoare, aşteptînd părerea lui January, în timp ce ieşi din cabina de probă, îmbrăcată în bermude, pantofi cu tocuri înalte şi un costum de baie, roşu ca focul, cu motive florale şi cu un decolteu ameţitor. Pe deasupra pantalonilor, pusese o fustă cu volane.

January încremeni cînd o văzu.

– E... e...

– Răpitor, nu? zise Helen, radiind toată.

La un pahar cu vin, cu cîţiva ani în urmă, Helen îi destăinuise lui January că era obsedată de ideea c-ar fi putut deveni o bătrînică ştearsă, plicticoasă, cu părul platinat. La amintirea asta, January zîmbi larg, admirînd-o în sinea ei pe Helen, pentru modul în care lupta cu obsesia aceea.

– Nu numai răpitor, Helen. E perfect, zise January.

Ora şase şi jumătate, sîmbătă seara, o găsi pe January calmă şi perfect stăpînă pe ea. Cel puţin, aceasta era imaginea femeii care se reflecta în oglinda de la măsuţa de toaletă.

Cu mişcări mecanice, ea se parfumă pe păr, după fiecare ureche. Desfăcîndu-şi rochia se parfumă şi între sîni, iar apoi, după un moment de ezitare, îşi dădu cu parfum şi pe partea interioară a coapselor. Se ridică de pe scaun şi-şi dezbrăcă rochia. În timp ce privea împietrită trupul din oglindă, pe care-l îmbăiase şi-l unsese cu cremă, ca pe o ofrandă ce avea să fie oferită, îşi reafirma ei înseşi ceea ce plănuise să facă.

Modul de a trăi în incertitudine şi de a da dintr-o problemă în alta era propriu lui Helen, nu ei. Aşa

că, îşi adunase toată puterea de concentrare pe care o avea, şi, pe la mijlocul săptămînii ajunsese la o hotărîre. Nici un bărbat nu merita chinul interior prin care trecuse ea, din ziua în care fusese subjugată de farmecul unui cîine lăţos şi cafeniu, pe nume George, şi al ticălosului lui stăpîn.

De altfel, January încetase să mai aştepte seara de sîmbătă ca pe o simplă întîlnire. O considera, mai degrabă, o experienţă de viaţă, pe care o amînase prea mult timp. Venise vremea să afle de ce toată agitaţia asta, despre ce era vorba de fapt.

Michael nu era decît un „jucător". Se juca în viaţă, se juca şi-n iubire. Şi-şi făcea rolul foarte bine. De ce hotărîse că ea era cineva cu care voia să se joace, January nu ştia prea sigur. Îl suspecta oricum că în ciuda încercărilor sale de a fi seducător, odată ce ar fi obţinut ceea ce dorea de la ea, Michael n-ar fi ezitat să se mute pe o altă scenă.

Chiar dacă era puţin dureroasă acceptarea acestei idei, ăsta era preţul pe care-l plătea slăbiciunii de care dăduse dovadă, capitulînd în faţa farmecului lui. Dar January hotărîse, de asemenea, că din moment ce avea să aibă şi ea un rol în piesa lui, trebuie să fie într-un fel sau altul recompensată. Avea douăzeci şi opt de ani şi era virgină – un dirijabil care se deplasa cu viteza

unui avion cu reacţie. Nici că se putea un bărbat mai potrivit, pentru prima ei experienţă sexuală, decît rutinatul în cele lumeşti, Michael Hayward.

În plus, ajunsese să-i dea dreptate lui Helen. Nu era deloc o soluţie să-l evite mereu pe Michael. Prin însuşi felul lui de a fi, era o persoană căruia îi plăcea să cerceteze şi să ştie totul, şi, deşi o bătuse atîta la cap cu articolul acela, January era sigură că, dacă ar fi continuat să-l evite, acesta ar fi început să scormonească în trecutul ei, pînă ar fi descoperit ceea ce dorea să afle. Nu merita riscul. Cu cît îl scotea din viaţa ei mai repede, cu atît mai bine. De îndată ce el avea să descopere lipsa ei de experienţă, în ceea ce privea bărbaţii, se va plictisi şi va dispărea din viaţa ei.

January se îndreptă cu stoicism spre lenjeria pe care, mai devreme, o aranjase cu o precizie de chirurg pe pat, lenjerie care reprezenta darul făcut de Helen cu ocazia primei ei întîlniri.

– Doar n-o să îmbraci chiloţi albi de bumbac, sub o rochie la care s-ar potrivi, mai degrabă, dantelă neagră, iubito. Spunînd asta Helen îi întinse lui January pachetul cu lenjerie. Pur şi simplu nu se face, adăugă ea.

Privind acum lenjeria, January ajunse la concluzia că ar fi venit grozav pe un fotomodel, care să zîmbească provocator în paginile lucioase ale

unei reviste pentru bărbaţi, îmbiindu-şi cititorul: „Dă-mi un telefon, iubitule".

Ridică cu hotărîre de pe pat portjartierul de dantelă neagră, înghiţi în sec şi-l trase în sus, peste coapsele goale. Începu apoi să tragă în sus ciorapii de mătase neagră, cu neîndemînare, dar şi cu multă grijă pentru ca dungilé de la spate să rămînă perfect drepte. Urmă apoi bustiera de dantelă neagră, ale cărei cupe îi ridicau sînii, scoţîndu-i în evidenţă. Chiloţii rămaseră la urmă. Permiţîndu-şi o singură clipă de fantezie, se privi în oglindă, unde observa uimită o femeie senzuală, vaporoasă.

Începu să tremure, în ciuda fierbinţelii bruşte, care-i invadă pieptul şi care începu să se împrăştie în tot corpul. Căldura aceasta plăcută o surprinse... dar o şi înspăimîntă. Nu era pregătită pentru aşa ceva. La fel cum nu era pregătită nici pentru modul în care avea să se sfîrşească seara.

Privirea pe care o aruncă ceasului de pe noptieră îi reaminti faptul că Michael avea să sosească, dintr-o clipă într-alta. Luă din nou, cu grijă, rochia de pe umeraş şi alunecă în ea, după care îşi puse pantofii. Se examină în oglindă, din cap pînă-n picioare, şi ajunse la concluzia că cerceii – clipsuri de aur – şi colierul, pe care i le împrumutase Helen, completau de minune rochia.

Clinchetul soneriei o readuse la realitate şi

January îşi dădu atunci seama că nu era chiar atît de pregătită sufleteşte, pe cît crezuse.

Primul ei impuls a fost să intre în baie, să închidă uşa în urma ei şi să stea ascunsă acolo, pînă cînd Michael avea să plece, în cele din urmă. Dar în minte, îi veni Helen şi limba ei ascuţită, care i-ar fi tras o săpuneală pe cinste, dacă ar fi procedat laş şi nu i-ar fi dat drumul lui Michael. Numai la gîndul acesta, se hotărî January să iasă din dormitor. Ca un prizonier ce se îndrepta spre eşafod, merse spre uşă să răspundă.

La mijlocul săptămînii, Michael ajunsese în cele din urmă la o concluzie. Doamna aceasta n-o ştia încă, îşi spuse el, în timp ce aştepta în faţa uşii lui January, dar simţea totuşi ceva pentru el. Îşi putea da seama de asta după expresia din ochii ei, atunci cînd îl privea de fiecare dată – o expresie care trăda singurătatea şi, în special, durerea provocată de ea. Ochii ei exprimau efectiv „foamea". Nu o foame fizică, nu despre asta era vorba, ci o foame care venea din adîncul sufletului, foamea pe care o femeie o simţea pentru un bărbat. Iar el voia să fie acel bărbat. Voia să-i potolească foamea. Dar dacă ar fi speriat-o, înainte ca ea să înţeleagă cît de mult se potriveau, January s-ar fi retras din nou în carapacea ei şi, în cazul acesta, vina ar fi fost numai şi numai a lui. Şi amîndoi nu ar fi avut decît de pierdut.

Aşa că încercase să fie calm şi detaşat în ziua aceea, cînd colaboratorul său din Denver îl sunase să-i spună că încă nu avusese noroc şi nu reuşise să afle nimic despre trecutul lui January Stewart. Încercase să-şi păstreze calmul şi atunci cînd se-ntorsese de la curăţătorie şi descoperise că George îi devorase mingea lui preferată de tenis. Şi avea de gînd să fie calm şi în seara acesta şi să-şi ţină mîinile acasă, chiar de-ar fi fost să se bată singur pentru a reuşi o asemenea performanţă.

Dar atunci cînd January îi deschise uşa şi-i aruncă privirea aceea languroasă, care era mai sexy decît cel mai tentant „vino-ncoace" de care avusese el parte vreodată, calmul îi zbură undeva pe fereastră, şi-n locul lui se instală un foc mistuitor.

– Bună, zise ea, vocea răguşită trădîndu-i starea de nervozitate.

– Bună, reuşi şi el să spună şi, recîştigîndu-şi, cît de cît, prezenţa de spirit, adăugă poticnindu-se: Arăţi grozav.

Lui Michael îi venea, pur şi simplu, s-o mănînce. January îşi adunase părul într-o coroniţă de bucle, care-i punea în evidenţă trăsăturile delicate şi care făcea să-i lase şi mai mult în relief pomeţii înalţi, cu aer aristocratic, şi nasul mic, ridicat obraznic în sus. Ochii ei păreau la fel de

negri ca şi rochia pe care o purta, o rochie care fusese concepută – Michael era sigur de asta – pentru a face un bărbat să viseze la sînii plini şi moi, care se ascundeau sub ea, şi la picioarele interminabile, de-a drepul interminabile, care dispăreau sub poalele fustei.

January zîmbi conştientă de modul în care arăta şi făcu un pas înapoi din cadrul uşii, poftindu-l pe Michael în casă.

– Intră, te rog.

După ce intră şi închise uşa, el îi întinse un pachet, legat frumos cu o fundă.

– Asta-i din partea lui George, spuse, reamintindu-şi în sinea lui să-şi ţină mîinile cît mai departe de January, dar, în acelaşi timp, trăgînd-o uşor şi totodată ferm spre el. Iar asta, şopti el aplecîndu- şi capul, e din partea mea.

Ochii care-l priveau întrebător erau puţin speriaţi, dar nu înfricoşaţi, ca pînă atunci. Promiţîndu-şi în sinea lui să nu facă nimic ce i-ar fi putut stîrni lui January teamă, Michael îşi lipi uşor buzele de ale ei. Cînd January n-a mai putut rezista, mai bine spus cînd îi cuprinse timid talia cu braţele, Michael simţi ceva asemănător unei explozii în piept, ale cărei şocuri ulterioare începură să se împrăştie, cu viteza luminii, către fiecare colţişor al corpului lui. Cu un geamăt, o strînse şi mai tare în braţe, sărutînd-o pătimaş.

Buzele ei se înmuiară şi se împreunară cu ale lui, cu o inocenţă de-a dreptul dezarmantă. După ce ea acceptă, cu prudenţă, prima atingere a limbii lui, ceva se dezlănţui parcă în ea.

Şocat, pe punctul de a-şi pierde controlul asupra propriei persoane, din cauza intensităţii reacţiilor ei fizice şi a modului în care îi acceptase îmbrăţişarea, Michael îşi înălţă capul şi făcu un pas înapoi.

Dregîndu-şi glasul, privi în ochii lui January, în care se citea o expresie pierdută, confuză, şi spuse cu o detaşare care era departe de ceea ce simţea de fapt:

– George o să se supere dacă o să afle că n-ai deschis pachetul de la el.

Pentru o clipă, January păru să nu înţeleagă despre ce era vorba, dar apoi, îşi aminti de pachetul pe care îl ţinea în mînă.

– O... nu era nevoie, Michael. Zău că nu era nevoie.

Michael ridică din umeri în semn de neputinţă.

– Eu i-am spus că nu era nevoie, dar el, nu şi nu. A insistat să ţi-l aduc. Hai, deschide-l.

Cu un zîmbet timid, dar încîntat, January desfăcu cu grijă funda pachetului. Luminiţele din ochii ei îl făcură pe Michael să înţeleagă că nu prea era obişnuită să primească cadouri. Încă se mai gîndea la asta şi la cum avea să-i dăruiască,

de acum înainte, multe, multe cadouri, cînd January scoase bluza de lînă roz-pastel. Înainte de a studia imprimeul de pe bluză îi aruncă o privire încurcată. De pe pulover o privea un căţel uriaş, lăţos, care lătra parcă la ea. Era aproape copia lui George; purta şi el o bluziţă, pe care January citi următoarea propoziţie, scrisă cu litere mari, negre: „Mă dau în vînt după căţăratul în copaci".

Michael observă luminiţele de bucurie care i se aprinseseră lui January în ochi, amuzamentul nedisimulat care o cuprinsese şi ajunse la concluzia c-ar fi fost grozav să facă dragoste cu ea, atunci şi acolo. N-ar fi făcut decît să-i dea o lecţie – să nu mai zîmbească altă dată în felul acesta, degajînd mii de megawaţi de senzualitate în faţa unui bărbat care-şi impusese, ceva mai devreme, să-şi păstreze cumpătul.

Mai de voie, mai de nevoie, îşi înăbuşi dorinţa.

– I-am explicat lui George că e un prost, zise el. Că dacă vrea într-adevăr să se pună bine cu tine ar trebui să-ţi dăruiască flori sau bomboane. Dar el a insistat spunînd că-ţi stă bine în roz.

– Spune-i te rog lui George, zise şi January, încercînd să evite privirea lui Michael aranjînd bluza la loc în cutie, că darul lui e cu totul şi cu totul deosebit şi că-l prefer tuturor florilor şi bomboanelor din lume pe care mi le-ar fi trimis.

După ce spuse asta, îi mulţumi cu privirea şi, scuzîndu-se, se duse să-şi ia poşeta.

Michael profită de absenţa ei încercînd să se răcorească puţin şi să se familiarizeze cu locuinţa ei. Prima şi ultima oară cînd fusese aici era prea furios, iar apoi prea uimit, ca să-şi dea seama cum transformase January o locuinţă modestă, de periferie, într-un apartament extrem de elegant şi de original.

Micuţa sa avocată iubea culorile vii. Nu rămase surprins de asta şi nici de faptul că începuse să se gîndească la ea, ca la „micuţa lui". Într-un fel sau altul, îşi dăduse seama că fiinţa care se ascundea sub atît de impunătoarele costume bleumarin şi gri, avea o slăbiciune pentru culorile vesele. Deşi, din anumite motive, January părea să nu permită nimănui să cunoască şi această faţetă a ei. Dar aici, acasă, în cuibuşorul ei, îşi dăduse frîu liber imaginaţiei şi folosise toate culorile care-i plăceau – şi le folosise bine. De la combinaţia de verde-jad şi argintiu din hol, pînă la azuriul din living-room, totul, absolut totul, îl impresionase pe Michael. January avea un bun gust desăvîrşit şi, pe deasupra, avea şi stil. Îl apucă ameţeala doar la gîndul cum putea să arate dormitorul ei.

Modul în care era aranjat interiorul îl făcea pe Michael să creadă că nu era mîna unui decorator.

Nu exista acea perfecţiune rece, căci simţea în jurul lui o anumită căldură, o anumită afecţiune, pe care nici un profesionist nu le-ar fi putut dărui, o dată cu munca pe care era plătit s-o facă. Decorul era un amestec de vechi şi nou, iar peste tot, în jurul lui, se aflau plante.

Tocmai încerca să descifreze semnătura de pe un tablou deosebit de important, cînd auzii paşii lui January care se întorcea în living-room.

– Tu ai făcut asta? o întrebă el peste umăr, în timp ce ea se apropia.

January dădu afirmativ din cap.

Atunci Michael dădu un ocol camerei, oprindu-se în faţa fiecărui tablou şi privindu-l cu atenţie.

– Tu le-ai făcut pe toate! zise el, de-a dreptul impresionat. Sînt minunate.

– Între altele, am studiat şi arta la Universitate, încercă ea să-i minimalizeze complimentul. Acum, este doar un hobby.

Era prima dată cînd January îi spunea de bunăvoie ceva despre ea, ceva personal. Michael avu senzaţia că, din senin, îi picase o bucată de plăcintă în farfurie. Iar lui Michael îi plăcea plăcinta la nebunie. Şi era sigur că tot la nebunie avea să-i placă să ronţăie armura sub care se ascundea această micuţă doamnă.

Dîndu-şi însă seama că nu era momentul cel

mai potrivit s-o bombardeze cu întrebări, o ajută să-şi îmbrace haina şi-i spuse:

– Sper că-ţi place *Flagstaff House.*

– N-am fost niciodată acolo.

– Atunci, scumpă doamnă, pregăteşte-te sufleteşte pentru cea mai grozavă cină din viaţa ta.

– Chiar aşa de drăguţ e acolo?

– Oh, da, e foarte drăguţ, numai că eu nu mă refeream la asta, ci la compania mea.

January ridică sugestiv din sprîncene şi Michael fu gratulat din nou cu un zîmbet. El se gîndi cît de grozav ar fi fost ca zîmbetul acesta să facă parte din viaţa lui, să se obişnuiască cu el. *Intenţiona* chiar să ajungă aici. Dar January nu trebuia să afle nimic despre planurile lui. Avea de gînd ca, după o cină bună, după cîteva pahare de vin, să scoată atîtea informaţii de la ea, cît să-i ajungă să umple cîteva volume.

Însă socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din tîrg! După cinci feluri de mîncare servite la cină, în momentul în care ajunseră şi la desert, Michael era cel care vorbise tot timpul. Micuţa şi încîntătoarea vrăjitoare îl făcuse să-şi piardă speranţa că ar mai putea afla ceva despre viaţa ei personală.

January ştia acum totul despre el – de la numărul pe care-l purta la pantofi, pînă la cel al pantalonilor scurţi şi pînă la trăsnăile făcute de el

în copilărie. După două ore petrecute împreună la masă, îşi spuse Michael în sinea lui, tot ceea ce ştia despre misterioasa doamnă Stewart – fir-ar să fie! – era egal cu ceea ce ştia în momentul în care părăsiseră apartamentul ei. Avea să plătească pentru asta, îşi spuse el, în timp ce-o ajuta să coboare din Mercedes în faţa casei. Şi va plăti cu vîrf şi îndesat!

Înţelese acum jocul ei. Simţise cum se închisese din nou în ea, pe cînd o conducea acasă, teama punînd din nou stăpînire pe ea. Michael simţea asta. Era sigur că ea avea doar să-i permită s-o conducă pînă la uşă, avea să-i ofere un sărut cast, în semn de noapte bună, şi cu siguranţă avea să-l expedieze acasă, să facă un duş rece.

Ei bine, nu! Avea o surpriză pentru ea. Avea de gînd s-o sărute fără pic de pasiune, aşa ca s-o pedepsească pentru faptul că-l făcuse să ciripească toată seara, ca un obscur hoţ de buzunare, din romanele lui Elmore Leonard. Apoi, avea de gînd s-o lase să-şi stingă singură focul din ea. Aşa avea să i-o plătească.

Nu începuse încă să-şi pună planul în aplicare cînd January, foarte încurcată, îl întrebă încet:

– Nu vrei să intri puţin?

A fost atît de luat prin surprindere de invitaţia ei, încît pe urmă nici nu-şi mai aducea aminte ce

răspunsese. Trebuie, totuşi, să-i fi spus ceva, căci următorul lucru de care a fost conştient, era că se afla în hol şi o privea cum îşi agăţa haina în cuier.

– A fost o seară foarte reuşită, spuse ea cu respiraţia tăiată, întorcîndu-se spre el.

– Da. A fost drăguţ, nu-i aşa? se trezi răspunzînd cu o voce de parcă tomai înghiţise un pumn de cuie.

Privind-o cu atenţie pe January, văzu cum aceasta trase aer în piept, ridică bărbia şi, umezîndu-şi buzele, făcu să dispară şi ultima urmă de ruj care mai era pe ele. Gestul acesta, atît de inocent în fond, făcu să-l treacă un fior din cap pînă-n picioare... şi pînă-n alt loc, care aparţinea tot corpului său, loc la care încerca cu disperare să nu se gîndească.

– Spe... speram, începu ea, ezitînd, că... seara nu s-a încheiat încă.

Michael crezu că doar i se păruse ceea ce auzise, că-l apucase isteria din cauza deziluziilor pe care le avusese pînă atunci, în seara aceea. Dar cînd întîlni privirea lui January şi citi în ochii ei un licăr de speranţă – ori poate de înţelegere? – un licăr care venea din abisul acela negru, îşi dădu seama că auzise bine. Realiza că era, de fapt, o invitaţie, că era exact ceea ce-şi dorise el, ceea ce sperase. Visa la asta de săptămîni întregi. Dar era aiurea. Nu era prea sigur de ce, dar

îşi dădea seama că era aiurea.

Zîmbind timid, January îl luă de mînă şi, tremurînd toată, îl conduse spre dormitor.

Aprinse lumina şi, în timp ce Michael rămase în pragul uşii fără să înţeleagă prea bine ce se întîmpla, January se îndreptă spre şifonier, îşi scoase pantofii şi-i puse la locul lor. În decorul acela complet alb – de la covor şi draperii, pînă la patul vechi, imens – Michael o privea uimit, întrebîndu-se ce oare nu era în regulă în toată treaba asta.

– January, începu el, dar se opri brusc, cînd aceasta se apropie de el.

– Vrei să mă ajuţi? îl întrebă ea în şoaptă, dar stăpînă pe sine, întorcîndu-se cu spatele la el.

Nici un bărbat n-ar fi putut s-o refuze. Provocat de îndrăzneala ei, pe de o parte, şi de parfumul pe care îl emana şi care-l scosese din minţi toată seara, pe de altă parte, bucurîndu-se de fiecare centimetru al pielii ei care era albă şi rece, Michael trase fermoarul în jos.

Ca un automat, January lăsă rochia să-i alunece de pe umeri şi păşi afară din ea. Michael mai văzuse dantelă neagră şi ciorapi de mătase de nenumărate ori în viaţa lui, dar n-o mai văzuse niciodată pe January purtîndu-le. Înghiţi în sec şi simţi cum îi creştea testosteronul.

Se înşelase mai devreme. Picioarele ei nu erau

nicidecum interminabile. Erau albe, suple şi cu carne tare, şi se sfîrşeau exact în locul pe care Michael ar fi vrut să-l atingă, să-l guste şi să ştie că-i aparţine doar lui.

January era perfectă – reprezenta visul erotic al oricărui bărbat. Şi era a lui.

Întorcîndu-o cu faţa spre el şi strîngînd-o în braţe, abia mai respirînd, Michael începu să-i şoptească numele. Ar fi fost îngrozit şi amuzat, în acelaşi timp, de propria lui lipsă de delicateţe, dacă n-ar fi fost atît de copleşit de focul din gura ei.

Cînd îşi desprinse buzele de ale ei, Michael deja se chinuia să-şi desfacă nodul de la cravată. Privind-o cum se îndrepta din nou spre şifonier şi îşi aranjează rochia cu grijă, pe umeraş, rămase pur şi simplu cu gura căscată, de modul ei de a se comporta.

În momentul acela, îşi dădu seama cît de departe se afla sufleteşte această femeie de el. Înjură printre dinţii, închise ochii şi...

Capitolul cinci

January numără pînă la zece, trase adînc aer în piept şi închise uşa de la şifonier. Nu era nevoie să se uite la Michael, ca să-şi dea seama că acesta îi urmărea fiecare mişcare. Umbra lui clară, tăcută umplea cadrul uşii de la dormitorul ei. Focul din ochii lui părea să-i ardă, bucăţică cu bucăţică, pielea pe care ea şi-o dezgolise cu atîta neruşinare.

Dar, în momentul acela, încetă să se mai

considere o neruşinată. În timp ce se îndrepta tăcută spre pat – patul ei alb ca o floare de crin, patul ei de fecioară care nu mai primise în el niciodată un bărbat, în a cărei căldură îmbietoare nu se cufundase niciodată un iubit – January se simţi vulnerabilă, se simţi total lipsită de apărare.

Hotărîtă să ducă pînă la capăt ceea ce începuse, trase cuvertura de pe pat cu mîini tremurînde, blestemîndu-l în gînd pe Michael pentru că nu făcea nimic ca s-o ajute. Ce să zic, îşi găsise cînd s-o facă pe curtezanul timid! De ce naiba înţepenise acolo? Ultima mişcare din planul ei fusese să-l atragă în dormitor. De atunci încolo, iniţiativa trebuia să-i aparţină lui. El era cel care avea experienţă, cel care trebuia să preia conducerea. Acum, cînd era mai multă nevoie, unde dispăruse îndrăzneala lui de cocoş înfumurat, care-o scosese atîta din sărite?

Adunîndu-şi tot curajul care-i mai rămăsese, se întoarse cu o mişcare hotărîtă spre el. Michael era tot acolo, în pragul uşii. Inima lui January începu să bată, mai întîi timid, apoi cu atîta putere, de parcă voia să-i spargă pieptul.

– Michael? zise, după care făcu o pauză, adunîndu-şi bruma de curaj care-i mai rămăsese. Nu vii?

Ochii lui Michael se întunecară, apoi îşi lăsă capul în jos şi expiră cu putere aerul din piept.

Întorcîndu-se spre January, îi scăpă un oftat.

– Nu în seara asta, January, zise el, dînd din cap. Cu tot regretul, domnul Hayward nu va veni în seara asta.

Realizînd cruzimea cuvintelor lui, January clipi şocată. Ştia ce înseamnă respingerea, refuzul. Toată copilăria ei avusese parte de aşa ceva. Simţi cum îngheaţă toată, din cap pînă-n picioare, iar sentimentul acesta îi deschise rănile abia cicatrizate din ea. Durerea care însoţea sentimentul acesta, era cu atît mai mare, cu cît singura vinovată pentru ceea ce se întîmplase era doar ea.

Nu ştia ce să spună. Ştia doar ce-ar fi vrut să facă – să dispară. Ar fi vrut, pur şi simplu, să se deschidă pămîntul şi s-o înghită.

Simţindu-se înfrîntă, se îndreptă cu picioarele tremurînde spre şifonier şi îşi luă halatul de baie. O mînă puternică o apucă cu putere de braţ.

– Hai să lămurim ceva, domnişoară avocat, spuse Michael, întorcînd-o spre el. N-am să fac dragoste cu tine în seara asta, dar nu pentru că n-aş vrea. Privirea îi era mîndră, în timp ce se aplecă şi o sărută, înainte de a-şi fixa din nou ochii în ai ei. Nu care cumva să te gîndeşti la aşa ceva. Te doresc. Te-am dorit din prima clipă de cînd te-am văzut.

Fără să mai înţeleagă ceva şi încă şocată de

durerea pe care i-o provocase refuzul lui, January încercă să se elibereze din strînsoarea mîinilor lui Michael; dar acesta, fără un efort prea mare, o stîrnse cu putere în braţele lui, cuprinzînd-o toată.

– Dacă nu poţi crede ceea ce auzi, atunci încearcă să crezi ceea ce simţi, mai zise Michael, strîngînd-o şi mai tare la pieptul lui şi lipindu-şi coapsele de ale ei.

Lui January aproape că i se tăie respiraţia, atunci cînd simţi zvîcnirea aceea caldă pe burta ei şi, dîndu-şi seama de tremurul ce cuprinsese trupul lui Michael, deveni conştientă de mîna ce-o mîngîia cu tandreţe, dar şi cu îndrăzneală, pe fese. Mîna alunecă apoi sub mătasea moale a chilotului şi, ca şi cum Michael nu s-ar fi putut stăpîni, îi simţi degetele pe locul dintre picioare.

– Michael! zise ea, gîfîind, atunci cînd îi simţi palmele pe carnea ei.

– Şşşş! o opri el, îngropîndu-şi faţa în părul ei. Acum simţi căldura, January? O simţi? Simţi dorinţa mea?

Ce căldură? January simţea un adevărat incendiu! Nu era flacăra aceea pe care-o simţise în partea de jos a burţii şi care, mai apoi, îi cuprinsese tot sîngele, atunci cînd îl privise prima dată în ochi. Acum, un adevărat foc al iadului, sălbatic şi mistuitor, se dezlănţuise cînd trupul lui se lipise de al ei, cînd mîinile lui alunecaseră pe

pielea ei.

În ciuda încercării de a lupta cu starea care o cuprinsese, o dorinţă disperată pusese stăpînire pe ea. Simţi cum rezistenţa i se topeşte, îşi simţi corpul relaxîndu-se şi lipindu-se mai strîns de al lui, se lăsă cu totul în voia lui Michael.

Punîndu-şi mîinile pe umerii lui, January se agăţă de corpul acela solid, încercînd să-l determine s-o cuprindă strîns în jurul taliei şi, ţinînd-o aşa strîns, s-o întindă în pat.

– Nu, iubito. N-o să se întîmple în seara asta.

Refuzul lui o lovi din nou pe January în faţă, ca o rafală de vînt rece. Oricare ar fi fost jocul lui, Michael ăsta mersese prea departe cu el. Trezită ca de un duş rece, revenită la starea ei normală de mîndrie pe care-o folosea ca un scut în faţa celorlalţi, January spuse, încercînd din răsputeri să-şi ascundă tremurul din voce:

– Cred c-ar fi mai bine să pleci.

– N-am să plec, pînă nu stăm de vorbă.

– Eu n-am să-ţi spun nimic, replică tăios January.

– Ba da, ai, o asigură el, în timp ce luă halatul de baie de pe umeraş şi i-l întinse.

Ea luă halatul alb din mîinile lui, îl strînse la piept şi îl privi pe Michael cu ochii în flăcări.

– Pune-ţi halatul, zise acesta din nou.

– Pleacă!

– Nici nu mă gîndesc. Nu plec, pînă nu-mi spui ce-a fost toată mascarada asta.

– În seara asta, începu ea, punîndu-şi halatul cu mîini tremurătoare şi strîngîndu-se cu cordonul, totul a fost în mod clar, o greşeală.

– De ce? Pentru că n-am ajuns în patul tău?

Ea îi primi insulta, privindu-l cu mîndrie drept în ochi, şi spuse:

– Pentru că m-am înşelat, crezînd că te doream în patul meu.

– Mă doreai în patul tău? De ce? o întrebă el, cu blîndeţe. Te-am întrebat de ce, January? Ce te-a făcut să crezi că mă doreai în patul tău?

În momentul acela, nici January nu-şi mai dădea seama care fusese motivul. Îl ura! Se ura încă şi mai mult pe ea însăşi, pentru că uitase, chiar şi pentru o singură clipă, ce ticălos era şi ce-i făcuse ei atunci, demult.

– O.K., spuse el înţelegător, văzînd că ea refuza să răspundă. Lasă-mă să-ţi spun eu de ce. Dar, mai întîi, hai să lămurim cîteva lucruri. Zicînd acestea se îndreptă spre pat, aranjă cele două perne rezemîndu-le de tăblie, şi se întoarse spre January. Te-aş sfătui să te aşezi confortabil, căci s-ar putea să ne ia ceva timp.

Nu îl atrăgea din punct de vedere fizic, îşi spuse January în sinea ei. Iar dacă el se hotărîse să rămînă, ea nu-l putea împiedica să facă asta.

Încercînd să se împace cu gîndul ăsta, străbătu cu paşi uşori camera şi se aşeză pe pat. Cu cît făcea mai repede ceea ce-i spusese Michael, cu atît acesta pleca mai repede, îşi mai spuse ea.

Michael se întinse lîngă ea, iar January trebui să se tragă puţin într-o parte ca să-i facă loc. Aşezîndu-se comod pe pernă, January îşi înfăşură halatul strîns în jurul picioarelor şi le ridică pînă aproape de piept, ghemuindu-se ca un copil.

– Nu trebuie să-ţi iei o poziţie de apărare, January. N-am intenţionat niciodată să-ţi faci nici cel mai mic rău. Dar nu-i aşa că nu mă crezi? Şi, cînd spun asta, nu mă refer la un rău fizic. Dacă sînt cu adevărat sigur de ceva, atunci acel ceva e că nu te-aş atinge nici măcar cu un deget ca să-ţi fac rău. Dar simt că mai e vorba de ceva, am dreptate sau nu? Nu ştiu din ce motive, dar încă de la început, m-ai considerat o ameninţare la adresa ta. Şi, într-o zi, voi afla motivul. Într-o bună zi, vei avea suficientă încredere în mine ca să-mi spui singură. Odată şi-odată, voi reuşi să te conving că, orice ar fi acel ceva din partea mea de care te temi, nu se va întîmpla niciodată.

Înainte ca January să înţeleagă pe deplin implicaţiile cuvintelor „într-o bună zi“, şi ca să-şi dea seama cu adevărat de panica ce-o cuprinsese la promisiunea lui făcută cu multă blîndeţe, dar şi cu

hotărîre, Michael continuă:

– M-am îndrăgostit de tine, domnişoară, chiar din prima zi cînd te-am văzut. Ei bine... ridică el din umeri şi rectifică: Poate nu chiar din prima zi. Dar asta, numai pentru că nici eu nu ştiam cît de mult mă implicasem, pînă-n momentul cînd mi-am spus verde-n faţă că nu mai voiai să mă vezi. Pînă atunci, nu mi se mai întîmplase să fiu refuzat aşa, de o femeie. Şi atunci, cînd ai spus că nu mai voiai să mă vezi în viaţa ta, mi-am dat seama că nu mai puteam da înapoi şi că n-aş fi suportat să nu te mai văd.

January încercă să pară plictisită, să nu-i dea de înţeles că o interesa ceea ce el îi spunea, dar se agăţă de fiecare cuvînt al lui, urîndu-se ea însăşi pentru că-l asculta. În timpul acesta, îşi făcea de lucru, aranjînd cu mîna aşternutul de pe pat, evitînd să-l privească pe Michael în ochi. Doar atunci cînd el o atinse tandru cu mîna pe obraz, January ridică ochii spre el.

– Eşti virgină, nu-i aşa? o întrebă Michael, dîndu-i cu blîndeţe o şuviţă rebelă de păr după ureche.

Dacă el i-ar fi spus că apartamentul se afla în flăcări, January ar fi fost mult mai puţin şocată, decît era acum. Simţi cum ochii i se măresc de uimire şi cum obrajii îi sînt cuprinşi de flăcările provenite parcă de la mii de lumînări.

Aplecîndu-se spre ea, Michael o sărută părinteşte pe frunte, apoi îşi lăsă mîna să i se odihnească pe genunchiul ei.

– Cred că e minunat, şopti el. Cred că tu eşti minunată.

După cîteva clipe continuă:

– Mi-a luat ceva timp, pînă să pun totul cap la cap şi să-mi dau seama ce se întîmplă de fapt, zise mîngîindu-i piciorul prin materialul gros al halatului. Dar, în cele din urmă, în seara asta mi-am dat seama. M-ai evitat săptămîni întregi, iar apoi, ca din senin, mi-ai reamintit de întîlnirea pe care ţi-o propusesem. Cred că, de fapt, atunci mi s-a aprins beculeţul. A fost o schimbare de atitudine prea bruscă din partea ta. Iar în final, au fost cîteva amănunte extrem de minore, care te-au dat de gol, cum ar fi, de pildă, modul în care tresăreai de fiecare dată cînd te atingeam. Modul în care deveneai extrem de rigidă, ca mai apoi să te relaxezi, forţat însă, lăsîndu-te în voia pasiunii cînd te sărutam. Uită-te la mine, January, zise el pe un ton blînd, dar ferm.

Cînd January ridică privirea spre el, Michael zîmbi cu blîndeţe şi spuse:

– Iubito, cînd o femeie e cuprinsă de pasiune, pur şi simplu, nu petrece zece minute aranjînd o rochie pe umeraş, pe care, de fapt; ar lăsa-o să alunece pe podea.

Umilită, January îşi cuprinse genunchii cu mîinile şi-şi îngropă faţa în poală.

El o strînse cu putere de picior şi continuă cu aceeaşi blîndeţe în glas:

– Ceea ce aveai tu de gînd să faci cu mine, în seara asta, se numeşte un truc josnic şi murdar. Nu e vorba că n-aş aprecia motivul, numai că nu vreau să fiu folosit. Nu vreau să fiu obiectul experienţei tale, ori mijlocul de care să te serveşti pentru a scăpa de „încurcătura asta biologică", în care te afli. Asta ai hotărît, nu? Ăsta era scopul tău. Am dreptate sau nu, January?

Tăcerea ei era mai semnificativă decît orice răspuns.

– Îmi pare rău, iubito, dar aşa n-o să meargă. Te rog, să nu mă înţelegi greşit. Am de gînd să fac dragoste cu tine, dar nu aşa.

Auzind cuvintele lui, January îşi ridică capul.

– Să fac dragoste, repetă el, cu emoţie şi pasiune. Nu să intru în patul tău, nu să fac sex cu tine. Să fac dragoste cu tine. Înţelegi ceea ce vreau să-ţi spun?

Cînd January încercă să-şi lase din nou capul în piept, Michael o opri, punîndu-i o mînă sub bărbie.

– Te iert pentru că plănuiseşi să te foloseşti de mine. Îţi admir chiar curajul de a fi luat hotărîrea asta şi de a fi încercat s-o duci pînă la capăt,

cînd, de fapt, numai gîndul la asta te speria de moarte. Dar, pînă cînd n-ai să ai încredere în mine şi n-ai să scapi de teama, pe care-mi dau seama că ţi-o inspir, pînă n-am să simt că eşti pregătită să faci dragoste – şi nu doar sex – n-o să se întîmple nimic între noi, oricît de mult mi-aş dori eu asta.

Mîna cu care-o ţinea de bărbie îi alunecă pe gîtul ei, iar degetele începură să mîngîie cu tandreţe pielea catifelată.

– E nevoie ca şi tu să te implici, January. E nevoie de încredere reciprocă între noi, de sinceritate şi onestitate. Şi, chiar de-mi va veni foarte greu, n-am să mă ating de tine, pînă nu voi avea toate astea. Ceea ce simt pentru tine este cu totul nou şi special, în ceea ce mă priveşte. Nu sînt încă prea sigur ce înseamană asta, dar nu voi spulbera ceea ce promite să fie de-a dreptul special, împingîndu-te să faci ceva, pentru care nu eşti încă pregătită.

January era prea uimită ca să mai poată vorbi, prea şocată de declaraţia lui Michael, ca să mai poată fi în stare să recepţioneze ceea ce el îi spunea în continuare. Cuvinte ca: „să te implici", „încredere reciprocă" şi „sinceritate şi onestitate" îi erau străine şi o înfricoşau. Îi fuseseră necunoscute în starea de insecuritate în care trăise pînă atunci. O speriau prin însăşi căldura ciudată şi

neaşteptată pe care o exprimau, pe care Michael i-o promitea.

– Poţi să te consideri pusă în gardă acum, domnişoară avocat. Am de gînd să te pregătesc, mai înainte ca ceva, orice ar fi acest ceva, să se întîmple între noi. Nu mă cunoşti încă. Nu ştii de ce sînt în stare. Şi nici eu nu te cunosc prea bine.

Nedezlipindu-şi privirea de ochii ei, Michael îşi lăsă mîinile să-i alunece pe talia lui January.

– Vom începe chiar din seara asta. Voi încerca să mă familiarizez cu tine, atingîndu-te şi privindu-te. Dorindu-te, mai spuse Michael, cu mîinile pe cordonul halatului lui January. Îmi dai voie?

Ceva din interiorul ei, o voce-cenzor, pe care o cunoştea de mult, striga din răsputeri: „Nu!“ Dar un alt glas, nou, din care răzbătea nevoia de căldură şopti, repetînd cuvintele lui Michael ca pe o litanie: „să te implici“, „încredere reciprocă“ şi „sinceritate şi onestitate“. Şi numai Dumnezeu ştia că ar fi vrut să creadă această a doua voce, cea din urmă...

Cînd Michael începu să-i desfacă halatul, ea nici măcar nu încercă să-l oprească. Cînd îi dezgoli umerii, ultima rămăşiţă de luciditate din mintea lui January dispăru, odată cu halatul care alunecă de pe ea.

– Tremuri, spuse el în şoaptă. Vreau să tremuri, dar nu de frică. Vreau să te treacă fiorii,

dar nu din cauza frigului.

January simţea orice altceva, doar frig nu. Era cuprinsă de flăcări.

– Deschide ochii, domnişoară avocat. Uită-te la mine, cînd te mîngîi.

January înghiţi cu greu şi făcu cum îi zise el. Cînd Michael îi atinse vena de pe gît, care pulsa nebuneşte, ochii ei erau larg deschişi.

– Acesta este începutul încrederii reciproce. Acesta este începutul. Sărută-mă, January, zise Michael, trăgînd-o uşor spre el. Sărută-mă, pentru că vrei. Pentu că-ţi place.

Şoaptele lui făcură ca dorinţa din interiorul ei să atingă proporţii dureroase. Dar, chiar atunci cînd căldura respiraţiei lui îi cuprinse gura, se trezi femeia din ea, o teamă veche şi bine-cunoscută ei o făcu să ezite.

– Michael...

– Şşş! Ştiu. Nu prevăzuseşi asta în planul tău, nu? Te sperie, ştiu asta, dar e doar un sărut. Un simplu sărut. Doar atîta vreau. Tu ai dat tonul, descurcă-te acum. Nu uita asta. Trebuie doar s-o iei uşor. Pas cu pas. De chestiile mai complicate, ne ocupăm mai tîrziu. Acum, sărută-mă doar.

“Chestii mai complicate“, se gîndi ea, cum ar fi „încrederea reciprocă“ şi „să te implici“, vorbele lui revenindu-i obsedant în minte. Undeva, în adîncul sufletului ei, se aflau aceste cuvinte, nu

mîngîierea lui, care o speria cel mai mult. Mîngîierea lui o liniştea, lupta într-un fel împortriva mesajelor pe care corpul ei le primea de la creier.

– Te rog... îl auzi ea, şoptind.

– Nu... nu prea mă pricep la asta, murmură ea, în cele din urmă.

Michael zîmbi.

– Lasă-mă pe mine să judec asta.

Zîmbetul lui, atît de sincer şi care trăda dorinţa, a determinat-o, în cele din urmă, să-l asculte. Încet, foarte încet, se aplecă spre el. Închizînd ochii, îi atinse gura cu buzele, uşor, o dată. Apoi încă o dată, cu mai mult curaj, căci nu era prea sigură că prima dată îi reuşise. Şi pentru că el îşi ţinu promisiunea şi o lăsa doar pe ea să aibă iniţiativa, January îl sărută şi a treia oară.

Era fascinată de gustul lui, de căldura pe care o emana şi de parfumul, atît de ciudat, dar atît de unic. Parfumul lui o făcea să se gîndească la mirodenii orientale şi piele învechită de vreme... la siluete întunecate, îmbrăcate în mătase, şi la căldura unei lumînări pîlpîind.

Îl mai sărută o dată şi, mîngîindu-i cu degetele faţa, începu să i-o exploreze pînă ajunse la maxilarul atît de masculin.

Geamătul lui adînc îi provocă o căldură imensă, care parcă îi topea carnea, şi-i puse în

mişcare sîngele care acum alerga nebuneşte prin corpul ei. Cînd el începu să tremure, luptîndu-se ca şi ea să se stăpînească, pe January o trecu un fior care porni dintre sîni şi ajunse pînă în partea de jos a burţii – fior ce topi şi ultima urmă de ezitare din partea ei.

Îmboldită şi de reacţiile lui, January îi atinse timidă buzele cu limba. Michael tresări atît de puternic, ca şi cum trupul lui ar fi fost cuprins într-un cleşte, şi, pentru prima dată, January avu dovada zdrobitoare a puterii unei femei. Continuă să-l sărute cu ochii deschişi.

– Crede-mă, zise el, cu voce răguşită, încercînd să-şi revină, crede-mă, te pricepi chiar foarte bine la asta.

January simţi cum încep să i se înroşească obrajii.

– Prea pricepută, ca să mă dau bătut, adăugă el. Mult prea pricepută, ca să renunţ la tine. În ochi i se citea o pasiune neastăpînită. Pregăteşte-te să fii rănită, domnişoară avocat. Da, da, rănită, spuse el, cînd văzu că January se încruntă. Am de gînd să nu te las o clipă în pace, să devin umbra ta, să intru cu totul în inima ta, pînă cînd ai să-ţi dai seama că nu mai poţi trăi fără mine. Ştiu, ştiu, zise Michael, oprindu-i protestul cu două degete puse tandru pe buzele ei. Ai o agendă foarte încărcată. Lasă-mă pe mine să mă ocup

de asta. Voi găsi eu o fereastră în agenda ta.

– Michael...

– Încă nu ţi-ai dat seama că nu ai cum să scapi de mine?

Ea dădu din cap, înăbuşindu-şi un nou protest.

– Bravo! Fată deşteaptă! Nu te mai împotrivi! Lasă lucrurile să se aranjeze de la sine. Îmi faci plăcerea asta, January?

– Doar tu mi-ai spus că nu prea am de ales.

– Aha! Vezi ce elevă conştiincioasă eşti?

– Michael...

– Şşş! Trebuie să plec acum, cît mai am puterea să te părăsesc.

Ea clipi – o reacţie a dorinţei care-i strălucea în ochi.

– Dumnezeule, nu face asta, January, gemu el, transformîndu-se din cel care deţinea controlul în cel subjugat, privirea întunecîndu-i-se şi înceţoşîndu-i-se, rămînînd nemişcat cu faţa lipită de a ei, gura alunecîndu-i apoi pe dantela neagră, sub care descoperi ceva mult mai grozav decît crezuse.

January se crispă toată, în timp ce Michael îşi trecu buzele peste sînii ei, coborînd apoi uşor cu gura spre coapse. Cu tandreţe nemărginită, mîna lui urmă drumul buzelor.

Ea începu să tremure, în timp ce Michael

începu să-i mîngîie sînii prin sutienul de dantelă, şi să geamă apoi, cînd el începu să-şi treacă uşor degetul peste sfîrcurile sînilor. Înghiţind cu greu, îi întîlni privirea, în timp ce mîna lui coborî uşor în jos, pînă cînd se opri pe triunghiul ei de păr negru şi ondulat de femeie.

– Gîndeşte-te la asta în noaptea pe care-o ai în faţă, January.

Să se gîndească? Abia mai putea respira. Ca printr-o pătură deasă de nori, ea îi ascultă vocea profundă:

– După ce-am să plec, iar tu ai să rămîi aici singură, întinsă pe pat, gîndeşte-te la mîna mea, alunecînd pe sînii tăi goi. Gîndeşte-te cum ar fi ca gura mea să te sărute aici, spuse, şi-şi apăsă cu tandreţe degetele pe locul devenit brusc fierbinte şi umed dintre picioarele ei. Şi aici, adăugă. Gîndeşte-te cum ar fi să te sărut aici.

În timp ce January vizualiza în mintea ei toate astea, Michael îi închise halatul, o sărută pe păr şi se îndreptă, în grabă, spre uşa dormitorului.

– Ne vedem mîine, îi promise, oprindu-se pe loc şi aruncîndu-i o ultimă privire.

Lui January îi scăpă, în mod automat, un protest slab.

– Dar mi-am luat de lucru pentru acasă, iar mîine am zi plină.

El zîmbi, fără să se sperie de protestul ei.

– Atunci, lucrăm împreună. Am şi eu un articol de scris. N-am să te deranjez, nici măcar n-ai să ştii că sînt lîngă tine.

Grozav, îşi zise January în sinea ei, ca un bibliotecar care habar n-are că e înconjurat de cărţi. Dar zîmbi şi ea, în timp ce Michael îi aruncă o ultimă privire. Apoi, acesta plecă.

A doua zi, la cinci dimineaţa, January nu mai zîmbea. Şi nici nu închisese un ochi toată noaptea. Bătrînii şi atît de familiarii dragoni îşi ţineau capetele în sus, batjocoritor, tronînd patul de virgină al lui January. Dar aveau dreptate dragonii să fie batjocoritori, iar January recunoscu în sinea ei asta.

Situaţia în care se afla acum cu Michael Hayward, putea fi numită o harababură totală. Îi permisese să se apropie atît de mult de ea, cum nu permisese nici unui bărbat vreodată. Dar nu avea să mai permită asta, de acum încolo.

Chiar şi acum, după o noapte albă şi după asemenea gînduri care-i treceau prin minte, se gîndea, totuşi, ce-ar fi fost dacă avea încredere în el şi i-ar dezvălui trecutul ei. Periculos gînd. Periculos bărbat. Iar ea avusese naivitatea să creadă

că avea să se descurce, să-l ademenească în patul ei.

Michael o surprinsese descoperită, fără apărare, şi răsturnase situaţia, refuzînd să facă sex cu ea. Vorbise despre „a face dragoste", „nu a face sex". Vorbise despre „a te implica".. Amintindu-şi, începu să tremure şi se ghemui sub pătură.

"Ia situaţia în piept, January", îşi spuse, cuprinsă de un curaj pe care nu şi-l explica nici ea. „Eşti urmărită de prea multe amintiri ale unei copilării triste, în care-ai fost terorizată, şi aceste amintiri fac imposibilă posibilitatea de a te dărui total într-o relaţie. Orice fel de relaţie. În special, relaţia cu Michael. Este ultimul bărbat, la care te-ai putea gîndi ca făcînd parte din viaţa ta. Chiar dacă nu reprezintă o ameninţare pentru tine, nu eşti destul de curajoasă pentru a trece peste durere. Iar în relaţia cu el, va fi şi durere" afirmă ea cu stoicism. „Acolo unde e un bărbat, e şi durere".

Iată că zidul de apărare se ridicase din nou în jurul ei. Cînd Michael va veni în dimineaţa aceea, avea să-l gonească, pur şi simplu. Pur şi simplu.

Nu era simplu. Nu era chiar deloc simplu, îşi dădu January seama cînd, la opt dimineaţa, deschizînd uşa de la intrare, dădu faţă-n faţă cu lăţo-

sul şi uriaşul cîine, pe nume George, şi cu zîmbetul proaspăt al lui Michael.

La naiba! January remarcă, surprinsă, că era fericită să-l vadă. Michael arăta atît de bine, îmbrăcat în blugii lui vechi şi-n puloverul acela. Mirosea a scorţişoară şi mentă şi a încă ceva, dar January nu-şi dădea seama ce putea fi. În momentul în care trecu pragul, fără măcar să zică: „Pot să intru?“, odată cu el pătrunse în casă mirosul dimineţii reci de toamnă.

– Eu şi George am cumpărat cornuri, o anunţă Michael, în timp ce trecu pe lîngă ea, sărutînd-o pe obraz. Cafeaua mai e caldă? continuă, dispărînd în bucătărie.

După ce January reuşi să scape de George şi să-l liniştească, îl lăsă pe hol, intră în living-room şi închise uşa în urma ei.

– Hai că se răcesc, strigă Michael din bucătărie.

Trebuia să pună capăt acestei situaţii acum, pînă nu începea să se obişnuiască cu apariţiile lui, la uşa ei, îşi spuse January. Pînă cînd zîmbetul lui nu avea să-i devină atît de drag, pe cît promitea să devină. Trebuia s-o facă înainte de a fi prea tîrziu, înainte de a-şi pierde hotărîrea şi puterea de a-l alunga.

January traversă încăperea şi ajunse în pragul uşii de la bucătărie, unde, cu braţele încrucişate

pe piept, spuse:

– Michael, ţi-am mai zis că am mult de lucru astăzi!

– Nu mai încerca, pentru că nu ţine, spuse el, fără să-şi îndrepte privirea spre ea, fără să-i acorde cea mai mică atenţie. Sînt mai solid decît tine, aşa că nu mă poţi goni cu forţa. Şi nu cred c-ai vrea să-l dezamăgeşti pe George. I-am promis că va petrece o zi pe canapeaua ta. Şi-apoi, adăugă el, aruncîndu-i un zîmbet de băieţel răsfăţat, nu vrei cu adevărat să plec.

După ce-şi umplu o ceaşcă cu cafea, se aşeză comod pe un scaun, de parcă asta făcea în fiecare dimineaţă.

– Michael, zău că...

– Să ştii că-mi dau seama ce încerci să faci, dar n-o să meargă. Nu prea ai dormit azi-noapte, nu-i aşa? o întrebă, muşcînd zdravăn dintr-un corn. Ei bine, nici eu n-am prea închis ochii. În timp ce tu stăteai trează, căutînd argumente împotriva a ceea ce-ar putea fi între noi, eu am visat cu ochii deschişi la tine. Sînt gata! Dă-i drumul! Bombardează-mă! mai spuse, aşezîndu-se mai bine în scaun, luînd o figură de stăpîn, foarte plin de sine. Oricum, cred că-i cinstit să te previn dinainte. La facultate, eu eram cel care conducea discuţiile cînd aveau loc dezbateri între două echipe. Ultima noastră dezbatere a avut ca temă

aspectele pozitive al toxicomaniei. Şi trebuie să ştii c-am învins. Dar asta nu trebuie să te descurajeze. Hai, dă-i drumu'! Atacă!

Era incorigibil.

– Ce s-a întîmplat, domnişoară avocat? N-ai avut prea mult timp la dispoziţie ca să-ţi pregăteşti pledoaria?

Era chiar incredibil.

– Nu-i aşa că n-ai zîmbit? Mi s-a părut doar mie, aşa-i?

Era imposibil să-i rezişti.

Măcar astăzi, putea să-i permită să rămînă.

– Îmi plac cornurile cu stafide, spuse January, cu o nonşalanţă prefăcută şi se aşeză lîngă el la masă. Ai cumpărat cumva şi cornuri cu stafide?

Michael zîmbi leneş, şi, într-un fel, sexy, atunci cînd scoase un corn imens, bine rumenit, care era plin de stafide.

– Aşa-i că te cunosc bine? Aşa-i că ştiu gusturile soţiei mele?

Privirea lui January alunecă spre Michael, apoi se fixă pe un punct imaginar. „Soţia mea". Nu-şi putea permite să ia în seamă cuvintele astea. Căci, dacă ar fi făcut-o, n-ar fi putut să ignore sentimentul plăcut, care-i producea o stare de ameţeală chiar, de a aparţine cuiva. Aşa că trecu peste ele şi nu mai simţi nimic din toate astea.

Nimic. Nici măcar căldura plăcută şi îmbietoare care-o invadase.

Michael avea de gînd să-i dovedească acestei mici Toma-necredinciosul, că nu făcea niciodată promisiuni pe care nu intenţiona să şi le ţină. Îi promisese că n-avea s-o deranjeze, în timp ce lucra, aşa că se ţinu de cuvînt. După ce strînse masa, o postă într-un colţ al canapelei, iar el se aşeză la celălalt capăt, între ei aflîndu-se George, care dormea fără nici un fel de probleme, tolănit confortabil. În felul acesta, trecu toată dimineaţa, fiecare văzîndu-şi de treabă şi ocupîndu-se de hîrtiile pe care le avea pe genunchi. La insistenţele lui, făcură o singură pauză, plimbîndu-se cu George în jurul casei.

La puţin timp după aceea, stomacul lui Michael fu cel care porni atacul şi-l determină să exploreze frigiderul lui January, pînă cînd găsi cele necesare pentru cîteva sandvişuri. Făcu, de fapt, trei, iar January nu mîncă decît jumătate dintr-unul, motivînd că are de lucru.

Aşa începu după-amiaza.

La intervale fixe de timp, Michael făcea ce făcea şi mai micşora distanţa dintre el şi January.

Nu mai avea astîmpăr. January muncea prea mult! Şi asta se vedea şi pe faţa ei – cearcăne violete îi apăruseră sub ochi. În plus, umerii îi căzuseră într-o poziţie, care-i trăda epuizarea, şi căsca din ce în ce mai des, cu toate că încerca să mascheze asta într-un mod foarte delicat.

La şase şi jumătate, Michael nu mai putu suporta.

– Gata, domnişoară avocat, spuse el, ridicîndu-se în picioare în faţa ei. La ora asta, toţi avocaţii redutabili din ţara asta îşi iau la revedere de la ziua de lucru.

Ea ridică ochii spre el, se încruntă şi arătă cu stiloul spre dosarul de pe genunchi.

– Mai am puţin şi-am terminat, zise ea, şi se apucă din nou de lucru.

– Un sfert de oră, nu mai mult, o avertiză el. Un sfert de oră şi pe urmă, gata, fie c-ai terminat, fie că nu. Te ascunzi prea mult în tine, January. E timpul să ieşi la lumină.

Ea murmură ceva inteligibil şi continuă să scrie.

Michael părăsi camera şi începu să-şi facă de lucru prin bucătărie. Un sfert de oră mai tîrziu se înapoie, şi, luîndu-i stiloul din mînă, îi vîrî ceasul sub nas.

– Sfertul de oră a trecut.

– Michael...

– Dacă n-ai de gînd să ai grijă de tine, atunci am s-o fac eu.

– Am grijă de mine de la şaisprezece ani, spuse January sec, cu o expresie de autoapărare în ochi.

Era extenuată şi poate chiar bolnavă, îşi spuse Michael, bucurîndu-se că ea îi mai dăduse o informaţie despre persoana ei, fără să-şi dea seama de asta.

– Asta ţine de trecut acum, zise el, scoţîndu-i cu grijă ochelarii şi aşezîndu-i pe măsuţă. De-acum încolo, o să aibă altcineva grijă de tine.

Ochii lui January deveniră duri ca piatra de onix şi Michael ştia că declanşase o bătălie. O bătălie sîngeroasă chiar.

– N-am nevoie ca tu sau altcineva să-mi spună ce să fac şi ce nu, Hayward. Te-am suportat astăzi, pentru că n-am avut încotro, dar acum întreci măsura. N-am chef să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. N-am nevoie de părerile tale. Şi e al naibii de sigur că n-am nevoie să-mi faci tu programul. Habar n-ai despre ceea ce fac ori de ce o fac, aşa că nu-ţi da aere că ştii ce-i mai bine pentru mine.

Îngenuchind în faţa ei, Michael îi luă mîinile în ale lui. Mîngîindu-i pielea fină, palidă, o privi cu o îngrijorare sinceră.

– Atunci, de ce nu-mi spui despre ce-i vorba?

o întrebă el. Spune-mi ce te face să te cufunzi atît de nebuneşte în munca pe care-o faci, şi poate că voi înţelege. Nu poate fi vorba de bani, continuă el, cînd văzu că January continua să tacă. Nu te poţi îmbogăţi de pe urma cazurilor de care te ocupi. Aşa că, dacă nu-i vorba de bani, trebuie să ai alte motive. Cred c-am ghicit asta, încă din prima clipă cînd te-am auzit vorbind. Şi atunci cînd ţi-am urmărit pledoaria la tribunal, am observat pasiunea pentru meseria pe care-o faci. Dar e vorba de ceva în plus; am sau nu dreptate? Te dedici muncii pînă la epuizare, January. De ce?

Deodată, ochii ei îl priviră cu sălbăticie, ca şi cum şi-ar fi dat seama că era prinsă ca într-o capcană. E bine aşa, îşi spune Michael. Voia s-o facă să se simtă încolţită. Voia s-o determine să facă greşeala fatală şi să-i spună ceva despre ea, acel ceva pe care nu dorea ca Michael să-l ştie.

– Se cheamă dăruire pentru meseria pe care mi-am ales-o, spuse ea, în cele din urmă, evaziv.

– Dăruire? spuse el, ca un ecou. Dăruire în aşa hal, încît toţi ceilalţi să fie mai importanţi decît propria ta persoană şi sănătate? Ce ţi s-a întîmplat, January? Ce oare a putut să ţi se întîmple, încît să te facă să vrei, să simţi nevoia de a pune un preţ atît de mic pe tine însăţi?

Fusese un atac reuşit. Michael putea citi asta

în ochii ei, îşi putea da seama după tremurul mîinilor ei, pe care le ţinea strîns în ale lui. January încercă să-şi tragă mîinile, dar Michael n-o lăsă.

– Îmi trăiesc viaţa mea, aşa cum îmi place, Hayward. Eu sînt stăpînul ei.

– Stăpînul vieţii tale este munca, domnişoară avocat, nu tu. Tu te preocupi de vieţile altora, numai de-a ta nu.

– Aşa vreau eu.

– Oare?

Ochii ei îi adresară o rugăminte mută.

– Încerc să-mi pese de ceilalţi, Michael. Cineva trebuie s-o facă.

– Se poate să ai dreptate, micuţa mea avocată inimoasă. Nu te contrazic. Dar sînt atîtea necazuri şi-atîtea erori judiciare, încît te înşeli, dacă crezi cumva că le poţi rezolva tu singură pe toate. Faci o mare greşeală, crezînd asta.

– Nu există greşeală mai mare decît aceea de a nu face nimic în sensul ăsta, pentru că ai impresia că oricum faci prea puţin, declamă January pătimaş. E un citat din Emanuel Sawyer.

– De acord, dar dacă-mi permiţi, aş adăuga şi eu ceva: „Nu trebuie să încerci să rezolvi problemele altora, înainte de a încerca să le rezolvi, mai întîi, pe ale tale". Asta e un citat din Michael Hayward.

– Dar eu nu am nici un fel de probleme, insistă ea.

Michael îi strînse cu putere mîinile şi hotărî că

era mai bine s-o lase-n pace, căci era prea obosită ca s-o mai hărţuie.

– Ba da. Ai probleme. Mă ai pe mine, iar mama zice mereu că sînt cea mai mare problemă pe care bunul Dumnezeu, în infinita Sa înţelepciune, a creat-o vreodată.

Privirea pe care i-o aruncă January era puţin pierdută, puţin speriată, şi de-a dreptul uşurată, atunci cînd el îi dădu drumul la mîini.

– Să nu zici că n-ai ştiut, January. Într-o bună zi, am să aflu ce-i în sufletul tău. Într-o bună zi, vei vrea tu singură să-mi spui. Pînă atunci sau pînă cînd n-ai să reuşeşti să mă convingi, că vrei cu adevărat să ies din viaţa ta, am să mă ţin ca scaiul de tine. Hai, micuţa mea eroină. Hai, sus! spuse, ridicîndu-se şi trăgînd-o după el. Îţi place sau nu, ai muncit destul astăzi. E timpul să te îngrijeşti şi de tine.

Michael se aştepta ca ea să se împotrivească şi aşa a şi fost. Numai că împotrivirea ei ţinu doar o clipă. Ignorînd protestele şi bombăneala ei, o trase spre baie, unde cada, umplută cu apă fierbinte şi parfumată, o aştepta.

January îl privi cu suspiciune şi îl întrebă:

– Ce-i asta?

– Ultima oară, cînd am intrat într-o baie, asta se numea cadă, îi explică el foarte serios. Acum, fă o baie zdravănă, pînă pregătesc eu cina.

– Michael...

– January... Oricît mi-ar plăcea să-mi aud numele rostit de tine, m-am plictisit puţin să-l tot spui pe tonul ăsta. Nu vrei să-ţi îndulceşti puţin glasul, data viitoare? mai zise, sărutînd-o uşor pe frunte şi împingînd-o cu tandreţe în baie.

– Ooh, Michael, se alintă January, o oră mai tîrziu, după ce se spălase şi se lăsase îndopată de Michael şi pe cînd acesta o aşeza în pat, învelind-o grijuliu. Nu e nevoie să faci asta.

Lui Michael îi plăcu la nebunie modul în care January se alinta. Parcă era o pisicuţă care torcea. Încă puţin şi avea s-o audă mulţumindu-i în felul acesta şi pentru altele. În seara aceasta, voia să fie sigur că o făcuse să se simtă mai bine.

– Te simţi bine, da? o întrebă, pe cînd continua să-i maseze umerii.

Ea oftă, înăbuşită în pătură, şi se crispă toată.

– Minunat, răspunse.

Prezenţa ei îl ucidea, pur şi simplu. Mirosea ameţitor, după ce ieşise din baie. Şi toate rotunjimile acelea pe care le ghicea sub capotul de satin, pe sub care nu mai avea nimic. Simţea în el o durere mortală. O durere mortală, care era gata-gata să explodeze undeva, în partea de sus a blugilor.

– January?

– Îhmm?

– Trebuie să plec.

January scoase un sunet vibrant – ceva ce semăna cu dezamăgirea. Lui Michael îi plăcu asta! Deci, January nu voia ca el să plece. Drept răsplată, avea de gînd s-o sărute, pînă avea s-o lase fără răsuflare.

– Întoarce-te, comoara mea, şi lasă-mă să te sărut. Trebuie să plec.

Înainte de a se întoarce cu faţa în sus, January îşi înfăşură cu grijă capotul în jurul corpului.

Încet, Michael îşi aplecă capul peste al ei.

– Hai să ne sărutăm cum trebuie, O.K.? O să trebuiască să-mi ajungă toată noaptea.

A fost mai mult decît „cum trebuie". Dar a fost şi mai mult decît „rău". Şi a continuat să se înrăutăţească. Ea şi-a deschis gura cu nerăbdare şi cu uimire, şi i-a primit limba, cu mii de promisiuni, şi totul a fost atît de „rău" pentru el, încît nici nu mai era sigur că voia să se oprească la un simplu sărut.

În cele din urmă, cu greu, Michael se ridică şi-i descolăci braţele din jurul lui, punîndu-i-le cuminte pe pat, de-a lungul corpului.

– Observ că te-ai gîndit la ceea ce ţi-am sugerat noaptea trecută.

Ea zîmbi într-un anume fel, care pe Michael îl făcu să se gîndească la sex şi la dantela aceea neagră.

– Ai un zîmbet senzual, January. Ţi-a mai spus

cineva asta pînă acum? o întrebă el, cu voce răguşită. Un zîmbet, care mă face să mă gîndesc la ceea ce-am putea face noi împreună... ceva ce ne-ar plăcea amîndurora, lucruri care, probabil, sînt încă interzise în anumite state. Gemu de plăcere, observînd naivitatea din privirea ei. Şi, dacă te mai uiţi mult aşa la mine, mă tem că va trebui să-ţi dau o lecţie.

– O lecţie?

– Îhmm. O lecţie despre ceea ce li se poate întîmpla domnişoarelor avocat, ce preiau cazuri pe care nu sînt în stare să le rezolve.

Michael îşi dădu seama, brusc, cît de sinceri erau amîndoi în sentimentele pe care le aveau, şi cîte rugăminţi exprimau ochii ei. El deţinea cheia acestor rugăminţi. I le putea îndeplini pe toate – pînă la ultima. Şi voia s-o facă în aşa fel, încît s-o rănească.

– January, şopti el, lăsîndu-se pradă unei nevoi neiertătoare şi sărutîndu-i din nou gura care-l primi nerăbdătoare.

După ce-i exploră, supse, şi-i răni fiecare centimetru pătrat de pe buze, alunecă cu gura pe pielea ei catifelată, acoperindu-i gîtul de sărutări. O simţea cum tremura şi cum îi bătea inima. Dar nu era frică. Era dorinţă. Era o dorinţă descătuşată, sinceră, minunată.

Nici măcar un foc de armă nu l-ar mai fi putut

opri. Îi desfăcu capotul şi începu să-i exploreze cu gura şi cu mîinile fiecare bucăţică din carnea albă a sînilor, fiecare din sfîrcurile încrîncenate acum de pasiune.

January scoase un strigăt, arcuindu-se toată, cînd el îşi deshise larg gura şi porni un asalt tandru asupra sînilor ei, cu limba şi cu dinţii, muşcîndu-i şi sugîndu-i.

Pasiunea nu fusese niciodată atît de dulce pentru el. La fel ca o cremă untoasă ori ca mierea moale, carnea ei tare îi umplu gura, îi aţîţa simţurile şi-l împingea în bezna tentaţiei, în iureşul devastator al dorinţei.

– Michael...

Glasul ei şoptit, gîfîit, aproape neruşinat, îi dădea de-nţeles că era a lui, c-o putea avea pe de-a-ntregul.

Numai că el nu voia să ia nimic de la femeia asta. El voia să-i ofere. Şi, în noaptea asta, avea să-i ofere pînă la limita durerii.

Îi mai cuprinse o dată carnea cu gura ş-apoi se ridică. Îşi promisese lui însuşi că avea să aştepte, pînă cînd January avea să fie pregătită pentru asta... pregătită atît emoţional, cît şi fizic. Lui Michael îi fu suficientă o privire în ochii ei, ca să-şi dea seama că nu era pregătită. Era atît de confuză privirea ei, dar atît de incredibil de sexy, încît el avu senzaţia că ia foc.

Depuse un ultim sărut pe sînul ei şi apoi o acoperi cu halatul.

– O să mai fii în stare să dormi acum? o întrebă, dîndu-i la o parte de pe ochi cîteva şuviţe de păr negru.

Ea clipi atît de încet, atît de senzual, încît îl răscoli pe Michael pînă în cel din urmă colţ al corpului. Acesta îşi înăbuşi un geamăt, îşi puse o mînă pe obrazul ei roşu ca focul şi-apoi se ridică cu greu de pe pat.

– Noapte bună, domnişoară avocat. Vise plăcute. Ne vedem mîine.

– Michael...

Vocea ei îl făcu să se oprească în pragul uşii. Se întoarse încet şi spuse:

– Mulţumesc... pentru ziua de astăzi.

Îşi duse cîteva degete la frunte în semn de salut, şi pe buzele lui apăru ceva ce semăna cu un zîmbet. Apoi o porni cu paşi repezi spre uşă şi ieşi în grabă, pentru că abia rezista să nu se repeadă în patul ei şi să se „îngroape" atît de adînc în ea, încît să nu mai vrea niciodată să-l părăsească.

Capitolul şase

Luni dimineaţă, pe cînd se pregătea să plece la birou, January se mai gîndea încă la expresia de pe faţa lui Michael, din momentul în care a plecat. Bineînţeles că, de două zile încoace, nu făcuse altceva decît să se gîndească la el. Punea stăpînire pe ea şi-o făcea atît de repede şi de mult, încît January trebuia neapărat să-l oprească.

Toate vorbele acelea ale lui despre încredere

reciprocă şi implicare emoţională o făcuseră să-şi piardă capul, echilibrul. Echilibrul pe care de-o viaţă îl oferea munca ei. Michael o făcuse să-şi dorească să-şi găsească un nou echilibru în el. În ei, în relaţia lor. În ceea ce s-ar fi putut întîmpla între ei, dacă ea ar fi permis asta. În modul în care-o făcea să se simtă, atunci cînd o săruta, în modul în care făcuse dragoste cu sînii ei şi o făcuse să-şi dorească mult mai mult decît atît.

Ei bine, numai că nu fusese mai mult, îşi spuse January, în timp ce-şi încheie nasturii la bluză şi-şi puse fusta. Nu se întîmplase nimic care să-i apropie, care să poată deveni de durată. Chiar dacă Michael n-ar fi fost cine era, chiar dacă n-ar fi reprezentat o ameninţare la adresa muncii ei, ea învăţase, încă demult, să nu se încreadă în bărbaţi, să nu se încreadă în altcineva, decît în ea însăşi. Implicare emoţională? Încredere reciprocă? Erau doar nişte simple vorbe goale. Nu era nevoie decît de-o gumă de şters bună, şi toate astea dispăreau.

"Tot ceea ce-ai de făcut e să te gîndeşti la ce s-ar putea întîmpla mai tîrziu", îşi ţinu ea singură o predică, pe cînd îşi peria părul. „Numeşte asta luciditate, numeşte-o înăbuşirea sentimentelor ori cum vrei, spune lucrurilor pe nume şi sub nici o formă nu vorbi de dragoste".

Dragostea – învăţase asta încă de pe cînd era

mică – era un sentiment lipsit de consistenţă, un fel de fata morgana, la care aspirau doar nebunii şi visătorii incurabili. Ea nu era nici una, nici alta. Atîta timp cît nu va uita asta, totul va fi bine.

Îşi luă în fugă servieta şi haina şi ieşi pe uşă, gîndindu-se că, dacă acum deţinea cheia problemei, avea, fără îndoială, să se descurce.

Îi luă mult timp să ajungă la birou şi, fără să-şi dea seama, tot drumul nu făcu altceva decît să se gîndească la Michael. Încercă, fără succes însă, să se justifice în faţa ei înseşi de ce pierdea atîta timp, în acest război cu propria ei persoană.

O excitase – asta era, de ce să nu recunoască? Nu era nici o ruşine să admită asta, îşi spuse, luîndu-şi singură apărarea. I-ar fi plăcut să se creadă o virgină de douzăci şi opt de ani, care rămînea perfect lucidă, atunci cînd un bărbat ca Michael Hayward o băga între aşternuturi. Dar, în realitate, simţea o mare uşurare la gîndul că hormonii ei nu muriseră în toţi aceşti ani şi se aflaseră doar într-o perioadă de hibernare. Reacţia ei fizică faţă de el era perfect normală şi sănătoasă.

Tactica lui de a ataca, ca, imediat după aceea să bată în retragere, o mirase puţin, trebuia să recunoască. Cunoscîndu-l mai bine acum, îşi dădea seama că toate grijile pe care Michael şi le făcea în legătură cu persoana ei, făceau parte din planul pe care, probabil, şi-l alcătuise – o nouă

mişcare în tentativa de-a o seduce. Aşa cum se întîmplase şi sîmbătă seara, cînd, deşi ea i se oferise pe o tavă de argint, el o refuzase şi plecase.

Ea reprezenta o noutate pentru Michael; era o experienţă nouă pentru un bărbat ale cărui partenere de pat erau, fără îndoială, la fel de pricepute ca şi el în materie de amor. Ea reprezenta doar o variaţie, ca un condiment pus într-o mîncare, aşa cum spunea Helen cînd vorbea despre Leonard. „Îi ofer ceea ce n-a avut niciodată, iubito. Şi l-am încătuşat într-aşa hal cu chestia asta, că nu-i mai pasă nici ce oră e".

January presupunea că ceva asemănător se întîmplase şi cu Michael. Virginitatea ei îi oferise o nouă frontieră de explorat, mai degrabă, decît să-l fi intimidat ori dezgustat. În plus, misterul în ce privea trecutul ei îi oferea acestuia o nouă enigmă de dezlegat.

"Ajunge Stewart"! se admonestă singură. „Doar ştii cum o să se termine toată treaba asta. Ia-ţi gîndul de la ce-ar putea fi mai departe şi ieşi din chestia asta".

Ştia că doar o simplă legătură constituia răspunsul la toate întrebările. O legătură lipsită de emoţii, controlată din punct de vedere sentimental, ca între adulţi, care ar fi putut mistui toată tensiunea aceea sexuală – căci era doar sexuală,

îşi reaminti January, care se născuse între ei. O simplă legătură ar fi fost soluţia perfectă. În plus, n-ar fi avut amîndoi decît de cîştigat în ce priveşte experienţa, iar ea ar fi scăpat de încurcătura aceea biologică în care se afla. În ceea ce-l privea pe el, avea ocazia de a-şi trăi visul cavalerului pe cal alb. Şi, atunci cînd el va pune punct acestei legături, ceea ce cu siguranţă va face, se va descurca ea, fără îndoială că se va descurca.

La gîndul acesta, simţi o durere, urmată de senzaţia că se scufundă. Parcă maşina în subsolul special amenajat, din apropierea biroului ei, şi coborî, gîndindu-se că, atunci cînd totul se va sfîrşi, va fi iarăşi pe picioarele ei şi gata să ia viaţa din nou, în piept.

În momentul acela, January credea că fiecare detaliu din viaţa ei se afla sub control. Cel puţin aşa credea, pînă cînd a deschis uşa biroului şi a dat cu ochii de Michael, care stătea cocoţat pe biroul lui Helen. În clipa aceea, tot raţionamentul atît de meticulos construit de ea, se destrămă ca un castel de nisip.

– Bună dimineaţa, domnişoară avocat.

Vocea sa gravă, sexy, avu asupra inimii lui January efectul pe care-l are mierea adăugată într-un ceai amar. Dar asta nu era bine deloc. Nu era cea mai grozavă modalitate de a-şi începe ziua de lucru. Aşa că spuse un „bună dimineaţa"

din vîrful buzelor, în timp ce trecu în grabă pe lîngă el şi intră în birou.

Iată că, îşi spuse January, se descurcase fără prea mare greutate. Atunci, de ce-i tremurau mîinile? Şi de ce oare avea impresia că inima îi era strînsă ca într-o chingă?

Nu era din cauză că se bucura să-l vadă. Nu era nici pentru că Michael arăta atît de sexy şi impunător, îşi spuse, cît putu de convingător, scoţîndu-şi sacoul şi punîndu-l pe speteaza scaunului. Toate astea se întîmplau pentru că era, pur şi simplu, nebună. La naiba! Michael n-avea nici un drept să facă asta! Nici un drept să... să... să ce, January? Să arate atît de-al naibii de bine? Să stea aici, în hainele astea civilizate şi cu cercelul ăla strălucitor în ureche? S-o privească de parcă ar vrea s-o mănînce de vie, începînd cu gura şi coborînd uşor în jos, muşcînd-o aţîţător?

Îl privi cu atenţie prin peretele de sticlă. Bărbatul ăsta avea s-o bage-n spital; avea de gînd s-o scoată din minţi. Mai avea puţin şi i se va pune dunga roşie pe buletin.

Uite-l! Uite-l cum stă acolo cocoţat şi se hlizeşte cu Helen, dîndu-i desigur detalii despre victoria pe care tocmai o repurtase în weekend. Şi uită-te la ei amîndoi, ce grozav de şmecheri se cred! Ce priviri pline de înţeles îşi aruncau! Şi ce zîmbete atotştiutoare, de parcă tocmai se pregă-

teau să-şi înşface prada.

Ei bine, avea ea noutăţi pentru amîndoi. Să ai o aventură e una. Dar alta e să amesteci asta cu munca. E cu totul altceva, şi ea nu avea să tolereze una ca asta! Încercase să-i explice asta destul de clar lui Michael, cu o seară în urmă, dar se pare că nu înţelesese. Nu-i nimic! O să-nţeleagă el imediat!

Ieşind cu paşi hotărîţi din birou, aruncă dosarul la care lucrase în weekend, pe biroul lui Helen.

– Cred c-o să ai de lucru la dosarul ăsta cam vreo patru ore de-acum încolo, o informă ea, sec, pe Helen. Probabil că vrei să te-apuci deja de treabă. Şi, Michael, aş avea să-ţi spun cîteva cuvinte, dacă eşti amabil.

Văzuse criminali înrăiţi tremurînd în faţa ei cînd folosea de obicei tonul acesta. Michael n-a avut însă bunul simţ s-o facă. În loc să-l apuce tremuratul, începu să zîmbească atît de încîntător, dezarmat şi atît de... ca un ticălos, încît asta aproape că-i uşura misiunea.

– Nu se bucură că mă vede sau ce-are? o întrebă Michael, în şoaptă, pe Helen, dîndu-se jos de pe birou.

– Mahomed e încîntat atunci cînd vine muntele la el, zise Helen cu subînţeles, dîndu-şi exagerat de mult ochii peste cap. Vrei să nu te dau la

telefon, iubito? Să vorbesc eu? o întrebă apoi, pe January, cu un zîmbet şmecheresc pe mutriţa ei obraznică.

– Nu, mulţumesc. N-o să dureze prea mult.

– Oooo, făcu Helen. Te-ai făcut rea, da' tot îmi placi.

Aruncîndu-i lui Helen o privire, „mai-vorbim-noi-mai-tîrziu", January îl urmă pe Michael în biroul ei, închizînd uşa cu zgomot.

– Nu te-am nimerit în toane bune, domnişoară avocat? întrebă Michael, cu tandreţe în glas, şi January avu senzaţia că-i simte mîna mîngîindu-i umărul, şi gura, atingîndu-i pielea.

Îşi suprimă pornirea erotică, întrebîndu-se ce putea însemna pentru el „toane bune".

– Trebuie să stăm puţin de vorbă, Michael, zise ea, evitînd să-l privească în ochi şi fixîndu-şi privirea pe acul de cravată, îngust şi argintiu, de la gîtul lui.

– Îhm. Dar, mai întîi, spuse Michael, făcînd cu hotărîre un pas spre ea,...

January se crispă toată, hotărîtă să creeze ea regulile jocului.

– Uite ce e, Michael, începu ea, încercînd să ignore bătăile nebuneşti ale inimii, trebuie să lămurim un lucru. Şi asta chiar acum.

– Ceea ce trebuie să lămurim, începu el, prinzîndu-i umerii în palmele lui mari, e că tocmai

era pe cale să ai un atac de cord, şi asta din cauza mea. Te sperie din cap pînă-n picioare ceea ce ai simţit aseară, cînd te sărutam, şi te mai sperie ideea c-ai început să mă doreşti în viaţa ta şi nu ştii ce să te faci. Ceea ce trebuie să lămurim, continuă el, lipind-o de perete şi presîndu-şi trupul peste al ei, e că nu trebuie să te temi de propriile sentimente. E reacţia naturală, minunată, a unei femei căreia îi pasă de un bărbat.

În ochii lui, January putea citi tandreţe, pasiune şi un dor nemărginit, atunci cînd îşi coborî privirea spre ea.

– Ceea ce trebuie să lămurim, îi şopti el, respirînd precipitat, e că am de gînd să intru în viaţa ta, chiar dacă asta te sperie sau nu, căci ceea ce simt pentru tine acum e identic cu ceea ce simţeam aseară, iar sentimentele mele vor fi la fel de puternice şi mîine şi poimîine şi în ziua ce va urma. Ceea ce trebuie să lămurim, continuă Michael, sărutînd-o pe fiecare din colţurile gurii, e că ar fi o crimă din partea mea să mai las să treacă măcar şi un singur moment, fără să fac ceea ce dorim, de fapt, amîndoi.

Îşi apropie buzele de ale ei şi, fără să se grăbească, o sărută, lăsînd-o fără răsuflare, într-o încleştare a buzelor, limbilor şi coapselor.

Era ceva... ceva ce-ar fi vrut să spună, îşi zise January în gînd, încercînd să-şi păstreze lucidi-

tatea. Dar, în prezenţa lui, îşi pierdea orice urmă de raţiune.

Era suficient ca el s-o atingă doar şi January era invadată de un amestec de sentimente şi dorinţe, atît de puternice, încît acum uitase pînă şi ceea ce voia să spună. O cuprinse disperarea. Dar disperarea crescu în intensitate, cînd simţi atingerea senzuală din gura ei şi „curentul electric" care-i străbătu corpul, atunci cînd Michael se lipi de ea.

În loc să-l respingă, se lăsă cuprinsă de pasiune, pierzîndu-şi şi ultima urmă de luciditate. Îngropîndu-şi mîinile în părul lui Michael, se abandonă cu totul în braţele lui. Asta făcu să se trezească leul din el. Mişcările lui deveniră brusc violente. Îşi lăsă mîinile să alunece-n jos şi le băgă pe sub jacheta bleumarin a lui January, strivindu-i cu violenţă carnea de sub mătasea bluzei. Îi simţea căldura trupului, strîns lipit de al lui, şi alunecarea mătăsoasă a limbii.

Abia mai respira, cînd Michael se desfăcu din încleştarea dezlănţuită, care-i cuprinsese pe amîndoi, şi zise:

– Şi asta, domnişoară avocat... Se opri, sprijinindu-şi fruntea de-a ei... e ceea ce trebuie să lămurim.

Sprijinindu-se de perete, Janaury deschise cu greu ochii, ridicîndu-şi privirea spre el.

– Acum, hai să vorbim puţin despre... începu Michael, punîndu-i un deget pe buza inferioară, dar nu termină ceea ce voise să spună, căci îl întrerupse un zgomot de geam spart şi strigătul speriat, ascuţit, al lui Helen.

Michael o lipi pe January de perete, protejînd-o cu trupul lui de cioburile care zburau peste tot prin cameră. Apoi, zgomotul încetă brusc şi, pentru o clipă, se lăsă o linişte mormîntală.

– Ai păţit ceva? o întrebă Michael îngrijorat, cu teamă în ochi.

– Nu, n-am nimic Michael, ce s-a întîmp...

Dar el deja încerca să afle ce se întîmplase. Ocoli cu paşi grăbiţi biroul, împinse cu o mişcare violentă uşa de sticlă, şi o luă la fugă. Nu apucă bine January să observe o faţă mică, negricioasă, după colţ, că aceasta şi dispăru. După cîteva secunde dădu şi Michael colţul şi o luă nebuneşte la fugă.

Observînd cărămida căzută în colţul biroului ei, January începu să tremure, gîndindu-se la licărul sălbatic pe care-l remarcase în ochii lui Michael, rugîndu-se în sinea ei ca cel ce aruncase cărămida să nu fie prins.

– Doamne Dumnezeule! zise Helen intrînd în birou şi ţinîndu-şi o mînă în dreptul inimii. N-am fost în viaţa mea aşa speriată! Ai păţit ceva, iubito?

După ce January o linişti cu o mişcare a capului că nu păţise nimic, Helen îşi aţinti privirea pe gaura făcută în geam de cărămidă, apoi pe cioburile risipite peste tot, pe jos.

– Cine putea să facă una ca asta? se întrebă ea, cu voce tare. Şi de ce?

Două ore mai tîrziu, continuau amîndouă să-şi pună aceeaşi întrebare, şi se mirau mai ales de faptul că Michael nu se întorsese încă.

Fuseseră mai devreme cîţiva poliţişti, care le luaseră fiecăreia cîte o declaraţie şi le promiseseră să se uite prin împrejurimi după Michael. Omul de serviciu al clădirii pusese, provizoriu, în geam, o folie de plastic, pînă cînd aveau să-l înlocuiască a doua zi, iar January şi Helen strînseseră cioburile de pe jos.

La ora unsprezece January era de-a dreptul disperată. Michael avusese dreptate, atunci cînd afirmase că şi ea simţea ceva pentru el. Era înnebunită, gîndindu-se că i s-ar fi putut întîmpla ceva.

Hotărîndu-se să-şi asume rolul de mamă-surogat pe lîngă January, Helen încercă să-i distragă atenţia de la gîndurile negre pe care aceasta şi le făcea.

– Nu cred că te-ar deranja prea tare, dacă te-aş ruga să-mi povesteşti cum a decurs întîlnirea de sîmbătă.

– Nu cred că vreau să-ţi povestesc, răspunse January, îndreptîndu-şi privirea neliniştită spre uşă şi aruncînd un făraş de cioburi, în coşul de hîrtii. Şi doar nu vrei să te cred că nu ţi-a povestit Michael deja totul.

– Michael nu e genul de bărbat care să-şi trîmbiţeze intimităţile în gura mare, replică Helen. Din cîte-mi dau eu seama, ăsta e cam singurul lui defect.

January zîmbi şi, aruncîndu-i lui Helen o privire plină de regret, cerîndu-şi în felul acesta scuze, spuse:

– Am fost *la Flagstaff House.*

– Şi?

– Şi a fost drăguţ.

– „Drăguţ", replică Helen, cu maliţiozitate în glas. A dat pur şi simplu buzna aici, azi dimineaţă, te-a sărutat de parcă-ţi cunoştea amigdalele ca pe buzunarul lui, şi chiar vrei să te cred că a fost doar „drăguţ"? Hai, Jan. Vinzi castraveţi la grădinar? Nu te săruţi aşa cu cineva, doar după o întîlnire „drăguţă". Ei? mîrîi Helen, privind-o pe January drept în ochi. Altădată, dacă nu ai chef de martori, trage transperantele. Dumnezeule, continuă, schimbînd tonul, dar tipul ăsta ştie să sărute, nu glumă.

January oftă şi spuse:

– Cînd vin să pună geamul, roagă-i să dea cu

vopsea albă pe peretele ăsta de sticlă, da? În felul acesta, cine ştiu eu n-o să mai tragă cu ochiul.

Fără s-o ia în seamă, Helen zise cu simpatie:

– Eşti îndrăgostită lulea de el, nu-i aşa, iubito?

Uşa se deschise şi astfel January scăpa de data asta să mai răspundă. În birou, îşi făcu apariţia un puşti zdrănţăros, cu privirea ursuză, urmat îndeaproape de Michael.

În afara faptului că avea hainele în dezordine şi gîfîia, Michael părea să se simtă excelent. January nu-şi dădea seama ce era cu băiatul din faţa ei. După înălţime, părea să aibă orice vîrstă între zece şi cincisprezece ani, dar, după ochi, January îşi dădu seama că avea aproape cincisprezece. Mai văzuse şi pînă atunci acea licărire de mînie din ochii pe care-i privea. Cunoştea şi expresia aceea disperată de pe faţa lui. Chiar dacă nu-şi amintea figura aceea, recunoscuse jacheta închisă la culoare, din material uzat, pe care o purta băiatul din faţa ei, şi ştiu că el era cel care aruncase cărămida.

Îşi mută privirea de la băiat la Michael.

– Helen, începu Michael, vrei să ai grijă, o clipă, de prietenul meu? Iar tu, adăugă el, cu ameninţare în glas spre băiat, nu uita că avem o înţelegere.

– Nu sînt prietenul tău, se oţărî acesta, privindu-l sfidător pe Michael. Şi dacă am zis că

aştept, o să aştept.

– Bine. Şi vezi! Nu care cumva să-i dai bătaie de cap lui Helen.

Puştiul ridică indiferent din umeri în semn că înţelesese, şi privi cu duşmănie spre Helen.

În sfîrşit, avea şi Helen companie! Cocoţată pe tocurile cui, îmbrăcată în pantaloni strîmţi, negri, cu o bluză în culori violete, şi afişînd o mîndrie evidentă în ceea ce privea părul proaspăt coafat, vopsit roz, Helen privi spre prizonierul ce-i fusese lăsat în custodie şi ajunse la concluzia că puştiul reacţiona doar la şocuri. Şi, fără îndoială, că rockeriţa matusalemică din faţa lui îl şocase. Pe cînd Michael o conduse pe January în biroul ei şi închise uşa în urma lor, puştiul rămase cu gura căscată la Helen, privind-o în extaz, în timp ce aceasta îi oferea o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi sporovăia despre un obscur viol în grup, ale cărui amănunte numai un puştan şi o femeie ca Helen, le putea cunoaşte.

Ajuns în biroul lui January, Michael se prăbuşi într-un scaun din faţa ei şi-şi trecu obosit mîinile peste faţă.

– Te simţi bine, Michael?

El îşi fixă ochii pe piciorul ei. În cele din urmă, îşi ridică privirea şi răspunse:

– Da. Mă simt bine. Numai că urmărirea asta m-a făcut să-mi dau seama c-am început să-mbă-

trînesc.

– Mai ai pînă atunci, spuse January zîmbind.

– Spune-i asta şi corpului meu. Mă simt ca şi cum aş fi participat la un maraton. Împieliţatul ăsta m-a fugărit ca pe hoţii de cai. Dacă nu s-ar fi împiedicat de o ladă de gunoi, ar fi fost acuma la Denver.

Zicînd acestea, Michael zîmbi amar, şi January îşi dădu seama că încerca să-şi ascundă sentimentele de ea, să ascundă faptul că era peste măsură de tulburat. Privirea îi contrazicea tonul calm pe care încerca să-l folosească.

January privi prin peretele de sticlă la Helen şi la băiat, după care îşi întoarse din nou privirea spre Michael.

– Nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Tu eşti cea care-ar trebui să-mi explici ce s-a întîmplat. Tu eşti expertă în copii, începu Michael, cu duritate în glas, încercînd să pară cît mai frivol. Spune-mi, ce poate determina un copil să arunce o cărămidă pe fereastră şi să vorbească neruşinat, în loc să arunce la coşul de baschet, din curtea din spatele casei, şi să şterpelească prăjituri din bucătăria maică-sii?

January nu zise nimic. Îşi dădea seama că Michael îşi adresase lui însuşi întrebarea. Şi-şi mai dădu seama că simţea nevoia să vorbească, să fie ascultat de ea.

Puse piciorul lui January pe coapsa lui şi se lăsă pe speteaza scaunului. Începu apoi să-i mîngîie pielea acoperită de mătasea ciorapului cu gesturi intime şi familiare, ca şi cum piciorul ei ar fi fost bariera care separa binele de rău.

January încercă să-şi învingă starea de moliciune care, încet-încet, punea stăpînire pe ea. Era impresionată. Copiii avuseseră întotdeauna nevoie de ea, dar un bărbat – niciodată. Şi iată că acum, bărbatul din faţa ei avea cu adevărat nevoie de ea şi Dumnezeu ştia că January îşi dorea din tot sufletul să-l poată ajuta.

– Îl cheamă Toby Walters, spuse el, cu aceeaşi îngrijorare în glas. Are doisprezece ani şi n-a dormit niciodată, sub acelaşi acoperiş, mai mult de un an. Asta se întîmplă de cînd avea cinci ani. Ştii de ce a aruncat cărămida aceea în geam? A vrut, de fapt, să arunce în maşina mea, dar a greşit, adăugă Michael rîzînd, dar fără prea mult umor. Ce să mai lungesc vorba – mi-a spus că a făcut-o pentru că aşa a vrut. Faptele astea îi dau o senzaţie de independenţă, îl fac să simtă gustul succesului, să se simtă puternic. În subconştientul său, ştie că nu va avea nimic din toate astea niciodată.

Michael privi încurcat la January, apoi continuă:

– Cum oare e posibil, ca la vîrsta de doispre-

zece ani, să fii lipsit de orice speranţă?

La naiba cu inima asta bleagă a ei, îşi spuse January. Uite cum suferea pentru el!

– Şi tu, Michael, începu ea, încercînd să-l privească în ochi, cum oare de ai ajuns pînă la vîrsta de treizeci şi opt de ani, fără să ştii că străzile sînt pline de copii ca Toby?

– Ştiu totul despre copii, ca Toby, răspunse Michael ferindu-şi privirea. Numai că n-am cunoscut niciodată un Toby. Cum oare de s-a întîmplat asta, January? Cum oare am ajuns să scriu despre viaţă, dar fără să mă implic vreodată cu adevărat în ea?

Înăbuşindu-şi impulsul de a se da jos de pe birou şi de a-l strînge tare în braţe, January îl studie cu atenţie, preţ de cîteva clipe, înainte de a spune:

– Băiatul ăsta te-a impresionat, nu-i aşa?

Michael îşi ridică cu greutate privirea şi dădu din cap.

– Atunci cînd l-am ajuns din urmă, a trebuit să-i pun piedică ca să-l opresc, dar împieliţatul s-a luptat ca un leu. Mi se părea atît de mic, de speriat, şi... de hotărît să fie dur.

– Şi...

– Şi i-am spus că n-am să-l duc la Centrul de Triere al Minorilor, dacă stă de vorbă cu mine. Făcu o pauză, după care continuă: Atunci, Toby

mi-a spus să... mă rog, ce-aş putea să fac cu Centrul de Triere. Aşa că l-am mituit, oferindu-i de mîncare. Să-l fi văzut cum mînca! Îi era o foame de lup, săracu'!

January îşi mută privirea de la Michael la băiat şi înţelese ceea ce se întîmplase.

Uitîndu-se la Toby, îşi dădu seama că nu era o figură care să-ţi inspire afecţiunea faţă de el. Se părea chiar că nimeni nu încercase vreodată să-l iubească. La prima vedere, privirea lui sfidătoare, mînioasă, îţi inspira un fel de simpatie, pe care numai un copil de vîrsta lui, pe care viaţa îl făcuse atît de dur, ţi-o putea inspira. Pe January o impresionară profund aerul lui de indiferenţă dură şi felul în care înfuleca în biroul de alături. Avea ochii unui animal hăituit, goliţi de orice expresie.

– Şi acum, Hayward? îl întrebă ea pe Michael, privindu-l în ochi.

– Acum... nu ştiu, răspunse acesta dînd din cap. Dacă-l lăsăm pur şi simplu să plece, data viitoare s-ar putea hotărî să dea chiar o spargere, s-ar putea chiar să rănească pe cineva. Putem şti noi ce-i în capul lui?

Asta aşa era. January îşi trase piciorul dintre palmele lui Michael, se dădu jos şi se aşeză pe scaunul din spatele biroului.

– Ce are de gînd să facă?

– Cine ştie, răspunse Michael. Singurul motiv

pentru care se află aici este că i-am promis că-i voi da bani, dacă-mi va povesti viaţa lui. Cînd văzu că January zîmbeşte, ridică din umeri şi-i explică: Munca, înainte de toate, nu? Numai că el îşi închipuie acum că sînt unul care vrea să-l folosească. E singurul lucru pe care-l poate gîndi depre celălalt.

January îl studie îndelung, după care-l întrebă:

– Ce-ai de gînd să faci, Michael?

Acesta nu răspunse. Nu era pregătit pentru aşa ceva, îşi spuse January. Nu se gîndise probabil, încă, la asta.

– Ţi-a spus unde locuieşte? îl întrebă ea din nou.

– Locuieşte la un văr, care are prostul obicei de a-l lăsa pe-afară, atunci cînd pleacă de-acasă, ceea ce se întîmplă destul de des şi pentru intervale lungi de timp.

January putu observa că în Michael se dădea o luptă între dorinţa de a nu se implica, de a se spăla pe mîini, şi încercarea de a asculta de conştiinţa lui, care-i spunea că venise vremea să-i pese de alţii.

– E de-ajuns un simplu telefon şi te scap de el, zise Helen. Va fi plasat într-un cămin de orfani.

Un muşchi tresări pe faţa lui Michael, înainte să-şi strîngă buzele şi să dea cu hotărîre din cap. Apoi începu să vorbească cu glas şovăitor:

– Toată viaţa mea, am luat lucrurile în glumă, January. Un Peter-Pan,ăsta sînt eu. Am avut o copilărie ca-n basme, o carieră strălucită, fără griji, fără nici un fel de probleme. Îşi puse mîinile pe faţă şi rîse amar. Îmi aduc aminte că o dată, o singură dată în viaţa mea, mi-am dat seama că ceea ce scriu i-ar putea afecta pe ceilalţi, i-ar putea răni, o singură dată cînd am încercat să mă gîndesc numai la mine. A fost o perioadă lungă în viaţa mea, demult, cînd procedam aşa. Apoi, am fost atît de dezgustat de propria-mi persoană, încît am hotărît că niciodată n-am să mai las sentimentele ori simpatia să mă reţină de a scrie adevărul, povestea întreagă, aşa cum este ea. Dar ştii ce se întîmplă cu un bărbat care ia asemenea decizii? Ai în faţa ta un exemplu. Am început să mă ţin de-o parte, să nu mă implic. Şi ştii ce se mai întîmplă? Ajungi la o anumită vîrstă – aşa ca mine, acum, cînd te dezmeticeşti şi-ţi dai seama că mai ai, totuşi, o conştiinţă.

Dădu din nou din cap, ca şi cum s-ar fi împăcat cu decizia pe care o luase, dar nu ştia dacă-i plăcea sau nu ceea ce avea de gînd să facă.

– Vreau să-l ajut pe băiatul ăsta.

January rămase cu gura căscată, auzindu-l.

– Michael, dar asta e-o nebunie, spuse ea, în cele din urmă. Mai gîndeşte-te, te rog. Aş putea

să-ţi vorbesc ore în şir despre abandonarea copiilor. Aş putea să-ţi dau statistici, care te-ar şoca, pur şi simplu. Ţi-aş putea explica că va fi imposibil să faci aşa ceva. Chiar dacă tribunalul şi-ar da acordul, habar n-ai cît de mult ar dura.

– Atunci, e cazul să aflu toate astea, nu crezi?

– De ce? îl întrebă January, privindu-l drept în ochi.

– Poate că e timpul ca cineva să te ajute în sarcina pe care ţi-ai asumat-o, încercînd să salvezi lumea.

January se lăsă pe speteaza scaunului şi-l studie cu atenţie.

– Dacă faci asta, ca să mă impresionezi, mai mult ai să-l răneşti pe băiatul ăsta decît o să-l ajuţi. Dacă o faci ca să te simţi bine, ca să-ţi dovedeşti cît de bun şi generos eşti tu, şi cît de neajutorat e el, să ştii că-l răneşti şi mai tare.

Michael o privi uimit, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului.

– Eşti dură, January, dar poate că merit asta.

Se ridică, străbătu încăperea cu paşi mari şi privi distrat la tablourile de pe perete.

– Nu cred că e cazul să mă insulţi. Ţi-am dat vreodată motiv să crezi că ceea ce fac e numai să-mi fie mie bine? Un oportunist – asta crezi că sînt, nu? mai adăugă, ridicînd din umeri. Dar poate că ai dreptate să crezi asta. Poate că aşa

am fost întotdeauna. Dar ştii ceva, domnişoară avocat? o întrebă el, întorcîndu-se cu faţa spre ea. Tu mă faci să uit de interesele mele şi să mă gîndesc la ale altora. Pur şi simplu, m-ai schimbat, January. M-ai schimbat complet. Ai făcut ca ceva să se mişte în mine, să-mi pese de cei din jurul meu.

Hotărîrea şi, totodată slăbiciunea, care se citeau în ochii lui, făcură ca inima lui January să se înmoaie – ceea ce nu reuşise nici un bărbat pînă atunci. Încercă cu greu să ignore senzaţia care o cuprinsese, concentrîndu-şi atenţia asupra cuvintelor pe care el tocmai le spusese. Era nebun, îşi zise ea, cu francheţe. Dar era un nebun sincer şi-şi dădea seama că era, într-adevăr, hotărît să facă ceea ce-şi pusese în cap. Avocatul din ea se hotărî să-i mai dea o şansă de a se răzgîndi, de a da înapoi.

– Eşti sigur că vrei să faci asta?

Michael dădu afirmativ din cap.

– Atunci, am să dau cîteva telefoane, zise Janauary, respirînd uşurată.

O jumătate de oră mai tîrziu, avea toate informaţiile pe care le dorise despre Toby. Mai dădu apoi cîteva telefoane şi reuşi, în final, să obţină dreptul de a fi avocatul tutelar al băiatului. Nu trecuse nici o oră şi un curier veni şi-i aduse o copie a dosarului lui Toby, dosar care fusese

întocmit de-a lungul anilor de către Departamentul Protecţiei Sociale.

January începu să-l răsfoiască. Avea senzaţia că se uita la un film de groază. Lipsit pînă şi de cel mai elementar drept, dragostea de mamă, fiind părăsit de aceasta încă de cînd era doar un bebeluş, lipsit de o copilărie fericită, datorită unor părinţi adoptivi fără nici un simţ al moralităţii – care-l adoptaseră doar în ideea de a pune mîna pe alocaţia de stat – şi, în cele din urmă, neglijat de vărul lui care-i oferise un cămin doar datorită cecului pe care-l încasa lunar de pe urma copilului ,Toby avea într-adevăr nevoie de ajutor.

– Cum de se poate întîmpla aşa ceva? întrebă Michael mînios.

– Se poate. Şi se întîmplă des, răspunse January, ridicînd din umeri. Funcţionarii de la Asistenţa Socială au de lucru pînă peste cap. Nu se pot ocupa de toată lumea care are nevoie de ajutor. Dintr-un număr de o sută de cămine pentru orfani, există unul care funcţionează cum ar trebui. Toby a avut ghinionul de a nimeri tocmai într-un astfel de cămin, şi-apoi de-a fi dat în grija vărului său.

După cum scria în dosar, Toby trecuse prin mari necazuri. Cărămida pe care o aruncase în geamul ei nu fusese primul lui protest împotriva unui sistem, care nu fusese în stare să-l ajute.

January cunoştea prea bine genul acesta de proteste. Încercînd să înţeleagă comportamentul violent şi abuziv al tatălui său, iar mai apoi să treacă peste şocul provocat de moartea lui, protestase şi ea de cîteva ori. La fel ca şi Toby, se înhăitase cu o gaşcă de pierde-vară şi încălcase împreună cu ei legea. La fel ca şi în cazul lui, protestele ei rămăseseră fără răspuns, pînă cînd, în cele din urmă, o funcţionară de la Asistenţa Socială, cu o mulţime de treburi pe cap, prost plătită, dar cu o inimă mare – mare cît tot Texas-ul – descoperise durerea şi suferinţa sub masca dură pe care şi-o alcătuise January. Cu ajutorul acestei femei inimoase, viaţa ei se schimbase radical.

Îl privi pe Toby prin peretele de sticlă, în timp ce acesta privea şi el plictisit din scaunul în care se tolănise. Băiatul n-avea de unde să ştie încă, dar Michael era cel care avea să răspundă protestului lui disperat – dacă aveau să reuşească însă.

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, judecătorul Lawton i se adresă, zîmbind politicos, lui January:

– Nu cred că trebuie să-ţi aduc aminte că ceea

ce vrei să faci e cu totul neobişnuit şi lipsit de orice fundament legal. Iau însă în consideraţie cererea dumitale şi ţin cont de recomandaţiile pe care le-ai făcut, numai şi numai datorită performanţelor profesionale pe care le-ai realizat pînă acum şi datorită faptului că garantezi pentru domnul Hayward şi familia sa. Între timp, cei de la Asistenţa Socială vor cerceta mai îndeaproape cazul lui Toby şi mă vor ţine la curent.

Reuşise. Într-adevăr, reuşise, îşi spuse January, răsuflînd uşurată.

– Vă mulţumesc, domnule judecător.

Fără s-o mai lase să zică ceva, judecătorul Lawton adăugă:

– Şedinţa se suspendă.

Aruncîndu-i o ultimă privire cercetătoare lui January – îmbrăcată în robă neagră – judecătorul se ridică. În spatele ei, January auzi murmurul celor ce părăseau sala.

Rămase acolo pe scaun, cu mîna strîns încleştată de a lui Toby. Nici nu-şi dăduse seama cînd întinse mîna pe sub masă şi-l apucase strîns pe Toby. Acesta tremura. La fel şi ea. Îşi dorea însă ca Michael să fie perfect conştient de ceea ce făcea.

Văzîndu-l pe Michael apropiindu-se de ei, January strînse şi mai tare mîna lui Toby şi-i zîmbi încurajator. Băiatul îşi ridică spre ea ochii albaştri,

reci, şi reuşi să zîmbească copilăreşte şi dur, în acelaşi timp. Fără să-şi ia ochii de la January, băiatul îşi trase mîna, vrînd parcă să-i amintească că între ei exista o barieră. Încearcă să se apere construind un zid în jurul lui, îşi spuse January. Toby era, de fapt, la fel ca şi ea – se asemănau din punctul ăsta de vedere, mai adăugă în sinea ei, şi nu mai încercă să-l ia de mînă.

– Realizezi ceea ce s-a întîmplat, Toby? îl întrebă ea.

Privind ţintă suprafaţa lucioasă a mesei, acesta răspunse:

– Nu sînt chiar atît de prost.

– De ce nu-mi explici şi mie ce s-a întîmplat, de fapt, January? interveni Michael cocoţîndu-se pe colţul mesei. Nu prea am înţeles mare lucru – mă refer la detalii.

Mulţumindu-i din priviri, că nu rănise mîndria lui Toby, January începu să explice:

– Ieri, după ce am dat telefoanele acelea din birou, am contactat Departamentul de Asistenţă Socială şi le-am explicat cum te neglijează vărul tău, Toby. Astăzi, judecătorul s-a referit la o cerere „CHINA", ţi-aduci aminte? Se pronunţă CHINA, dar se scrie CINA, ceea ce înseamnă Copii care au Nevoie de Ajutor. În urma unei astfel de cereri, se acţionează de urgenţă pentru a ajuta copiii aflaţi în situaţii disperate. Aşa că, în conformitate

cu legea, Departamentul şi Tribunalul sînt obligate să facă imediat ceva pentru a te ajuta. Din cauza asta, ni s-a acordat întîlnirea de astăzi cu judecătorul.

Deşi Toby sătea cu bărbia în piept, January ştia că îi sorbea fiecare cuvînt.

– Desigur că Departamentul de Asistenţă Socială trebuie să numească un avocat care să-ţi reprezinte interesele, continuă ea, dar, ţinînd cont de faptul că toţi avocaţii sînt prinşi pînă peste cap în momentul de faţă, cererea mea şi a lui Michael, de a fi eu avocatul care să te reprezinte, a fost acceptată.

Făcu o pauză pentru a-i da lui Toby răgazul de a înţelege bine ceea ce se întîmplase, după care continuă:

– Judecătorul a fost de acord cu sugestia noastră şi a Departamentului că nu mai poţi locui la vărul tău. Acum, normal, urmează să fii plasat într-un cămin cu regim de urgenţă.

Toby începu să se scarpine încurcat în cap. January încercă însă să-l liniştească:

– Ştiu că ai o experienţă nu tocmai plăcută în ce priveşte căminele, Toby. Nici eu şi nici Michael nu dorim să mai treci prin aşa ceva. Ţinînd cont şi de faptul că ne aflăm în perioada de vacanţă, judecătorul a fost de acord să te dea provizoriu în custodia lui Michael.

– Credeam c-a spus că nu voi putea sta cu el, zise Toby, ridicînd privirea spre ea.

– Asta aşa e, e vorba doar de o custodie provizorie. Din cauza faptului că Michael nu este căsătorit şi pentru că judecătorul vrea să trăieşti în mijlocul unei familii, au intrat în discuţie sora şi familia lui. De îndată ce un asistent social va merge la ei acasă, în după-amiaza aceasta, şi va face un raport, te vei putea muta la ei.

January îl privi cu atenţie pe Toby. Pe faţa lui se citeau înţelegerea şi resemnarea. Înţelegea că aceasta era doar o situaţie temporară. Numai că January ştia ceva ce el nu ştia. January ştia că Michael era un bărbat hotărît. Cu o zi în urmă, o cunoscuse şi pe sora lui şi observase că hotărîrea era o caracteristică de familie, la ei. Îşi dăduse seama că aveau să-l sprijine cu toţii.

Cu o seară în urmă, după ce cu inima grea îl instalaseră pe Toby într-un cămin, aşa cum le ceruse Departamentul de Asistenţă Socială, Michael o dusese la sora lui.

Lui January îi plăcuseră Gretchen Lackridge şi soţul ei, David. Cu ochii albaştri şi cu părul negru ca şi al fratelui ei, Gretchen era versiunea feminină a lui Michael; avea acelaşi surîs ştrengăresc pe buze şi era la fel de curioasă ca şi el. Soţul său, David, spre deosebire de cei din familia Hayward, fusese sărac şi ajunsese un prosper

om de afaceri, prin forţele sale proprii, aşa că înţelegea şi sărăcia şi disperarea. Deşi erau firi total diferite, January îşi dădu seama cît de mare erau dragostea şi respectul pe care şi-l purtau unul altuia. Primiră propunerea lui Michael cu compasiune şi entuziasm.

În cele din urmă, soarta lui Toby fu hotărîtă. În ultimele două săptămîni, Gretchen începuse să tînjească tot mai mult după postul său, la o agenţie de publicitate din Boulder, pe care-l părăsise temporar din cauza maternităţii. Intenţiona să-şi lase bebeluşul – pe Andrea – şi băieţelul de patru ani – Kevin, în grija unei guvernante. Dar acum, situaţia specială a lui Toby o făcuse să pună capăt nehotărîrii ce-o domina. La fel ca şi Michael, Gretchen era gata să-l ajute pe Toby. David fu întru totul de acord cu ea şi, în momentul în care January şi Michael părăsiră casa familiei Lackridge, hotărîrea fusese deja luată, iar planul de bătaie pus la punct. Nu mai aveau nevoie decît de puţin noroc şi de înţelegere din partea judecătorului.

January privi peste capul lui Toby la Michael şi amîndoi răsuflară uşuraţi.

– Hai, Toby, zise Michael, punîndu-i acestuia o mînă pe umăr. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Toby dădu din umeri.

– Toby, spuse din nou Michael, aplecîndu-se asupra băieţelului speriat. Îţi promit că totul o să fie altfel de-acum încolo. Ştiu că e greu pentru tine şi de aceea vreau să te ajut. Numai că trebuie să ai încredere în mine.

Privi spre January, apoi continuă:

– Toby, dă-mi o şansă ca să-ţi dovedesc că totul va fi altfel. Ceea ce ţi s-a întîmplat pînă acum, a fost cu totul şi cu totul neplăcut şi n-aş putea să-ţi spun de ce-a fost aşa. Există multe familii care doresc să înfieze copii şi să le ofere dragostea lor – pur şi simplu n-ai avut noroc să găseşti o astfel de familie... pînă acum. Dar de-acum, va răsări şi pentru tine soarele.

January privea cum Toby se străduia să-şi mascheze emoţia care-l cuprinsese. Îşi dăduseră seama şi ea şi Michael, deja, că Toby nu era o fire indiferentă, lipsită de sentimente, aşa cum voia să pară. Toby nu era indiferent, era doar speriat. Dar n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

La frageda vîrstă de doisprezece ani, Toby Walters era un cinic. Nu un cinic prin naştere, ci unul pe care duritatea vieţii îl făcuse aşa, unul care învăţase încă de mic ce înseamnă greutăţile şi promisiunile neţinute, şi faptul că pe lumea asta nu e chiar atît de uşor pe cît s-ar crede... şi că vorbele sînt doar vorbe.

Privindu-l, January se întreba dacă nu cumva

totul era aşa cum gîndea Toby. Băiatul acesta îşi spunea probabil, în sinea lui, că sistemul care de atîtea ori greşise faţă de el, nu făcuse decît să-i arunce un os, aşa cum procedezi cu cîinii vagabonzi. Faptul că un judecător dăduse o decizie nu însemna că viaţa lui avea să se îmbunătăţească neapărat. Şi chiar dacă-i spuneau cu toţii că le păsa de el, asta nu însemna neapărat că le şi păsa.

Capitolul şapte

January avea să descopere curînd, că Michael chiar avea de gînd să-i facă lui Toby o viaţă mai bună. Şi, în încrederea sa de a-l ajuta pe Toby, cîştigase şi altceva – ceva ce îşi dorea la fel de mult: încrederea lui January.

Modul în care Michael îi făcea curte lui January Stewart – aceasta era expresia cu care Helen, în culmea extazului, denumea tactica lui Michael – era cîteodată subtil, cîteodată năvalnic, ca o

avalanşă, dar în orice caz, nu era zi în care Michael să nu-i amintească, prin prezenţa sa lui January, că nu e nici o cantitate neglijabilă. Îi dădea clar de înţeles că nu avea nicidecum de gînd să renunţe – nici la ea şi nici la Toby. Cel puţin, nu în curînd.

Nu se punea problema că ea ar fi vrut ca Michael s-o lase în pace, îşi spunea January în sinea ei, în fiecare seară, cu capul pe pernă. Ea singură alesese demult singurătatea, numai că Michael, pur şi simplu, pentru că era cum era, nu pentru altceva, îi-cam clătinase concepţia pe care o avea despre singurătate.

De cînd Michael îşi mai domolise „urmărirea" al cărei scop era, după cum zicea el, fericirea lui January, aceasta găsea că era mult mai plăcută relaţia lor. Un al şaselea simţ îi spusese lui Michael că mesele luate în restaurante elegante şi serile petrecute la teatru, nu erau calea cea mai bună pentru a o cuceri. În schimb, îi oferise imaginea unui bărbat care se simţea tînăr, un pic zăpăcit şi îndrăgostit pînă peste cap de ea.

Îi ducea pe ea şi pe Toby la patinoar, făcea plimbări lungi cu George şi mergeau, de asemenea, la locul preferat al lui Toby – Pearl Street – unde domnea întotdeauna o atmosferă de carnaval. Aici ascultau muzicanţii ce cîntau la colţuri de stradă şi se distrau privind jonglerii, înghiţitorii

de săbii şi saltimbancii. Le făcea daruri lipsite de valoare, dar drăguţe, în ciuda protestelor lor. Şi, cu o seară în urmă, după ce mîncaseră pizza şi-l duseseră pe Toby la Gretchen, cu o licărire ştrengărească în ochi, Michael parcase maşina în locul numit „Pajiştea îndrăgostiţilor", şi, în lumina dată doar de scala radioului, învăluiţi de acordurile lente ale muzicii, o luase în braţe şi-o informase că avea de gînd s-o iniţieze în arta inocentă, dar încîntătoare, a mîngîierilor „pe furate".

O îmbrăţişase şi o mîngîiase cu o pasiune devoratoare, cu respiraţia tăiată, de parcă nu se mai sătura de ea şi ar fi vrut s-o topească în braţele lui. Iar eforturile lui treziseră în January un apetit tot atît de mare ca şi al lui.

Tremurînd de plăcere la amintirea acelei seri, January îşi trecu visătoare mîna prin păr. În urmă cu o lună, n-ar fi fost în stare nici măcar să-l îmbrăţişeze, iar acum ajunsese atît de departe cu intimitatea dintre ea şi Michael! Dar, aşa cum promisese el, January se obişnuise, încet-încet, cu genul acesta de mîngîieri. Şi dacă la început îi fusese frică, acum ajunsese să-şi dorească mîngîierile lui.

Avusese o zi grea la tribunal. Pînă cînd Michael să intre în viaţa ei, după o astfel de zi, nu şi-ar fi dorit decît să fie singură. În seara aceasta

însă, şi-l dorea lîngă ea.

Atunci cînd era lîngă ea, simţea că trăieşte, se simţea răsfăţată. Şi, din ce în ce mai mult, alături de Michael, uita fantomele trecutului şi se bucura de clipa prezentă. El o făcea să-şi uite trecutul.

În seara aceasta însă, oricît de mult şi-ar fi dorit să fie lîngă el, nu putea uita. Se simţea obosită şi vulnerabilă şi credea că n-avea să scape niciodată de „zgomotul" trecutului. Iar rolul pe care Michael îl jucase în acea perioadă din viaţa ei, îi apărea ca o umbră care parcă o avertiza că el era preludiul durerii.

Cu ochii închişi şi capul cufundat în pernă, auzind ca din depărtare sonorul televizorului, inspira mirosul plăcut de vanilie, pe care-l împrăştia lumînarea ce ardea pe noptieră. Ceva din interiorul ei îi spunea să uite trecutul. Îşi dorea să uite trecutul, dar în acelaşi timp îi era şi frică. Îi era frică să se încreadă în ceva atît de fragil, precum săruturile din miez de noapte şi emoţiile atît de înşelătoare ale iubirii.

– Eşti foarte tăcută în seara asta.

January deschise ochii şi văzu faţa lui Michael, aplecată deasupra ei. Era încruntat şi pe chip i se citea îngrijorarea.

– Te simţi bine? o întrebă.

Ea dădu din cap şi-şi feri privirea, dîndu-şi seama că ochii o trădau.

Michael nu mai insistă, deşi January îşi dădu seama că ar fi vrut s-o facă.

– Mai vrei floricele? o întrebă, ridicîndu-se cu mişcări leneşe din pat.

January dădu din nou din cap, aprobînd.

– Sigur?

– Sigur.

Era sigură şi de altceva, îşi spuse, privindu-l cum dispare în bucătărie. Atracţia fizică dintre ei creştea cu fiecare zi. January simţea că moare, puţin cîte puţin, în aşteptarea momentului final pe care îl dorea cu disperare, dar pe care el refuza să i-l ofere încă.

Oftatul ei îl trezi pe George, care se ridică, brusc, în patru labe. Se întinse leneş, după care abandonă covoraşul din faţa televizorului unde stătuse pînă atunci, şi îi luă locul lui Michael pe canapea, rămas liber. Mîngîind absentă capul mătăsos al lui George, January îşi dădu seama că nu mai dorea să facă dragoste cu Michael, din simplă curiozitate ori pentru că voia ca relaţia lor să aibă un scop. Voia să facă dragoste cu el, pentru că aşa simţea, pentru că în ea se aprinsese un foc şi pentru că îşi pierdea controlul ori de cîte ori acesta o atingea.

Îşi simţi sînii tresăltînd la amintirea săruturilor din seara trecută. Partea de jos a corpului se încleştă toată de dorinţa acumulată de săptămîni

în şir. Era la limita răbdării şi nu ştia cît mai putea rezista.

Încercase de multe ori să se convingă că atracţia dintre ei era doar de natură fizică şi că, în fond, sexul fusese creat cu un scop precis – perpetuarea speciilor. Nu era deloc nedemn faptul că-i era greu să reziste. Mai era, apoi, şi modul de a aborda problem,a al lui Helen: „Dacă bunul Dumnezeu ar fi intenţionat atunci cînd a creat bărbatul şi femeia că unicul scop al unirii lor să fie aducerea pe lume a copiilor atunci n-ar fi mai fi inventat niciodată dantela neagră şi aşternuturile albe. Şi nici frişca".

January încercase să se convingă că nu era vorba de nimic altceva decît de un simţ, un instinct normal, dar se minţea pe ea însăşi.

Îi era dor de Michael atunci cînd acesta nu era cu ea. Îl aştepta cu ochii pe fereastră atunci cînd ştia că trebuie să vină. Şi din ce în ce mai des se surprindea dorindu-şi din tot sufletul să devină şi ea o părticică din viaţa lui.

Inima i se strînse şi-i reveni la normal de cîteva ori privindu-l pe cînd se întorcea de la bucătărie. Muşchii perfecţi îi „dansau" pe sub jeans-i, părul negru şi ochii albaştri îi stăluceau – era atît de frumos şi viril.

Cu un castron plin cu floricele în mînă, Michael zîmbi cînd îl văzu pe George cocoţat în locul lui.

– Nu că nu ţi-aş da dreptate să vrei să stai lîngă ea, dar ăsta-i locul meu, bătrîne.

Cu o privire umilă în ochii mari şi negri, George se uită la Michael rugător, parcă neînţelegînd despre ce era vorba, apoi îşi vîrî mai adînc capul în poala lui January.

– Am spus să te dai jos, George. Acum! îi ordonă Michael cu severitate. Dacă nu, te-ai lins pe bot de osul pe care voiam să ţi-l dau, amice.

De parcă nu lui i s-ar fi adresat, George se tolăni şi mai confortabil pe canapea.

Michael se încruntă la el, apoi păru să fi găsit ideea salvatoare.

– Veveriţa, George! Unde-i veveriţa?

Brusc, George sări de pe canapea şi o zbughi spre fereastră, fără să-şi dea seama că fusese păcălit.

Afişînd un zîmbet de superioritate, Michael se aşeză repede pe canapea, fericit că-şi recîştigase locul. Îşi puse capul la loc în poala lui January şi se întinse, cît era de lung, oftînd fericit fără urmă de căinţă în glas.

În ciuda stării de melancolie care o cuprinsese, January zîmbi amuzată, privindu-l.

– Asta se cheamă înşelătorie, zise ea.

– Hei, trăim într-o lume care-pe-care. Dacă ar fi avut posibilitatea şi el mi-ar fi făcut la fel. În plus, n-o să ajung să trăiesc ziua în care să-i fac pe

plac mormăitului ăsta. Fără supărare, George, adăugă privind spre căţel.

După cum spunea Helen, January nu prea fusese răsfăţată în viaţa ei şi, drept urmare, încercările lui Michael de a-i satisface anumite capricii, pur şi simplu o topeau. Interesul lui continuu de a o face să zîmbească, i se părea atît de ciudat la un jurnalist de talia lui, atît de puternic şi important. Părerea sa, ca reprezentant la presei scrise, era ascultată de toţi politicienii importanţi. De la industriaşi puternici şi bogaţi pînă la liderii revoluţiilor din ţările subdezvoltate ale Americii de Sud, nu era unul care să fi dorit să fie criticat de Michael Hayward. Cînd îşi punea ceva în cap, era atît de tenace, încît putea distruge pînă şi cele mai de neatins personaje internaţionale. Şi niciodată nu uita afronturile aduse. De aceea lui January îi venea greu să creadă că jurnalistul de temut şi bărbatul tandru şi copilăros de lîngă ea erau una şi aceeaşi persoană.

Dar trebuia să fie atentă. Mai întîi de toate, Michael era jurnalist. Faptul că ea ar fi reprezentat o distracţie trecătoare pentru el era ultimul lucru pe care voia să-l creadă. N-ar fi vrut să creadă asta, dar era ceva care o obliga s-o facă. A se încrede în el era ca şi cum şi-ar fi jucat norocul la ruletă.

– Aşaaa, o readuse vocea lui înapoi. Ce s-a

întîmplat cît am lipsit?

"M-am împăcat cu ideea că m-am îndrăgostit de tine", îşi spuse January în sinea ei şi apoi adăugă cu voce tare:

– O pauză de reclamă publicitară. Atît.

– Nu sună prea grozav. De fapt... Aşeză castronul cu floricele jos şi se întoarse spre ea. Nu mi se pare prea grozav filmul. Mai bine am ieşi undeva.

January privi ochii albaştri care promiteau mai mult, poate, decît aveau să-i ofere.

– Fie că stăm aici, fie că ieşim, mă tem că în seara asta nu sînt o companie prea grozavă.

– Ai avut o zi grea, încercă el s-o liniştească.

– Nu la fel de grea ca cea a clientului meu.

– Nu vrei să-mi povesteşti?

Fără să treacă de limita de confidenţialitate pe care o datora clienţilor ei, January îi povestea adesea lui Michael despre cazurile ei. Acesta părea interesat de ele şi, nu de puţine ori, îi dădea sfaturi folositoare. Însă cazul din ziua aceea era mai special.

Expresia de pe faţa lui Michael îi spusese lui January că el înţelesese deja asta. Atunci, în ea se născu un amestec de teamă şi mînie.

– De ce te afli aici, Michael?

El o privi cu atenţie şi se încruntă mirat.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că faci cele mai

bune floricele din tot oraşul?

January privi într-o parte şi nu mai spuse nimic.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că l-ai dat gata pe căţelul meu? continuă Michael, cu voce scăzută.

Cînd văzu că tot nu reuşeşte s-o facă pe January să zîmbească, se ridică în capul oaselor şi o privi drept în ochi.

– Ce se întîmplă cu tine, January? o întrebă el, serios de data asta.

January şovăi, trase puternic aer în piept făcîndu-şi curaj, şi-apoi spuse:

– Vreau să zic că nu înţeleg de ce... eşti aici cu mine.

– De ce n-aş fi?

– De ce nu te afli cu cineva care ţi-ar putea oferi tot atît de mult pe cît primeşte?

Michael păstră tăcerea pentru o clipă, apoi zise:

– Eu te-ntreb despre cazul pe care l-ai avut astăzi şi, deodată, tu aduci în discuţie relaţia noastră. Ce-are a face una cu alta?

Inima lui January începu să bată cu putere.

– Nimic, minţi ea. N-are nimic de-a face una cu alta. E... e aşa cum spuneai tu. Am avut o zi grea astăzi.

– Atunci, povesteşte-mi, zise el cu blîndeţe.

Aţintindu-şi privirea asupra unui punct imaginar, aflat dincolo de umărul lui Michael, şi încercînd să-şi suprime emoţia din voce, January începu:

– Clienta mea este o femeie disperată. S-a luptat ca o leoaică pentru a-şi primi în custodie fetiţa de trei ani. Astăzi am încercat să cerem ca tatălui să nu i se confere nici un drept asupra copilului. Am încercat, dar n-am reuşit.

– De ce?

Întrebările lui directe n-o mai puneau în încurcătură. Se obişnuise cu ele. Era chiar recunoscătoare pentru că-i reaminteau că înainte de toate, Michael era totuşi jurnalist.

– De ce era nevoie de măsuri atît de drastice? E un bărbat violent şi clienta mea credea că singura şansă pentru ea şi fetiţa ei era să-l înlăture complet din viaţa lor. De ce-am pierdut? Pentru că e un bărbat important, cu relaţii sus-puse, provenind dintr-o familie bogată şi influentă. Şi pentru că, din cînd în cînd, justiţia nu este atît de dreaptă pe cît s-ar crede.

Obosită, January închise ochii. Michael îşi puse uşor mîna pe umărul ei şi zise:

– Ai putea face recurs.

January dădu din cap fără prea mult entuziasm.

– Da, şi să aştept luni de zile, pînă cînd

tribunalul să fixeze o altă înfăţişare? În timpul ăsta, clienta mea trebuie să suporte ţipetele şi plînsul fetiţei ei cînd „tati" vine s-o ia la plimbare, şi apoi să stea trează nopţile, veghind somnul fetiţei şi liniştind-o după coşmarurile pe care aceasta le are după întîlnirile cu „tăticu".

Auzindu-i respiraţia întretăiată, January îşi dădu seama că Michael era cuprins, la fel ca şi ea, de revoltă.

– Dar nu poţi face recurs?

– Din punct de vedere legal, nu. Şi dacă clienta mea refuză să-l lase să vadă fetiţa, poate fi dată în judecată. Asta s-ar putea solda cu închisoarea pentru ea, iar în timpul cît ea ar fi închisă, individul ar putea obţine custodia permanentă a fetiţei, îi explică January, apucînd-o tremuratul numai la gîndul că aşa ceva s-ar putea întîmpla.

– Dar n-ar putea clienta ta să ceară ca, la vizitele tatălui, să fie prezentă şi ea?

– Judecătorul n-ar aproba aşa ceva. A spus că încă n-am stabilit dacă fetiţa se află într-adevăr în pericol în prezenţa tatălui, şi că asta ar putea însemna o încălcare a drepturilor acestuia, zise January încercînd să-şi suprime mînia care o stăpînea. „Testele făcute copilului de către trei psihiatri – acestea sînt cuvintele judecătorului – nu sînt deloc concluzive".

Michael începu s-o mîngîie consolator pe gît şi-o întrebă cu compasiune în glas:

– Şi-acum ce se va întîmpla? Doar n-o să se dea bătută!

– Pînă acum, n-a făcut-o.

Michael o privi cu ochii măriţi de uimire, fără să mai înţeleagă nimic.

– Doar n-o să renunţe, January, nu-i aşa?

Tăcerea ei îi confirmă însă temerile.

– January, doar n-ai să renunţi şi tu, după ce te-ai implicat atît în cazul ăsta!

Aproape inconştient, January îi cuprinse obrajii în palme. Interesul şi grijile pe care el şi le făcea o mişcau profund. În afară de Helen, nu-i mai păsase nimănui de ea pînă atunci.

– Îngrijorarea ta e neîntemeiată. Clienta mea nu s-a hotărît să renunţe încă, şi nici eu nu sînt sigură dacă asta se va întîmpla cu adevărat. Dacă judecătorul îmi dă un telefon în seara asta, şi mă anunţă că mama fetiţei s-a hotărît să depună mîine o cerere, prin care să refuze vizita tatălui, care urmează să aibă loc tot mîine, asta înseamnă că s-a hotărît să meargă mai departe pe cale legală.

Rămase pe gînduri cîteva clipe, după care continuă:

– Sinceră să fiu, nu ştiu cum aş putea s-o mai ajut. Nu am relaţii, în timp ce tipul are, şi văd cum

se ţese o plasă în jurul nostru. Mi-e groază să mă gîndesc c-aş putea sta neputincioasă, cu mîinile-n sîn, în timp ce coşmarul fetiţei ar continua. Căci, atît timp cît tatăl rămîne în viaţa ei, fetiţa trăieşte un adevărat coşmar.

– Dar crezi că o viaţă trăită pe ascuns, fugind tot timpul şi ascunzîndu-te, e alternativa cea mai potrivită?

– „Alternativă" este cuvîntul cheie, zise January, cu hotărîre în glas şi, făcîndu-şi curaj, mai adăugă: din moment ce altă posibilitate nu există. Merită mult mai mult decît atît. Fiecare copil merită.

În cameră se lăsă o linişte mormîntală, ca cea care prevesteşte furtuna, ori ca cea dinaintea momentului ca un geam să se facă ţăndări. Michael se lipi strîns de January şi o întrebă:

– Dar ţie, January, ţi s-a oferit vreodată o alternativă?

– Nu... nu înţeleg ce vrei să spui, zise January speriată.

Michael continuă însă s-o privească cu solemnitate.

– De ce te temi să ai încredere în mine, January?

Lui January inima începu să-i bată, de parcă voia să-i iasă din piept. Îşi luă privirea din ochii lui şi începu să tremure din tot corpul. „Hai, ce mai

aştepţi?" strigă o voce necunoscută din interiorul ei. „Spune-i! Spune-i, odată!"

– January... se auzi vocea lui, îmbărbătînd-o parcă.

Privindu-l în ochi, January îşi spuse că trebuia să-i mărturisească totul. Obosise să mai creadă că Michael ar putea-o trăda, că, din cauza celor petrecute demult, ar putea reprezenta o amenințare pentru ea şi viitorul ei. Dar toţi anii aceia de neîncredere n-o lăsau să-i destăinuie întregul adevăr.

Nimeni de pe pămîntul ăsta nu-i putea răspunde la întrebările care o chinuiseră atîta amar de ani.

– De ce n-a putut şi mama mea să facă asta, Michael? De ce n-a avut puterea să lupte? De ce n-a luptat pentru mine? De ce l-a lăsat s-o rănească? Să... mă rănească?

Tăcu brusc şi-şi muşcă buzele, temîndu-se să nu spună mai multe. Era atît de obosită. Obosise să mai fie puternică. Simţea nevoia să ştie că persoana ei valora ceva, că cineva gîndea despre ea că merită să se lupte, merita să-şi încerce şi cea din urmă şansă.

– Ia-mă-n braţe, Michael.

Oftînd, Michael o strînse tare în braţe, de parcă voia s-o rupă în mii de bucăţi. Punîndu-i obrazul pe umărul lui, începu s-o mîngîie tandru

pe păr.

Întrebările ei atît de zguduitoare, îi confirmaseră lui Michael ceea ce bănuia mai demult. Şi explicau atît de multe – rezistenţa ei de la început, care o reţinuse pînă să se şi atingă de el, lipsa ei de încredere, faptul că, pînă atunci, nu existase nici un bărbat în viaţa ei. Nu fusese vorba de un bărbat care să fi abuzat de ea. Fusese chiar tatăl ei – cel care ar fi trebuit s-o protejeze, de fapt.

Asta explica multe, dar nu totul şi nu îndeajuns. Nu deajuns, cît să-l ajute pe el să vindece toate rănile din sufletul ei. Nu deajuns, cît să împrăştie bezna din jurul ei, cît să alunge gîndurile acelea îngrozitoare despre cît trebuie să fi suferit.

Meseria îl făcuse să ştie ce-i pericolul, şi nu o dată trecuse prin situaţii limită, prin pericole de moarte, în care trebuia să distrugă ori să fie distrus. Fusese pregătit dinainte să înfrunte pericolul. Fusese pregătit dinainte să ucidă, ca să nu fie ucis, oricît de groaznic era gîndul de a lua viaţa unui om. Dar aici, pe canapea, în braţe cu această femeie puternică şi fragilă în acelaşi timp, era gata să ucidă fără nici o remuşcare. Dacă în momentul acela, lîngă el s-ar fi aflat bărbatul care-i făcuse lui January toate astea, l-ar fi ucis cu plăcere chiar. Şi ar fi ucis-o şi pe femeia care fusese un martor nepăsător şi lăsase ca toate astea să se întîmple.

Pe lîngă mînie, Michael era dominat şi de un anumit sentiment de neputinţă. Existau cuvinte – era sigur de asta – existau cuvinte pe care le-ar fi putut spune, şi astfel ar fi făcut-o să înţeleagă că avea de-acum încolo să împartă suferinţa acelor ani cu ea, că nu mai era singură. Se pricepea la cuvinte – toată existenţa lui se înălţa pe un piedestal de cuvinte. Dar acum, strîngînd-o în braţe, simţindu-i puterea şi slăbiciunea, simţindu-i disperarea, era, pur şi simplu, incapabil să lege măcar două cuvinte, două cuvinte de mîngîiere.

Dar în seara aceasta nu de cuvinte avea nevoie January. Trupul cald fremătînd de senzualitate din braţele lui, îi spunea lui Michael ceea ce avea ea nevoie. Avea nevoie de forţa şi de dragostea lui.

Nici un argument, oricît de valid ar fi fost el, nu-l mai putea opri pe Michael de la a face asta. Nici nu se mai gîndea măcar, dacă era bine ce-avea de gînd să facă. Trupul lui January fremăta, aşa cum n-o mai făcuse niciodată, şi Michael reacţiona instinctiv la dorinţa din vocea ei, la strigătul de disperare al corpului ei.

Cînd Michael începu s-o sărute, January se lipi şi mai strîns de el, răspunzînd sărutului lui cu o pasiune devoratoare. Numai stăpînirea de sine, pe care şi-o autoimpusese de dragul ei, îl făcu să se înfrîneze, să facă totul pas cu pas şi să nu-şi

piardă capul, atunci cînd January se dezlănţui în braţele lui ca o furtună de vară. Era ca o sursă de forţe dezlănţuite, ca un animal sălbatic, ca o sursă de energie scăpată de sub control.

– January, zise el gîfîind. Iubito... uşurel.

Dar January nu voia uşurel. Căuta cu mîini febrile marginile puloverului lui şi, atunci cînd îl găsi, trase cu sălbăticie de el, dezbrăcîndu-l pe Michael. Acesta îi scoase la rîndul său bluza şi sutienul.

– Am nevoie de tine, Michael... am nevoie de tine, îi şopti January, desfăcîndu-şi genunchii şi călăuzîndu-i gura spre sînii ei.

În momentul acela, Michael îşi pierdu orice urmă de control asupra lui. Gustul sînilor ei pe care-l simţea în gură, dorinţa aţîţată de sfîrcurile tari care se încrîncenau sub atingerea limbii lui, îl făcură să uite că trebuia să fie tandru cu ea. Oferindu-i-se atît de pătimaş, January era cea care-i conducea gesturile, el nefăcînd altceva decît să i se supună. Îl excitau murmurele ei înăbuşite, iar corpul ei care tremura îl făcu pur şi simplu să-şi piardă capul.

Cu un geamăt de capitulare, Michael o întinse pe covor şi-i scoase şi restul de haine.

Cînd January fu complet goală, el se aplecă deasupra ei şi-i depărtă picioarele. Atingîndu-i miezul umed dintre picioare, fu cuprins de-o

dorinţă nebunească. Voia să fie una cu ea.

Dar un moment de luciditate puse stăpînire pe el.

– January, îi şopti el numele ca pe-o rugăciune. Nu vreu să-ţi fac rău, January.

Ea îl încolăci cu coapsele, într-un gest provocator şi inocent de supunere totală.

– Michael, te rog... nu te opri acum. Nu-mi face una ca asta, Michael.

Disperarea din vocea ei îl răvăşi, sporindu-i fluidul de dorinţă ce-i devasta trupul. El încercase s-o prevină. Încercase.

– Iubito, şopti el, abia mai respirînd. Trebuie să ştiu dacă... eşti protejată?

January făcu ochii mari.

– Nu, nu, făcu ea, de parcă voia să plîngă. N-ai tu... tu... n-ai tu ceva?

Dacă n-ar fi fost atît de excitat, Michael ar fi izbucnit în rîs, era atîta disperare în vocea ei, atîta dezamăgire în privire.

– Nu m-am gîndit că se va întîmpla asta, iubito. Îşi lipi buzele de sînul ei şi-o întrebă cu vocea răguşită: Cînd ai fost indispusă ultima oară?

Dîndu-şi seama că era jenată, Michael îi cuprinse faţa în mîini şi începu s-o mîngîie pe tîmplă.

– Gîndeşte-te, iubito. Cînd?

– Acum două... acum trei zile.

Amuzat de incertitudinea ei, Michael o sărută pe sprînceană şi-i zise:

– E-n ordine, atunci. Nu-ţi fie teamă, eşti în siguranţă.

În lumina slabă, generată de ecranul televizorului şi în pîlpîirile aruncate de lumînare, Michael văzu că grija nu dispăruse din ochii lui January.

– Cu mine eşti în siguranţă. Nu-ţi fie teamă, nu te-aş expune niciodată riscului, January. Nu te teme că vei rămîne însărcinată.

January rămase pe gînduri pentru o clipă apoi îl privi pe Michael cu ochii plini de dorinţă.

– Atunci, iubeşte-mă, Michael.

Şoptindu-i numele, Michael îi acoperi gura cu a sa şi pătrunse în ea. Era incredibil de fierbinte şi de strîmtă. Modul în care corpul ei se încleştă de al lui îl făcu pe Michael să-şi piardă şi ultima rămăşiţă de luciditate, îl făcu să se grăbească spre cea din urmă barieră. Încercă s-o penetreze, dar întîmpină rezistenţă. January se crispă toată şi începu să-i strige numele.

Petrecuseră prea mult timp, sărutîndu-se şi mîngîindu-se platonic. De prea multe ori ajunseseră pînă la momentul final, dar nu-l realizaseră. De data asta nu mai era cale de întoarcere.

Lipindu-şi gura de a ei ca să nu strige, Michael pătrunse mai adînc, se opri pentru o clipă,

întîlnind rezistenţa scutului ei virginal şi împinse. Ea gîfîia şi se lupta cu el, chiar dacă Michael simţea tresăririle ei de plăcere, îi simţea picioarele încolăcite în jurul lui.

Conştient de faptul că plăcerea lui îi crea ei durere, Michael ar fi fost capabil să se retragă din ea. Acoperindu-i faţa de sărutări, începu să-i şoptească la ureche, implorînd-o:

– Nu te mai zbate... te rog, iubito... încearcă să te relaxezi şi durerea se va diminua.

Îi dădu părul la o parte din ochi şi văzu cum January, trăgînd cu putere aer în piept, încerca să facă aşa cum îi spusese el.

– E mai bine acum? o întrebă Michael, simţind că tensiunea o părăsea.

Ea dădu din cap şi-şi trecu limba peste buze.

Michael îi împinse limba la loc în gură şi, muşcîndu-i-o uşor, simţi că-şi pierde din nou controlul. O sărută pînă rămase fără respiraţie. Cu un geamăt de pasiune, pe care şi-l reţinuse prea mult timp, începu să se mişte în interiorul ei. Mai întîi uşor şi nu prea adînc, apoi din ce în ce mai repede şi mai profund. January fusese parcă făcută pe măsura lui. Încleştîndu-se mai puternic de Michael, ea simţi cum durerea i se transforma în plăcere. Să facă dragoste cu ea era cu mult mai plăcut decît crezuse Michael vreodată, aşa că îi fu imposibil să se mai gîndească la ea şi să

pună capăt actului sexual.

Corpul ei îl înşfăcase asemeni unei mănuşi de catifea. Michael nu mai era propriul lui stăpîn. Cu o pornire animalică, tremurînd tot şi strigîndu-i numele, el pătrunse adînc în ea, cuprins de pasiune, pierzîndu-se cu totul în paradisul pe care January îl oferea.

În interiorul auster al casei de la periferie nu se schimbase nimic – totul era la fel ca mai înainte. În capătul camerei, televizorul bîzîia uşor şi pîlpîirea slabă a lumînării aruncă umbre tremurătoare pe tavan. George scheuna uşor în somn şi se foia pe covoraşul de lîngă fereastră.

Dar January Stewart se schimbase irevocabil.

La cei douăzeci şi opt de ani ai ei, pierderea virginităţii ar fi trebuit să fie prilej de sărbătoare. Iar faptul că un bărbat ca Michael, bărbatul pe care-l iubea, o făcuse femeie ar fi trebuit s-o facă fericită. În camera în care cu cîteva minute în urmă fusese o adevărată furtună, domnea acum o linişte stranie.

Ceva nu era în ordine. January îşi dădea seama de asta. Simţea respiraţia regulată a lui Michael pe umărul ei, simţea forţa corpului lui masculin strîns lipit de al ei. Da, ceva nu era în ordine... şi ştia, fără să se întrebe de ce, că fusese vina ei.

Un fior îi străbătu corpul. Michael se întinse pe

deasupra ei, luă pătura de pe canapea şi o puse deasupra lor, după care se întinse din nou lîngă ea. Îşi puse mîinile sub ceafă şi începu să privească gînditor tavanul.

În momentul acela, January ar fi vrut să dispară undeva, în crăpăturile parchetului. Dar cum lucrul acesta nu era posibil şi nici nu mai putea suporta liniştea aceea apăsătoare, se ridică în capul oaselor, îşi trase pătura peste sîni şi întinse mîna după pulover.

O mînă pusă cu tandreţe pe braţul ei o opri.

Împietrită, January închise ochii şi aşteptă.

– Îmi pare rău, January, se auziră cuvintele lui, care îi provocară furnicături pe şira spinării.

Faptul că pînă atunci tăcuse, o făcuse pe January să înţeleagă că, într-adevăr, îi părea rău. Dar într-un fel, cuvintele lui îi sporeau suferinţa. Dacă nu s-ar fi simţit vinovat, nu şi-ar fi cerut acum scuze. Iar dacă ea ar fi ştiut cum să-l satisfacă, nu s-ar mai fi simţit acum atît de penibil.

Îşi lăsă capul în piept şi se închise şi mai mult în ea.

– Nu-i nimic, spuse ea simţind că într-adevăr nu era nimic.

Michael înjură birjăreşte şi, cu o mişcare tandră, o lăsă pe January pe spate. O privi mînios şi izbucni:

– Cum să nu fie nimic!

Trase mult aer în piept şi închise ochii. Cînd îi deschise din nou erau întunecaţi şi în ei se putea citi efortul pe care Michael îl făcea să rămînă calm.

– Te simţi bine? Ţi-am provocat vreun rău?

– N-am nimic, răspunse ea cu mîndrie.

– Pe naiba, n-ai nimic. Iar eu sînt cel mai mare dobitoc, că am fost în stare să-ţi fac rău.

January îşi întoarse capul evitînd privirea lui plină de dezgust vizavi de propria-i persoană.

– Ţi-am promis că vom face dragoste, continuă el mînios, şi, în schimb, pur şi simplu te-am violat! Am fost atît de orbit de dorinţa mea egoistă, încît nu mi-a păsat că te-am avut pe podea! Şi pentru tine era prima dată! Pe podea! Doamne-Dumnezeule!

January se întoarse cu faţa spre el, impresionată de tonul din vocea lui. Văzu în ochii lui ceva ce-o făcu să se gîndească la cele spuse de el. Vulnerabilitate. Duritatea din vocea lui era de netăgăduit, dar se învinovăţea pe el însuşi. Nu era nicidecum dezamăgit de modul în care făcuse ea dragoste, era supărat pe propria-i persoană pentru că-şi pierduse controlul.

Uşurată, January îl atinse uşor cu mîna pe păr şi-i întîlni privirea, prin care Michael parcă-şi cerea iertare.

– Dacă a fost un viol, Michael, atunci eu sînt

aceea care l-am provocat.

Michael dădu din cap.

– Nu, nu, eu am fost de vină. Am fost prea dur. Nu mi-am dorit să fie aşa... dar, iubito, te-ai năpustit asupra mea ca o furtună şi totul a venit ca din senin, pînă să-mi dau seama ce se întîmplă.

Îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui, în dreptul inimii, care încă mai avea ritmul accelerat – amintirea „furtunii". Avusesem de gînd să te iau mai uşor.

January scoase un geamăt extrem de feminin şi de ascuţit simţindu-i sexul tare lipit de coapsele ei.

– Şi la naiba... uite... uite, te doresc din nou.

Excitată şi încurajată de dorinţa lui, January se lipi de el şi-i propuse:

– Bine. Dar încet. De data asta... încet.

Michael zîmbi şi o sărută atît de pătimaş, încît January simţi cum clocoteşte sîngele în ea. Apoi o ridică, o luă în braţe şi-o duse în pat. Luă un prosop din baie şi, ignorînd protestele lui January care se simţea groaznic de jenată, şterse de pe coapsele ei urma pasiunii lui cît şi cea a virginătăţii ei.

Apoi, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, începu să-i arate ce înseamnă „încet".

Îşi trecu uşor degetele pe faţa ei şi începu să-i

exploreze cu gura umedă pielea catifelată şi fierbinte. January începu să geamă. Nu era prea sigură că avea să reziste „încet“. Simţea plăcere şi tortură şi avea o senzaţie la care nici măcar nu visase vreodată. Plăcerea era atît de profundă, încît se confunda cu durerea – dar o durere sublimă. January avea senzaţia că timpul se oprise în loc şi că plutea undeva, între cer şi pămînt.

Se arcuia sub el, ridicîndu-se să-i întîmpine sărutările, să-şi ofere sînii limbii lui nerăbdătoare. Mîinile lui Michael mîngîiau fiecare colţişor al trupului ei, de parcă voia s-o remodeleze, iar mîinilor li se adăugau buzele, dinţii şi limba.

Cu aceeaşi fervoare senzuală, gura lui alunecă pe pielea palidă a abdomenului ei, după care îşi continuă „călătoria“ pe carnea mătăsoasă de pe partea interioară a coapselor ei.

Rămasă fără respiraţie, January începu să-i strige numele şi să geamă, aşa cum nu crezuse vreodată că avea s-o facă. Fără ruşine îi ceru lui Michael să nu se oprească şi, în cele din urmă, se deschise pentru el ca o fereastră atrasă de strălucirea soarelui.

Gura lui Michael o acoperi pe a ei, înăbuşindu-i un geamăt care-i scăpă atunci cînd el o penetră... încet... deplin... profund.

Şi senzaţia aceea plăcută reveni. Mai profundă

însă de data asta, mai deplină. Michael umplea cu sexul lui un vid în ea, completa o poveste al cărui sfîrşit nu-l crezuse atît de glorios.

Cu pasiune sinceră şi tandră, el trecu de „bariera“ fizică din corpul ei, cît şi de cea emoţională, deschizînd un drum al încrederii spre sufletul ei.

Capitolul opt

Michael începu să-şi revină. January era ghemuită strîns în braţele lui. Căldura trupului ei îi dădea o stare plăcută de moleşeală şi stătu aşa, mult timp, pînă cînd îşi dădu seama că ea era trează, cu ochii larg deschişi privind în bezna camerei.

O apucă tandru de bărbie, descoperind cu satisfacţie un loc sub ureche pe care nu-l explorase încă.

– Am observat că doamnei îi place uşor, murmură el.

January scoase un geamăt şi se cuibări sub pătură.

Mîna lui Michael, care-i mîngîia leneş sînii, se opri brusc.

– Ce-i asta? întrebă el, poposind cu palma deasupra cotului.

January dădu din cap. Atunci Michael se întinse peste ea şi aprinse veioza de pe noptieră.

– Mamăăă, murmură el, trăgînd de cearceaful cu care ea îşi acoperise faţa. Observă fascinant cum o roşeaţă uşoară i se ridică de pe gît, în sus, şi-i cuprinde obrajii. În sfîrşit. În sfîrşit înţelesese.

Îi luase mult timp, dar în sfîrşit în faţa lui se afla acum January cea adevărată. O privea pur şi simplu extaziat. Îl lăsase fără răsuflare, şi se gîndi cît de prost fusese că nu-şi dăduse încă de la început seama, cît de mult avea nevoie January de protecţie şi siguranţă.

– Nu te ascunde de mine, January, zise el mîngîind-o pe faţă. Nu se putea abţine să n-o mîngîie. Niciodată să nu te ascunzi de mine. Am vrut să-ţi văd privirea; să-ţi văd expresia, după ce am făcut dragoste. Am vrut să văd roşeaţa asta care-ţi acoperă obrajii şi care ştiu că mi se datorează mie.

Trase uşor cearceaful de pe ea şi o privi cu admiraţie, trecîndu-şi degetele peste sînii ei.

– Am vrut să văd frumoşii tăi sîni pe care se mai află încă urma gurii mele. Şi aici, şopti el trgăgînd şi mai jos cearceaful. Îşi trecu cu tandreţe degetele de jur împrejurul taliei ei, apoi acestea alunecară pe una din coapse şi, în cele din urmă, pe pielea fină dintre picioare. Am vrut să te privesc aici.

Şi atunci cînd era vorba de sex, Michael tot ca un copil se comporta. Privind acum la femeia aceasta, doar privind-o, simţea din nou dorinţa de a face dragoste cu ea. Captivat, privi curba perfectă a gîtului ei. January înghiţi în sec şi-l privi cuprinsă şi ea de pasiune.

– Doamne, ce frumoasă eşti, murmură el. Ai cumva idee ce simte un bărbat, atunci cînd o femeie i se dăruieşte aşa, cum mi te-ai dăruit tu? Felul în care te mişcai sub mine şi vocea joasă, plină de dorinţă cu care-mi vorbeai? Ai idee ce înseamnă toate astea?

January dădu negativ din cap şi Michael zîmbi amuzat, pentru că-şi dădu seama că, într-adevăr, nu ştia.

– Are impresia că e stăpînul Universului, iubito. Se apleacă şi o sărută pe sfîrcul roz al sînului, iar apoi îl apucă lacom cu gura. Îi vine să răstoarne munţii, să se bată cu pumnii în piept şi să strige în gura mare lumii întregi că este bărbat. Un bărbat care are o femeie ce-l satisface, cum nu a reuşit s-o facă niciuna înaintea ei.

În sfîrşit, un zîmbet apăru pe faţa lui January... un zîmbet de surprindere şi mîndrie şi care-i trăda vulnerabilitatea, încît lui Michael i se strînse inima. Cu un geamăt o trase spre el şi adăugă, aşezîndu-i capul pe pieptul lui:

– Şi mai are impresia că o poate elibera pe soţia lui de toate neliniştile care nu-i dau pace.

January scoase un sunet înfundat de nemulţumire, dîndu-şi seama în ce direcţie voia el să canalizeze discuţia.

– Nu, iubito, nu, zise el, dîndu-şi seama că o cam zorea să-i facă mărturisiri, dar dorindu-şi mai mult ca oricînd să afle adevărul. Povesteşte-mi, January. Îi trase capul în sus pe pernă, astfel încît să-i vadă faţa. Povesteşte-mi ce ţi-a făcut tatăl tău de te-a rănit în halul ăsta. Va fi mai bine aşa. Voi şti cum să procedez cu tine.

January încercă să-şi ia privirea de la el, dar Michael n-o lăsă.

– După ceea ce tocmai am făcut împreună, spuse el, ar trebui să-ţi dai seama cît de mult ţin la tine. Primeşte-mă în sufletul tău, January.

– E prea mult Michael, spuse ea scuturînd din cap. Şi prea curînd. Îmi trebuie timp să mă obişnuiesc cu... făcu un gest larg cu mîna... cu toate astea.

– Timp, repetă el ca un ecou, remarcînd durerea din vocea ei. Ai nevoie de timp ca să născoceşti alte modalităţi de a-ţi ascunde senti-

mentele, aşa cum tocmai ai încercat să-ţi ascunzi trupul?

January îşi muşcă buzele şi nu zise nimic.

– January, începu Michael cu dezamăgire şi supărare în glas. Am încercat. La naiba! Am încercat să-ţi dau timp. Acum am nevoie de ceva de la tine. Ceea ce tocmai s-a petrecut între noi a fost nemaipomenit şi nu cred nici măcar o clipă, că răspunsul tău afectiv faţă de mine nu e egal în intensitate cu cel fizic. Reacţiile tale au fost sincere şi autentice şi intensitatea lor m-a răvăşit din cap pînă-n picioare. Nu înţelegi că dacă încă nu ai încredere în mine, faptul că am făcut dragoste îşi pierde orice sens?

Îi trecu o mînă prin păr, luptîndu-se în sinea lui să găsească o cale de-a o face să-i înţeleagă nemulţumirea ce-l stăpînea.

– Oricît de frumos a fost, mă văd nevoit să te părăsesc, zise Michael cu blîndeţe. Îţi jur că n-o să mai facem dragoste, pînă cînd n-ai să ai deplină încredere în mine.

– Dar am încredere în tine, încercă January să-l convingă.

– Doar cu trupul, nu şi cu sufletul, zise Michael, simţindu-se înfrînt.

January îl privi cu ochi rugători, mîngîindu-l pe obraz.

– Da, aşa e.

– Dar nu e deajuns, mai spuse el sărutînd-o în

palmă.

Ochii lui January se umplură de lacrimi şi începu să vorbească şoptit, cu durere în glas:

– E tot ce pot să-ţi ofer, Michael. E chiar mai mult decît m-aş fi crezut vreodată în stare. Te rog, Michael. Nu ţi-e de ajuns atît?

– Tot n-ai înţeles, nu-i aşa? zise Michael, remarcîndu-şi suferinţa din propriul glas. Încă nu-ţi dai seama că te iubesc.

Frumoşii ochi căprui ai lui January se întunecară, iar Michael refuză să creadă că de teamă.

– Nu face asta, îl implora ea.

– Dar eu nu fac nimic. Tu eşti cea care pui condiţii.

Supărat, se lăsă pe spate şi rămase cu ochii ţintuiţi în tavan. Pur şi simplu, nu-i venea să creadă ce se întîmpla. Între ei tocmai se întîmplase un lucru care ar fi trebuit să-i apropie şi mai mult. Îi spusese ceea ce nu-i mai spusese niciodată unei femei, iar ea îl trata acum ca pe un criminal.

Doar ţinea la el. La naiba, January îl iubea chiar! Era sigur că îl iubea. Ceea ce nu ştia era de ce nu voia să accepte ea însăşi faptul că-l iubea.

Oftînd, îşi întoarse capul pe pernă şi observă că ea îl privea. Expresia din ochii ei îl făcu, în sfîrşit, să-şi dea seama că, dacă ceva era totuşi adevărat în ceea ce-i spusese January, atunci acel ceva era faptul că într-adevăr avea nevoie de

timp.

Ia gîndeşte-te, omule, îşi spuse cu severitate în gînd. Din relaţia cu Toby îşi dăduse seama că un copil care fusese victima unui abuz, avea tendinţa de a-şi înăbuşi sentimentele care-i aduseseră suferinţa. Era singurul mod de a lupta împotriva durerii şi de a supravieţui. January nu mai era copil, dar asta nu însemna că amintirile ei nu erau la fel de dureroase. Dacă ceea ce psihiatrul, care-l consultase pe Toby, îi spusese, era adevărat, atunci însemna că şi January se luptase cu aceste amintiri, ani de zile, încercînd să le îndepărteze de ea cît mai mult. În seara asta, Michael îşi dăduse seama că încă mai era bîntuită de trecutul ei. Fusese de-a dreptul un prost să-şi închipuie că January avea să aibă încredere în el încît să-i dezvăluie într-o clipă trauma pe care voia s-o uite de ani şi ani de zile.

Ar fi fost şi mai prost să nu-i acorde răbdarea pe care ea i-o ceruse. Merita să aştepte. Dacă modul în care ea i se dăruise, în această noapte, era un indiciu al iubirii pentru el, atunci merita să aştepte oricît.

Oftînd, o trase din nou spre el.

– Bine, şopti Michael, sărutînd-o pe tîmplă. Îţi voi accepta condiţiile, cel puţin pentru moment. Dar într-o zi, îţi vei da seama că te poţ bizui pe mine, January. În orice privinţă. Nimic din ceea ce-ai făcut ori ţi s-a întîmplat în trecut nu m-ar

putea face să te iubesc mai puţin. Nimic.

January începu să se relaxeze. Michael simţea cum tensiunea îi părăsea trupul şi cum încordarea îi părăsea fiecare muşchi, pînă cînd, în cele din urmă, January adormi. Se consolă pentru moment şi cu această dovadă de încredere. Fiecare lucru la timpul lui, Hayward, îşi spuse în gînd. Mulţumeşte-te cu ceea ce-ţi oferă, puţin cîte puţin.

O ţinu strîns lipită la pieptul lui, mult timp. Braţele îi amorţiseră, dar era mulţumit. Reuşise să alunge sentimentul de dezamăgire care-l cuprinsese mai devreme. Pentru prima dată în viaţă, voia ceea ce nu putea avea. Pentru prima dată în viaţă, era gata să sufere, să-şi dezvelească pieptul şi să aştepte glontele.

Ziua Recunoştinţei debuta cu o dimineaţă răcoroasă, dar însorită, un epilog de poveste – atît de minunat era afară – al primei ninsori mai abundente a iernii ce venise. Un strat gros de zăpadă – aproape douăzeci de centimetri – se aşternuse peste Boulder şi împrejurimi.

Era o zi superbă şi January rămase de-a dreptul fascinată de atmosfera de basm şi măreţia munţilor, pe care, prinsă de problemele de zi cu zi de la birou, le uitase demult.

Drumul făcut cu Michael în maşină, pînă la cabana sa din munţi, era parcă desprins dintr-un tablou de Courier sau Ives. Peisajul era incitator şi atît de pur, şi era atîta linişte... linişte... cu excepţia momentelor cînd Michael ofta supărat, dîndu-şi dădea seama că ea era captivată de ceea ce vedea, iar lui nu-i dădea nici o atenţie.

January s-ar fi bucurat şi mai mult de farmecul călătoriei dacă nu ar fi fost preocupată de gîndul că, peste puţin timp, avea să se găsească faţă-n faţă cu familia lui Michael.

Discutaseră multe în zilele din urmă. Michael arunca acum o privire spre profilul cu trăsături clasice al lui January, în timp ce maşina parcurgea drumul sinuos, acoperit de zăpadă. Din acea noapte de cînd făcuseră dragoste, trecuseră deja două săptămîni de atunci, January nu-i refuza absolut nimic... nimic, cu excepţia lucrului pe care Michael şi-l dorea cel mai mult: încredere totală.

Deşi Michael nu mai adusese vorba despre asta, January ştia că el aştepta. Aştepta răbdător. Putea citi asta în ochii lui, în modul lui de a se comporta, în pasiunea cu care făcea dragoste.

Legătura fizică dintre ei era extrem de puternică. Mult mai puternică decît şi-ar fi imaginat January vreodată. Şi nici nu fusese pregătită pentru intensitatea sentimentelor care puseseră stăpînire pe ea şi pe care fusese atît de hotărîtă să le

evite. Numai că Michael făcea totul să se apropie şi mai mult de ea şi se părea că succesul se afla de partea lui.

Ca iubit, era cu mult mai senzual decît şi-ar fi putut ea imagina vreodată că poate fi un bărbat. Îi oferea atîta plăcere, lipsit de orice urmă de egoism, într-un mod la care ea nici măcar nu visase. Era tandru şi răbdător, senzual şi înfometat de ea. Cîteodată, felul în care făceau dragoste, o şoca şi o făcea să roşească. Şi nu se sătura niciodată de ea.

Felul în care se purta cu ea o copleşea şi o făcea, totodată, să se teamă. Şi, chiar din acea primă noapte, Michael se luptase s-o elibereze de nesiguranţa cu care făcea dragoste. Cu grijă şi pricepere o eliberase de orice inhibiţie. Dăruind şi primind în egală măsură, arătîndu-şi propria vulnerabilitate, Michael îi arătase cum să se cucerească pe ea însăşi.

Simţind un fluid care creştea din ce în ce mai mult în ea, January alungă din minte imaginea lor, atunci cînd făceau dragoste, şi privi pe geam. Admirînd perisajul care era parcă desprins dintr-o felicitase de Crăciun, January continua să se minuneze în sinea ei, de direcţia spre care se îndrepta relaţia lor. Ciudat, dar se părea că distanţa care existase între ei la început, îi apropiase în cele din urmă atît de mult. Era vorba de reţinerea pe care January o avuse faţă de el, reţinere

datorată acelui amănunt din trecut, de care însă Michael nu părea să fie conştient. Dar ei îi revenea mereu în minte. O chinuia secretul acela pe care-l încuiase undeva, într-o cămăruţă a sufletului ei, şi o chinuia gîndul la durerea ce i-ar putea fi provocată de aflarea acelui secret.

Fusese o perioadă din viaţa ei pe care voia să o alunge din minte, dar pe care nu avea s-o poată uita niciodată. Michael era cel care i-o va reaminti mereu.

Deşi îi venise greu să treacă peste sentimentele de ură şi furie pe care le avea la început pentru el, January îşi dăduse seama de mult, că bărbatul care era Michael acum, nu mai era nici pe departe oportunistul egoist de altădată. Iar lui January nu-i mai era teamă că el ar putea folosi trecutul împotriva ei. De fapt, nici nu era sigură dacă crezuse asta vreodată, cu adevărat. Fusese doar un pretext, un paravan sigur şi comod, în spatele căruia se ascunsese, atunci cînd simţise că mai avea puţin şi se va lasa copleşită de curtea asidă pe care i-o făcea Michael.

Problema era alta acum – nu ştia cum să-i povestească despre trecutul ei. Barierele care mai rămăseseră – ruşinea, teama şi anii în care păstrase ascuns în inima ei secretul – erau la fel de dure ca şi Munţii Stîncoşi. Şi în permanenţă, o rodea ca un vierme, teama de a nu fi alungată de Michael. Ar mai fi dorit-o el oare, ar mai fi putut-o

iubi, după ce avea să afle de unde venea şi ce făcuse?

– Am ajuns, o anunţă Michael, readucînd-o cu picioarele pe pămînt.

– Da? murmură ea neîncrezătoare în timp ce Michael întoarse volanul luînd ultima curbă, ambală motorul şi în faţa lor apăru cabana.

Lui January îi plăcu din prima clipă de cum o văzu. Din coşul masiv de pe acoperiş se înălţa fumul şerpuitor, care se împrăştia apoi deasupra clădirii imense cu două etaje. Pervazele ferestrelor erau „căptuşite" de zăpadă la fel ca şi acoperişul înclinat, din lemn, plin de nea din vîrful ca de fortăreaţă pînă la streaşinile abrupte.

– Oh, Michael. E grozavă.

– Aşa şi trebuie să fie, zise el zîmbind, în timp ce opri motorul. Petreceam ore întregi aici, în weekend, ca să fim siguri că indicaţiile tatei aveau să fie respectate.

– Voi aţi construit-o?

– De fapt numai tata a pus umărul. Eu şi Rob nu am făcut decît să ne prefacem că muncim. Mai mult, am încurcat lumea pe-aici.

E atît de mîndru de familia lui şi de casa aceasta, îşi spuse January pe cînd se îndreptau spre intrare, conduşi prin zăpadă de George.

Casa nu era frumoasă numai pe-afară. Ceea ce bărbaţii Hayward reuşiseră să facă cu structura exterioară a casei, fusese completat de gus-

tul desăvîrşit de care femeile dăduseră dovadă în decorarea interiorului.

January nu mai văzuse în viaţa ei ceva mai încîntător. Totul era perfect – de la covoarele manuale, multicolore împrăştiate peste tot pe podeaua lustruită lună pînă la scoarţele atîrnate pe pereţii lambrisaţi în lemn şi mobila masivă, lucrată de mînă. Statuete antice şi coşuri împletite, de toate dimensiunile şi culorile, se aflau peste tot pe mobile şi pe căminul de piatră din mijlocul camerei, străjuite de plante ornamentale imense. Peste tot pe pereţi se aflau fotografii înrămate ale familiei Hayward, membrii acesteia fiind surprinşi pe cînd munceau, se distrau sau în timpul destinat odihnei.

Urării de bun venit pe care întreaga casă părea să i-o adreseze lui January i se alătură mirosul îmbietor ce venea dinspre bucătărie şi zîmbetele celor care-i întîmpinară.

Mama lui Michael, Norma, ştergîndu-şi mîinile pe un prosop de bucătărie şi tatăl său, James, cu un ziar subraţ, le ieşiră în întîmpinare.

După ce-şi îmbrăţişă zdravăn fiul, Norma se întoarse spre January.

– Ne bucurăm că ne-ai acceptat invitaţia, zise ea cu bunăvoinţă.

– Altceva vrea să zică, interveni şi James, întinzîndu-i mîna lui January şi făcîndu-i ştrengăreşte cu ochiul lui Michael. Vrea să spună că era

timpul să ne cunoaştem.

Norma îl lovi în glumă pe James cu prosopul de bucătărie.

– Nu-l lua în seamă, January. Se ştie doar că bărbaţii din neamul Hayward sînt cam mitocani.

Michael şi tatăl său rîseră cu poftă, auzind jignirea pe care Norma o proferase la adresa lor.

January observă o versiune mai tînără a lui Michael privind-o, cu un zîmbet, „deci-tu-eşti-aceea", pe buze. Avea ochii albaştri – la fel ca şi Michael „moştenise", culoarea ochilor mamei lor, a căror licărire îl trădau pe copilul pus pe şotii ce se găsea în el.

– Lasă-mă o jumătate de oră singur cu ea, frăţioare, spuse Rob zîmbitor, fără să-şi ia privirea de la January. E timpul să facă cunoştinţă cu toată familia.

– Scuză-l, January, zise Michael, cuprinzînd-o protector cu braţul pe după umeri. Rob e bebeluşul familiei. Are douăzeci şi nouă de ani şi încă n-a aflat că, dacă vrea să apuce şi pe al treizecelea, trebuie să-mi ceară permisiunea. Apoi adăugă senin spre Rob: Îţi spun ceva cuvintele: „Doar peste cadavrul meu?"

– Ar fi cazul, zise Norma agitîndu-se toată, încercînd s-o scoată pe January din încurcătură, ca bărbaţii să-şi păstreze ieşirile infantile doar pentru ei. Cînd o să fiţi în stare să vă comportaţi cum trebuie, zise ea privind peste umăr la cei doi

în timp ce-o conducea pe January în interiorul încăperii, atunci aveţi voie să staţi de vorbă cu ea. Asta numai dacă lui January îi va face plăcere şi vă va ierta. Nu se ştie niciodată.

Făcîndu-le cu mîna lui Gretchen, care schimba scutecul bebeluşului, lui David care-l ţinea pe Kevin în braţe, făcea semne disperate spre James, chemîndu-l să-şi reia jocul de cărţi, January o urmă pe Norma spre bucătăria din capătul încăperii uriaşe. Fără să se manifeste în nici un fel Toby le adresă noilor veniţi un „Bună", revărsîndu-şi inconştient afecţiunea asupra lui George, care începu să-l lingă pe faţă şi tăbărî cu labele asupra lui – versiunea canină a cuvîntului „Bună".

Şi deodată, January încetă a se mai simţi o străină. Membrii familiei Hayward erau primitori şi simpatici şi asta o făcea să se simtă în largul ei. Avea senzaţia că nu putea fi ceva mai normal, decît să se afle cu ei, să facă parte din familia lor. Iar faptul că ei îl descoperiseră atît de repede pe Toby, era de-a dreptul înduioşător.

Pentru familia Hayward, masa de *Ziua Recunoştinţei*, însemna mai mult decît o cină deosebită luată în sînul familiei. Reprezenta un eveniment. Toby – cu obrajii roşii, căci tocmai se jucase în zăpadă cu Michael şi cu George –, radia tot de fericire, atunci cînd se aşeza la masa încărcată ca pentru un banchet.

– Oau, oau, exclamă el, uitînd să mai facă pe

durul, uitînd că un tip dur nu trebuia nicidecum să se lase impresionat ori să-şi arate emoţia. Am văzut o masă că asta odată într-o revistă, dar habar n-aveam că poate exista şi-n realitate atîta mîncare pe ea.

Era cel mai uimitor comentariu pe care-l făcuse de cînd îl cunoşteau. Strălucirea din ochii lui şi faptul că masca sub care se ascundea începea încet-încet să se topească, dovedeau schimbarea în bine a acestui copil.

Gretchen şi David făcuseră minuni cu Toby. Acesta aştepta acum, cu nerăbdare, următoarea înfăţişare la tribunal şi, minunea-minunilor, îşi manifesta deschis afecţiunea şi instinctul protector, faţă de micuţul Andrea, jucînd în acelaşi timp, cu o nedisimulată mîndrie, rolul de frate mai mare pe lîngă Kevin.

January îşi dăduse seama încă de la început că, de fapt, Michael era cel care reuşise minunea asta, că el era cel care adusese la suprafaţă copilul din Toby şi-l determinase, prin purtarea lui, să se încreadă în oameni.

Erau acum cu toţii adunaţi în jurul mesei. January privi spre Michael, pe deasupra capului lui Toby, şi-l surprinse privind-o cu acea expresie calmă, cunoscătoare, care-i făcea de fiecare dată inima să tresară, ca mai apoi să fie invadată toată, de o căldură moleşitoare.

Cît de mult îl iubea, admise în sinea ei – ceea

ce i se întîmpla destul de rar. Îl iubea, dar avea să-l piardă dacă nu reuşea să capete deplină încredere în el, în ceea ce privea trecutul ei. Asta era problema. Dacă nu avea să-i destăinuie totul, cît mai curînd, avea să-l piardă. Ar exista posibilitatea să-l piardă şi dacă avea să-i spună adevărul. Oricum, avea s-o părăsească, probabil. Îşi mută privirea de la el, nevrînd să se gîndească ce-ar fi însemnat asta pentru ea şi încercă să se integreze atmosferei ce domnea la masă.

După ce terminară de mîncat, ajută la spălatul vaselor, apoi se aşeză pe pervazul unei ferestre, admirînd pantele line şi brazii acoperiţi de zăpada din faţa casei, unde bărbaţii începuseră construirea unei cazemate de zăpadă.

Un sentiment plăcut de împăcare de sine o cuprinse pe January. Toate sentimentele contradictorii o părăsiseră. Măcar astăzi să se bucure de atmosfera plăcută, de familie, căci a doua zi avea să înfrunte din nou realitatea dureroasă, faptul că ea nu avusese niciodată o familie, aşa cum era familia Hayward.

– Nu cred că l-am văzut vreodată pe Michael atît de... o trezi pe January din visare vocea blîndă a Normei, care se apropiase cu paşi uşori de ea, îndreptîndu-şi privirile pe fereastră... atît de eliberat de griji. Cred că prezenţa lui Toby îi face bine.

– Cred că lucrul ăsta e reciproc, zise January

cu un zîmbet pe faţă, privindu-l pe Michael care tocmai lansase un atac cu bulgări de zăpadă asupra lui Toby.

Succesul lui Michael fu însă în curînd eclipsat de bulgărele lansat de Toby şi care-l lovi drept în piept. Zîmbetul i se întinse pe toată faţa, cînd Toby sări pe Michael şi începură amîndoi să se rostogolească prin zăpadă pînă cînd interveni înveselit Rob.

– Începusem să mă întreb, continuă Norma, dacă fiul meu mai mare avea de gînd, odată şi-odată să se potolească, şi să se aşeze la casa lui.

– Toby e foarte important pentru el, zise January cu precauţie, simţind în ce direcţie voia Norma să îndrepte conversaţia. Michael îşi ia în serios îndatoririle pe care le are faţă de băiat.

– Nu doar Toby e motivul schimbării lui Michael.

Fîstîcită, January continuă să privească ţintă pe fereastră.

– Michael e propriul lui stăpîn, spuse ea cu şovăială în glas. Nu cred că cineva l-ar putea schimba fără să dorească şi el asta.

– Chiar aşa, aprobă Norma, zîmbind.

Priviră amîndouă o vreme pe fereastră, fără să mai zică nimic, cum activitatea de construire a cazematei, fu înlocuită cu o bătaie cu bulgări de zăpadă, pe cinste.

– Întotdeauna am sperat, reluă Norma, după cîteva minute, că atunci cînd îşi va alege o soţie, să facă o alegere bună. Mi-am făcut multe griji în privinţa lui, dar acum cred că nu mai e cazul, continuă, punîndu-şi cu blîndeţe mîna pe umărul lui January. Nu m-a dezamăgit în alegerea pe care a făcut-o.

Expresia din ochii lui January trebuie s-o fi amuzat, căci începu să rîdă şi zise:

– Cred că nu mai e cazul să-ţi spun că e îndrăgostit de tine. Oh, draga mea, mi se pare că te-am cam pus în încurcătură. Fii liniştită. Sînt sigură că-ţi vei da şi tu seama de asta.

Intrarea zgomotoasă a lui Michael, urmat de un val de aer rece, o scoase pe January din încurcătură.

– January! strigă acesta. Inamicul cîştigă teren. Haide, avem nevoie de întăriri. Repede!

Mulţumindu-i în gînd, January îşi încălţă în grabă cizmele, îşi puse paltonul şi ieşi rîzînd pe uşă, alăturîndu-se grupului de-afară.

– Asta se cheamă destrăbălare, zise January cîteva ore mai tîrziu, mîngîind părul negru al lui Michael în care se reflecta focul din cămin.

– Dar ţi-am promis că aşa va fi, murmură

Michael, împingîndu-i bărbia în sus, cu nasul, pentru a o putea săruta pe gît. Mi-a luat ceva timp ca să scap de familie, pentru a-ţi arăta ce înseamnă să te destrăbălezi, continuă Michael.

Ea zîmbi şi-şi arcui gîtul, pentru a-i înlesni lui Michael „misiunea".

– Îmi plac ai tăi. Mi-a părut rău cînd am văzut cum le-ai dat papucii.

– Oh, chiar aşa? N-aş fi zis, după cum m-ai trîntit pe jos şi ai smuls hainele de pe mine acum o oră.

Ea rîse şi-i răvăşi poznaş părul cu mîna.

– Încrezutule! Nu te-am trîntit pe jos! Poate că m-am grăbit un pic.

– Un pic? Nici măcar nu aveai răbdare să ajungem pe covoraşul ăsta.

– Da, ai dreptate. Nu mai aveam răbdare, recunoscu January cu voce răguşită.

– Oh, Doamne. În sfîrşit iubesc o femeie care ştie ce vrea.

Şi tocmai de asta o şi iubesc, adăugă Michael în sinea lui. Odată ieşită din atmofera de la tribunal devenea cu totul altă femeie. Trăia cu adevărat – era pătimaşă şi timidă în acelaşi timp. Îi plăcea la nebunie s-o privească, atunci cînd purta o pereche de blugi şi un tricou, scăpată de îmbrăcămintea sobră pe care-o purta la birou. Dar şi mai mult îi plăcea s-o privească atunci cînd era goală. Îi plăcea s-o aibă tot tim-

pul lîngă el – aşa ca acum – goală şi întinsă lîngă el.

Urmînd reacţia alor lui faţă de January, avusese senzaţia că priveşte nişte puştani într-un magazin de dulciuri. Pur şi simplu aceştia o adorau. Iar Michael se bucura că sentimentele lui January faţă de ei erau la fel de sîncere şi intense. O spusese atît de dulce şi de spontan – ca majoritatea lucrurilor pe care i le spusese zilele acestea – încît Michael nu putea să n-o creadă.

Din prima noapte de cînd făcuseră dragoste, January îi devenise din ce în ce mai dragă. Nu avea dreptul s-o zorească. Sentimentele ei pentru el creşteau în intensitate, într-un mod natural, treptat, iar dacă nu cumva se înşelase, January mai avea puţin şi va accepta în cele din urmă faptul că-l iubea... necondiţionat.

Michael se simţea un pic vinovat pentru că-l lăsase pe Toby să se înapoieze la Boulder, cu Gretchen şi David. Dar Kevin insistase ca şi Toby şi George să se întoarcă acasă cu ei, iar Michael dîndu-şi seama că Toby dorea şi el foarte mult lucrul acesta, în cele din urmă cedă. În plus, sperase că weekend-ul pe care avea să-l petreacă doar cu January, putea contribui la consolidarea relaţiei lor. Singurătatea în doi avea avantajele ei, iar Michael avea de gînd să profite de ele începînd chiar acum.

– Ăsta a fost întotdeauna unul din visurile mele, mărturisi Michael alunecînd uşor de-a lungul corpului ei şi explorîndu-i fiecare buăţică de piele. Să fac dragoste în inima munţilor, lîngă un foc aşa ca ăsta, ale cărui vîlvătăi să se reflecte pe trupul rău.

– Unul dintre visurile tale?

– Mmmm, făcu el, înconjurîndu-i leneş sfîrcul cu limba. Unul dintre multe altele. Eşti atît de dulce, January. Dumnezeule, cînd sînt cu tine, descopăr că imaginaţia mea nu are limite. De exemplu, murmură el, sărutîndu-i uşor gura, înnebunesc doar gîndindu-mă cum ar fi să fac dragoste cu tine, avînd ochelarii tăi la ochi.

January se arcui toată sub el şi-şi lăsă palmele să-i alunece pe fundul lui.

– Ai arăta destul de caraghios cu ochelarii mei la ochi.

– Iar tu, zise el zîmbind, ai o judecată destul de lucidă, pentru o doamnă care tocmai e pe cale de a cunoaşte extazul.

– Extazul? zîmbi January gînditoare. Cred că mi-ar plăcea să trăiesc cu el toată viaţa, adăugă, şi-l trase cu pasiune spre ea.

Dar Michael se ridică, hotărît să-şi transforme fanteziile erotice în realitate şi o trase spre el pînă cînd ajunseră amîndoi în genunchi faţă în faţă. În lumina pîlpîitoare a focului, o sărută îndelung şi profund.

– Eşti atît de frumoasă, zise, lăsînd mîinile să-i alunece pe pielea mătăsoasă a lui January, de-a lungul spatelui ei frumos arcuit.

Cuprinzîndu-i apoi fundul în palme, o trase spre el şi, aplecîndu-se, începu să-i mîngîie coapsele şi să-şi plimbe buzele pe burta ei. Îi plăcea moliciuna trupului lui January, căldura pe care acesta o emana, modul în care muşchii ei vibrau şi se întăreau sub atingerea limbii lui.

– Ai un gust minunat, iubito. Atît de dulce. Atît de proaspăt.

Cu degetele încleştate în părul lui, January se arcui tremurînd toată, presîndu-şi mai tare trupul pe gura lui.

– Îţi place? o întrebă el şoptit, cuprinzîndu-i sînii cu mîinile, conştient de faptul că ea respira din ce în ce mai accelerat. Spune-mi ce-ţi place, iubito. Spune-mi. Fac orice. Spune-mi şi sînt al tău.

Şi January îi spuse.

Gemînd, Michael o lăsă pe spate cu o mişcare rapidă şi, prinzîndu-i coapsele în mîini, o privi stînd în genunchi şi zise:

– Deschide ochii, January. Vreau să-ţi văd ochii, atunci cînd te iubesc.

January făcu aşa cum îi ceru el şi Michael remarcă dorinţa nestăvilită din ochii ei. Abia atunci începu el s-o atingă uşor cu limba. Ea începu să-i strige numele şi să întindă mîinile spre el.

Începu să-l mîngîie pe păr şi, tremurînd toată, desfăcu larg picioarele. Michael se pierdu tot simţindu-i cu limba moliciunea, în aceeaşi măsură în care-şi pierduse şi ea controlul, pradă fiorului erotic. Modul în care ea se abandonă îl orbi, pur şi simplu, pe Michael, dezlănţui focul din el şi, excitat de strigătele ei, cu ajutorul limbii, duse plăcere pînă la limita insuportabilului.

Abia cînd January începu să plîngă încetişor, Michael se ridică şi, în lumina obscură reflectată de dansul flăcărilor din cămin, o penetră. Îmbrăţişînd corpul care i se dăruise, el o iubi pînă la epuizare, ajungînd în cele din urmă la orgasm.

Nici nu mai ştia unde începea şi unde se sfîrşea trupul ei. Ceea ce conta acum era că January era femeia lui, era realizarea visurilor lui cele mai sălbatic,e şi că el o iubea cu toată forţa lui de bărbat.

După o ultimă mişcare în interiorul ei, Michael se linişti. Cîteva momente mai tîrziu se rostogoli într-o parte, trăgînd-o deasupra lui. Epuizat şi satisfăcut, se întinse pe blana din faţa căminului. January rămase cu capul pe pieptul lui.

– Niciodată n-a fost aşa pentru mine, şopti Michael puţin speriat de francheţea mărturisirii.

– Pentru mine întotdeauna a fost aşa, murmură January mîngîindu-l cu vîrful degetelor pe piept. Încă de cînd m-ai atins prima dată, a fost aşa. De cînd mi-ai spus prima dată că vrei să faci

dragoste cu mine, mai zise şi-şi ridcă capul ca să-i privească faţa. În privirea ei era un amestec de pasiune, mîndrie şi siguranţă. Te iubesc, Michael. Nu vreau să... Nu sînt sigură dacă ar trebui... dar te iubesc. Te iubesc cu toată fiinţa mea. Cu toată puterea mea.

Michael o aşteptase de-o viaţă, îndurase un adevărat iad în aşteptarea acestor cuvinte. Auzindu-le acum, văzînd dovada din ochii ei, simţi că-l inundă un sentiment de mulţumire care nu se putea compara cu nimic din ce simţise în toată viaţa lui.

Închizînd ochii, el spuse:

– Eşti cea mai grozavă femeie, January, şi ai picat tocmai la timp, aveam nevoie să aud cuvintele astea. Sînt pur şi simplu impresionat, domnişoară avocat. Nu ştiu cum ţi-aş putea dovedi cît de mult aveam nevoie să aud ce mi-ai spus acum.

Privind-o în ochi, se lăsă uşor să alunece de-a lungul corpului ei.

– Dar ştiu cum să-ţi dovedesc eu, şopti January, cu voce răguşită. E rîndul meu să-ţi dovedesc.

– January... murmură el, cu respiraţia tăiată, mîgîind-o pe triunghiul de păr negru, atît de feminin. Iubito, nu pot să...

Ea îi atinse sexul cu şovăială şi vădită lipsă de experienţă, dar cu atît de multă dragoste, încît

Michael începu să geamă, tremurînd tot sub mîngîierea de foc a gurii ei.

Ochii lui January erau întunecaţi, privirea îi era tulbure, iar pe faţă îi apăru un zîmbet victorios, ştiind că reuşise să-i dovedească.

Simţind că în momentul acela o iubea mai mult ca pe propria lui viaţă, Michael îşi vîrî mîinile în părul ei, dar nereuşind s-o oprească, se predă gurii ei cu mîngîieri de catifea.

Capitolul nouă

Era tîrziu, a doua zi dimineaţă, cînd January se strecură afară din pat. Tremurînd de frig, luă un halat albastru pe care-l găsi lîngă pat, era probabil al lui Michael, şi înfăşurîndu-l în jurul ei, coborî la parter.

Ajunsă în bucătărie, rămase cu privirea aţintită pe geam, zicîndu-şi că era, fără îndoială, cea mai frumoasă dimineaţă din viaţa ei. Chiar şi acum, în lumina clară a zilei, nu regreta deloc că-i

mărturisise dragostea ei.

Odată eliberată, dragostea ei crescuse în intensitate, se depusese strat peste strat în jurul ei, aşa ca zăpada de afară. Teama îi spunea însă, ştia asta din experienţă, iar experienţa fusese întotdeauna cel mai bun profesor al ei – îi spunea că nimic din ce e frumos nu durează prea mult. Dar n-avea de gînd să se gîndească la aşa ceva. Nu astăzi, nu acum, cînd viaţa ei era atît de plină şi atît de perfectă, ca bărbatul care dormea în patul mare, din camera de la capătul scărilor.

Zîmbind cu mîndrie după ce reuşi să aprindă focul din cămin, primul foc pe care-l aprinsese vreodată în viaţa ei, începu să caute prin dulap, pînă găsi tigaia de care avea nevoie.

Omleta era gata şi January tocmai terminase de pus masa, cînd Michael coborî treptele spre bucătărie, cu o faţă somnoroasă şi în picioarele goale, îmbrăcat doar în blugi.

Oare întotdeauna îi va bate inima aşa, de fiecare dată cînd îl va vedea? se întrebă January cuibărindu-se în braţele lui şi întorcîndu-i sărutul cald, leneş.

Michael îi apucă încheieturile şi, ducîndu-i mîinile la spate spuse:

– În dimineaţa asta arătăm de parcă am fi un cuplu căsătorit, murmură el cu voce somnoroasă, la fel de somnoroasă ca şi zîmbetul de pe faţa lui.

Se uită spre masa aranjată, apoi privirea i se întoarse spre părul ciufulit al lui January. Şi foarte sexy, îşi zise el.

January îi dădu părul la o parte din ochi, apoi se desprinse cu părere de rău din braţele lui, zicînd:

– Mai bine ţi-ar fi foame, decît să te gîndeşti la altceva.

Dar după zîmbetul de „băiat rău" pe care-l avea pe buze îşi dădu seama că-i era foame.

– Ţi-am făcut patru ouă, Hayward, zise, prefăcîndu-se bosumflată şi se duse spre aragaz. Sper că-ţi plac jumările. Acum, aşează-te şi mănîncă.

– Gospodină, sexy şi dictatoare, asta eşti! spuse el revoltat. Evident incitat de noua faţetă a lui January pe care o descoperea, se aşeză la masă şi-o privi amuzat cum se agita, în timp ce-i servea micul dejun. Şi serviabilă! Foarte interesant! Asta mă face să mă gîndesc, domnişoară avocat, c-am putea să încheiem un tîrg aici, pe loc. Ce-ai zice ca eu să fiu domnul şi stăpînul, iar tu să-mi găteşti şi să mă iubeşti cu supunere? Ce zici? Cam aşa e situaţia în momentul de faţă.

– Parcă aseară spuneai că eu am probleme de comportament, zise January, zîmbind ştrengăreşte şi, aşezîndu-se la masă, întinse mîna după o felie de pîine prăjită.

Michael o apucă rîzînd de mînă şi o privi în ochi.

– Bine, bine, făcu el deodată serios. Ce-ai zice ca eu să fiu soţul iubitor, iar tu soţia adorată? Sună mai bine aşa?

Ea îl privea cu respiraţia tăiată. De pe faţa lui Michael, dispăruse orice urmă de glumă. Privirea i se întunecase, devenise mai intensă şi-o sfredelea parcă pînă-n adîncul inimii. Zîmbetul ei îi îngheţă pe buze. Trosnetul lemnelor din cămin, şuieratul vîntului de afară şi sunetul bătăilor inimii lui January, care mai avea puţin şi-i spărgea pieptul, erau singurele zgomote care se auzeau în liniştea mormîntală, care se lăsase brusc.

Ochii ei se umplură de lacrimi, amintindu-şi de toate lucrurile pe care şi le dorea. Dacă aveau să-şi unească vieţile, atunci trebuia să-i spună adevărul lui Michael. Faţă-n faţă cu această problemă, January îşi dădu seama că nu va putea să-i spună niciodată, că fusese o proastă, crezînd că putea să facă asta. Nu, nu putea. Era prea laşă.

Panica pe care o simţi la gîndul că el ar fi putut afla trecutul ei era atît de puternică, încît aproape că-i paraliza corpul. Dacă Michael ar fi aflat adevărul despre copilăria ei, dacă ar fi ştiut ce minciună era viaţa ei, n-ar mai fi fost niciodată în stare s-o privească altfel, decît cu silă şi dezgust. Şi acum, după ce cunoscuse fericirea lîngă el,

mîndria ei n-ar fi permis aşa ceva.

Dîndu-şi seama că ochii lui Michael o cercetau, încercă să-şi revină şi rîse nervos.

– Nu-l asculta, Doamne, înălţă ea o rugăciune privind în tavan, că nu ştie ce spune. A fost de ajuns o zi petrecută în creierul munţilor ca să facă febră şi să delireze.

January îşi dădu seama că nu-l dusese de nas pe Micahel cu încercarea nereuşită de a evita cererea lui în căsătorie. Vocea îi tremura, dar încercă să pară cît mai naturală, rugîndu-se în sinea ei ca el să nu mai insiste, să nu profite de avantajul pe care-l avea acum asupra ei.

– Hai, ia şi mănîncă, Michael, zise ea, încercînd să pară cît mai indiferentă şi sigură pe ea, dar nereuşind să scoată decît nişte sunete jalnice. Trebuie să mănînci ca să prinzi forţe noi. Ai să ai nevoie de aşa ceva, căci, după ce mîncăm, am să te scot afară ca să-ţi mai limpezeşti un pic creieraşul ăla pe care-l ai în cap. Ai să vezi ce limpede vei gîndi după ce vei lua o gură de aer curat.

Conştientă mai mult ca oricînd de posibilitatea de a-l pierde, January se forţă din răsputeri să nu-şi plece privirea. Îl dorea atît de mult, şi astăzi, şi mîine, şi poimîine... şi în toate zilele ce aveau să vină. Dar ar fi putut să piardă pînă şi ce mai rămăsese din weekend-ul acesta, dacă el avea să continue discuţia pe care o începuse.

Într-un tîrziu, Michael îi dădu drumul la mînă şi se lăsă pe spate în scaun.

– Un singur pas dacă faci, dincolo de pragul uşii, o avertiză el, ţi-ai semnat sentinţa.

– Sentinţa? abia şopti January.

Îşi dădu seama că-l rănise. Îi citea în ochi o durere enormă.

Michael dădu grav din cap.

– Da, da. Te-am urmărit în timpul „acţiunii" de ieri, Stewart. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun chiar eu, dar habar n-ai să arunci un bulgăre de zăpadă.

January îşi dădu seama că el încerca să canalizeze discuţia pe alt făgaş, de dragul ei. Presiunea pe care o simţea în piept mai scăzu, dar lacrimile, care stăteau gata-gata să izbucnească, se înmulţiră parcă. Îl privi cu atenţie în timp ce-şi ungea o felie de pîine cu miere şi zise cu o aroganţă prefăcută, străduindu-se să pară veselă:

– Dacă mă plăteşti pentru asta, s-ar putea să ai de furcă cu mine, cînd ieşim afară.

– Să am de furcă cu tine?

– Da, da, roati ea cu o voioşie falsă şi exagerată. Ai uitat, Hayward, că te-am văzut şi eu ieri la „acţiune"? Aruncai cu bulgări ca o babă de optzeci de ani.

– Ca o babă de optzeci de ani? făcu Michael, încruntîndu-se.

Ignorînd privirea „fioroasă" pe care i-o aruncă, January întinse mîna după borcanul cu miere, doar aşa ca să-şi facă de lucru.

– Ai să ceri îndurare chiar, înainte ca primul bulgăre lansat de mine să te atingă.

Michael o înşfăcă de încheietura mîinii, o trase pe după masă şi-o aşeză la el în braţe.

– Îndurare, ceru ea.

Un zîmbet slab apăru în colţul gurii lui Michael, dar expresia dură şi îndurerată din ochii lui nu dispăru.

– Mai vedem noi cine-o să ceară îndurare. De fapt... zise, împingînd cu o mişcare neglijentă farfuriile din faţa lui, de fapt mi-a venit ideea să mă distrez puţin, făcîndu-te să-mi ceri îndurare chiar acum.

Încolăcindu-i talia cu mîinile, o ridică şi-o aşeză pe masă în faţa lui. Cu ochii măriţi îşi trase scaunul mai aproape de ea şi fără să se grăbească îi desfăcu halatul cu mişcări studiate.

Privind-o ţintă în ochi, începu s-o mîngîie agonizant de încet pe coapse. January începu să tremure de dorinţă, cînd el îi depărtă picioarele şi-şi lăsă mîna să alunece între ele.

– Michael... şuieră January.

– Asta da început, domnişoară avocat, zise el, introducînd şi mai adînc mîna între picioarele ei. Ia să vedem cum ştii tu să ceri îndurare. Te vreau mai convingătoare.

În seara aceea, după ce aţîţă focul din cămin, January se întoarse la loc pe canapea lîngă Michael, întinzîndu-se lîngă el ca un căţeluş credincios şi somnoros.

Era epuizată, dar atît de mulţumită. Michael dorise s-o aducă în starea asta, s-o vadă lipsită de apărare – aşa cum fusese şi dimineaţă, cînd făcuseră dragoste pe masă.

Mica lui păpuşică, avocat, cu bluziţe în stil victorian, aşa cum îi plăcea lui Michael atît de mult s-o numească, se trasformase într-o neruşinată violentă. Îşi înăbuşi un suspin, gîndindu-se cît de mult dorea să-i spună totul, să-i destăinuie totul... totul în afară de ceea ce el voia să audă de la ea.

Căsătoria. Cuvîntul acesta îi provoca o teamă sălbatică, disperată, şi palmele i se acoperiră cu broboane reci de transpiraţie.

În momentul acela Michael începu s-o mîngîie pe păr şi-o întrebă:

– A ţopăit cam mult iepuraşul meu astăzi şi-a obosit?

January zîmbi, în ciuda gîndurilor negre care-o bîntuiau.

– Nu din cauza asta sînt obosită. Îmi eco-

nomisesc forţele, ca să-ţi arăt pe urmă de ce e în stare un „iepuraş". Auzi, iepuraş. E cea mai sexy alintare pe care am auzit-o vreodată.

– Vrei să zici că nu eşti iepuraşul meu?

De data asta, Michael primi un cot în coaste. Întîi se încruntă, apoi rîse şi zise:

– Eşti supărată pentru că am cîştigat bătălia cu zăpadă, de astăzi.

– Sînt supărată, începu ea cu gravitate, pentru că m-ai cărat după tine toată ziua, de parcă eram o capră neagră.

– Dar ai văzut peisaje încîntătoare, nu-i aşa?

– Superbe. Nici nu vreau să mă gîndesc că plecăm duminică. Trebuie să ai amintiri minunate din timpul vacanţelor şi weekend-urilor pe care le-ai petrecut aici cu familia.

Din vocea ei răzbăteau emoţia şi tristeţea, dorul după ceva ce ea nu avusese niciodată. January spera ca Michael să nu fi remarcat asta.

Dar, bineînţeles că el remarcase şi înţelese totul.

– Dar ai să revii de fiecare dată cînd vrei, January, spuse el. Tot ce vezi aici îţi aparţine. Am încercat să te fac să înţelegi asta de dimineaţă, dar n-ai vrut să asculţi.

Nici el nu reuşea să-şi ascundă durerea, cum nu putea nici ea, dealtfel, îşi spuse January. Îl rănise groaznic de dimineaţă şi acum durerea aceasta răzbătea din fiecare cuvînt al lui.

– Hai, spune-mi, January, o îndemnă el.

January nu trebuia să mai întrebe ce voia să ştie. Nici nu trebuia să-i vadă faţa, pentru a-şi da seama că obosise să tot aştepte. Simţea încordarea din trupul lui şi nemulţumirea pe care-o degaja prin toţi porii.

Dar nu numai el era nemulţumit. Şi January era. Nu putea suporta gîndul că l-ar fi putut pierde. Ideea aceasta o bîntuise toată ziua. Încercase chiar să se obişnuiască cu faptul că l-ar putea pierde. Dacă avea să-i dezvăluie trecutul ei, atunci nu mai încăpea nici o îndoială că avea să-l piardă. Dar şi în cazul în care nu i-ar spune l-ar pierde.

În concluzie, îşi spuse ea cu disperare, dacă dorea să-l păstreze cît mai mult timp, trebuia să facă un compromis. El voia să ştie totul despre ea, iar January nu-i oferise decît atît cît să-i satisfacă curiozitatea. Nu-i spusese şi restul pentru care, cu siguranţă, că el avea s-o condamne.

Şi din moment ce era atît de greu să-i destăinuie adevărul, încercă să schimbe vorba:

– Cît de uşor?

– Cît de uşor, ce?

January simţi neliniştea din vocea lui şi îşi dădu seama că el se abţinea cît putea să nu-şi piardă cumpătul.

– Mi-ai spus odată că întotdeauna iei lucrurile

uşor. Acum, după ce ţi-am cunoscut familia, înţeleg de unde ai atîta încredere în tine. Cît de uşor ţi-a fost să faci faţă? Vreau să zic, în echipa de fotbal ai fost căpitan, ori stăteai pe tuşă?

– Să ştii că-mi dau seama ce vrei să faci, zise Michael, aruncîndu-i o privire grea. Încerci să te eschivezi, dar trebuie să-ţi spun că o faci destul de prost.

January oftă adînc.

– Ştiu că e greu, iubito, aşa că am de gînd să joc cum vrei tu, numai nu întinde coarda prea mult, O.K.? A venit vremea destăinuirilor, domnişoară avocat. Aştept să-mi spui totul, înainte de încheierea nopţii. Totul. S-a înţeles?

January dădu din cap cu tristeţe.

El îşi îndulci ultimatumul, sărutînd-o cu tandreţe pe frunte.

– Bine. Dar te rog, ţine minte că vreau să împart totul cu tine, nu te pun să-mi spui doar de dragul de a vorbi. Şi-acum, ce voiai să mă întrebi?

January răspunse dregîndu-şi glasul:

– Căpitan sau rezervă?

Michael chicoti.

– Află că te găseşti în braţele celui mai grozav atacant pe care l-a avut vreodată echipa universităţii unde am studiat.

January zîmbi, mulţumindu-i în gînd pentru

faptul că încerca s-o înveselească şi astfel să-i uşureze misiunea.

– N-am ştiut ce personalitate ai fost.

– La sport eram întotdeauna bun.

Fu rîndul lui January să chicotească.

– Eşti o găinuşă, zise Michael înveselit. Că veni vorba, cînd ai de gînd să devii găinuşa mea din punct de vedere legal?

January oftă.

– Pentru asta ar trebui să purtăm o discuţie la verticală.

– Nimic pe lumea asta nu m-ar putea convinge să părăsesc canapeaua asta, ca să port o discuţie. O aştept de prea mult timp. Acum răspunde-mi la întrebare.

– Păi, spuse January, după ce-o să-ţi povestesc, tot o să survină o transformare, da, da, o transformare. Închise ochii ca să nu mai vadă ce impact aveau să aibă cuvintele ei asupra lui Michael. Spunîndu-i asta, îl rănise mai mult decît anticipase ea, şi simţi cum inima îi bătea nebuneşte în piept. În mod instinctiv încercă să se depărteze de el. Dar Michael o cuprinse şi mai tare în braţele lui.

– Nimic din ce mi-ai spune, zise el cu hotărîre, nu ar putea să schimbe sentimentele pe care le am pentru tine. Nimic. Te iubesc, January.

Ea îşi încleştă degetele pe puloverul lui Miachael şi spuse:

– Dar e atît de greu!

– Ştiu, iubito. Dar ce e mai dificil acum? Să spui sau să ţii mai departe în tine? January, a venit vremea să nu mai existe nici un secret între noi.

Secret! January simţi cum se crispează toată şi mii de ace îi străbătură corpul. Toată viaţa ei era plină de secrete. Şi minciuni. Ar putea jumătăţile ei de adevăr s-o ajute sau mai rău ar complica totul?

– Hai, iubito. Să începem cu ceva mai uşor. Spune-mi de ce-ai ales avocatura?

– Avocatura. Ai dreptate, e uşor. Aţintindu-şi privirea asupra flăcărilor albăstrui-portocalii din cămin, trase aer în piept şi continuă: Mi-am dat seama, la un moment dat, că voiam să-mi controlez viaţa şi nu aveam cum s-o fac dacă nu ştiam cum să acţionez, vizavi de sistemul social. La... ezită, la fel ca şi Toby, ştiam totul despre sistem.

– Ce legătură ai tu cu Toby?

January oftă încurcată, apoi se hotărî să vorbească deschis.

– Şi eu eram mînioasă pe sistem, din motive asemănătoare cu cele ale lui Toby. El nu-şi cunoaşte părinţii, şi asta-l face să sufere. Eu îi cunoşteam pe ai mei şi tocmai asta mă făcea să sufăr.

– Povesteşte-mi.

January închise ochii, cuprinsă de un sentiment ciudat – teamă şi mînie. O presimţire rea îi săgetă inima. Simţea lîngă pieptul ei bătăile puternice de inimă ale lui Michael şi asta-i dădea curaj.

– Tata era un beţiv. Mama era... era foarte neputincioasă. Nu putea face nimic. Era exemplul clasic de caracter slab. Îl lăsa să abuzeze de ea. Şi-atunci, cînd el se sătura s-o mai bată, intram eu în mîinile lui. Nu era un scenariu prea original – nimic nou sub soare.

– Cu excepţia faptului că ţi se întîmpla ţie, spuse Michael cu voce aspră, strîngînd-o mai tare în braţe.

– Cu excepţia faptului că mi se întîmpla mie, întări şi January cu voce scăzută. Cînd aveam treisprezece ani... Făcu o pauză, înaintea ochilor apărîndu-i imaginea tatălui ei, mort, într-o băltoacă de sînge lîngă patul ei. Inima începu să-i bată nebuneşte.

– Ce s-a întîmplat, iubito? întrebă Michael cu tandreţe.

January îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului şi continuă:

– Tatăl meu a murit.

Era prea mult pentru ea. Lipsită de curaj pentru a merge pînă la capăt îşi spuse că Michael n-ar suferi, dacă n-ar şti tot adevărul şi că nici ea n-ar fi avut de suferit, dacă i-ar fi spus doar o

parte din el. Cel puţin o parte din el.

– După ce s-a întîmplat asta, m-am sălbăticit, continuă ea repede dîndu-şi seama că nedînd nici o explicaţie, Michael şi-ar putea închipui că băutura îl doborîse pe tatăl ei. Mamei i-a venit greu să se descurce cu... cu multe. Nu putea face faţă propriilor ei probleme şi nici alor mele. Ce să mai lungesc vorba – am dat de necaz; şterpeleam din magazine şi... altele. O apucă tremuratul. Michael o strînse şi mai tare în braţe, în timp ce ea continuă să-i povestească ce legi importante sau mai puţin importante încălcase. M-am lăsat de şcoală şi, în cele din urmă, am ajuns într-un centru de reeducare. De fapt, am trecut prin mai multe.

– Trebuie să fi fost tare periculoasă, îi şopti el sărutînd-o pe păr.

Umorul lui n-o păcăli pe January. Îşi dădea seama că, pur şi simplu îl şocase, dar că el nu voia să lase să se vadă asta.

– În orice caz, mă credeam o dură. A fost o prostie. Aveam optsprezece ani, cînd m-am trezit şi am început să-mi dau seama că nu eram decît un caz nefericit, care se adăugase statisticii infracţiunilor juvenile: fără şcoală, fără bani, fără viitor, dar cu cazier. Asta mă făcea să turbez. Nu voiam să fiu un alt „nimic" al societăţii.

– Şi-apoi? o îndemnă el cu blîndeţe.

– Şi-apoi, cu ajutorul unei femei minunate, care

a văzut partea bună din mine, am hotărît că, dacă viaţa mea avea să se schimbe, eu eram cea care trebuia să facă ceva în sensul ăsta.

– Aveai dreptate.

January dădu din umeri.

– Pe cînd mă aflam încă la şcoala de corecţie mi-am dat bacalaureatul şi am făcut o cerere de bursă. Am fost ajutată şi am reuşit să ajung la Universitatea de-aici, din Colorado. Restul, cum se spune, e o poveste ca toate poveştile – o viaţă normală.

– Aici greşeşti, făcu Michael, ridicîndu-i faţa spre el. Restul – cea mai frumoasă parte a vieţii tale – abia acum începe.

O sărută cu patimă şi durere. Îl durea inima, gîndindu-se la suferinţele prin care trecuse January. Era un iz de durere în sărutul lui şi ea ştia că Michael era convins că-i poate vindeca toate rănile trecutului. Îşi dorea din inimă să poată fi aşa. Cînd se afla în braţele lui, cînd făceau dragoste, totul i se părea posibil.

– Căsătoreşte-te cu mine, zise el pătimaş, dar apoi se încruntă văzînd panica din ochii ei. Nu voiam ca cererea mea în căsătorie să sune ca o ameninţare. Iubito, trebuia să-ţi dai seama pînă acum, că odată şi-odată vom ajunge la asta.

– Aşa ceva nu se poate întîmpla.

– Dar mă iubeşti, insistă el.

– Te iubesc, da, făcu ea fără umbră de ezitare în glas. Nu ne putem mulţumi doar cu atît?

– Mulţumi doar cu atît? Să fii mulţumit implică şi alte lucruri. Eu n-o s-o las aşa în ceea ce te priveşte. Nu o aventură îmi doresc, January. Vreau ca darul să fie complet – împachetat în hîrtie frumoasă şi legat cu o fundă mare de satin. Dragoste, căsătorie, Toby... propriii noştri copii.

– Michael...

– Nu, zise el tăios, dîndu-şi seama care puteau fi argumentele ei. Nu face asta, January. Şi nu încerca să te convingi că ştii ce-i mai bine pentru tine, pentru că nu ştii. Dar eu ştiu ce-i mai bine pentru tine. Eu.

– Eşti cel mai grozav lucru ce mi s-a întîmplat vreodată, admise ea cu tristeţe.

– Atunci ce e? o întrebă el, privind-o cercetător în ochi. Mai e şi altceva? Ceva ce ţi-e frică să-mi spui?

January îşi feri privirea. Urîndu-se pentru că minţea, dădu din cap.

– Atunci nu înţeleg nimic, spuse Michael apucînd-o cu tandreţe de umeri şi întorcînd-o cu faţa spre el, obligînd-o astfel să-l privească. Mi-ai spus totul despre secretele acestea înspăimîntătoare, bine păstrate pînă acum numai de tine, şi credeai că asta o să mă facă să mă ridic şi să plec. Dar nu vezi? Sînt încă aici. Nici măcar nu

privesc spre uşă.

Dar o vei face, îşi spuse January în gînd, luptîndu-se cu durerea care-i cuprinsese inima. Dacă vei afla vreodată cît de laşă sînt, o vei face. Îi întîlni privirea şi simţi cum broboane reci de transpiraţie încep să-i acopere faţa.

– Ascultă-mă January, niciodată în viaţa mea n-am trăit sentimentele pe care le am de cînd te-am întîlnit. Posesia a căpătat un nou înţeles pentru mine, de cînd ai intrat în viaţa mea. Posesia e un cuvînt cu care mă lupt în fiecare zi, pentru că ştiu că nu-ţi place. Crede-mă; te rog, n-am să încerc niciodată să-ţi conduc viaţa după placul. Vreau doar să te căsătoreşti cu mine. Să am copii cu tine. Şi, dacă vrei, voi încerca chiar să salvez lumea, alături de tine.

O lacrimă picură pe obrazul lui January.

– Nici căsătorie, Michael, şi nici copii.

Michael închise ochii şi se abţinu să nu înjure.

– Spune-mi de ce.

Dar January nu-i putea spune de ce.

– Spune-mi, January, ori, dacă nu, mă vei forţa pe mine să-ţi spun de ce.

January se trase din braţele lui şi se ridică de pe canapea.

Cîteva momente lungi, Michael nu spuse nimic. Cînd începu să vorbească, January îşi dădu seama că se ridicase şi el de pe canapea şi se

afla în spatele ei.

– Nu mai eşti un copil lipsit de apărare. Tatăl tău nu-ţi mai poate face nici un rău.

Forţîndu-se să nu tremure din nou, January îşi încolăci talia cu braţele şi îşi pironi privirea în gol, în întunericul de dincolo de fereastră.

– Întotdeauna îmi va face rău, spuse ea.

– Doar dacă-l laşi tu s-o facă. Nu meritai ceea ce ţi-a făcut. Şi ai dreptul la tot ceea ce el n-a făcut pentru tine. O mîngîie încetişor pe braţ. Tu crezi că eu nu-mi dau seama de ce te împotriveşti? De ce nu vrei să iei ceea ce ţi se oferă şi ţi-a fost refuzat atîta timp?

Te-am privit atunci cînd erai alături de Toby. Am văzut felul în care te uitai la el, felul în care l-ai îmbrăţişat. Dar te-am văzut şi cum te retrăgeai, cum ceva te reţinea. Ţi-e teamă să nu te ataşezi prea mult de el, la fel cum ţi-e teamă să te ataşezi şi de mine.

January nu-l putu privi în ochi. Nu-l putea lăsa să vadă cît de aproape era de secretul ei.

– Asta e o temere copilărească, January, îi spuse el, parcă uitîndu-şi gîndurile. Cînd erai copil aveai dreptate să te temi. Dar eşti femeie în toată firea acum. Şi eşti iubita mea. Nimeni nu te-a preţuit pe cînd erai copil. Lasă-mă pe mine s-o fac acum.

January se întoarse şi-l privi în faţă.

– Nu înţelegi? ţipă ea, copleşită de vinovăţie şi

de dragoste şi de nevoia de a-l proteja. Tocmai pentru că te iubesc, nu mă pot căsători cu tine. Michael... ceea ce se petrece cu un copil care creşte într-un cămin, aşa cum a fost al meu, determină schimbări profunde. Atunci cînd devine adult, să-i fie greu să intre în rolul de părinte. Se simte un nimeni.

– Rol? rosti, cu scîrbă, Michael. Cămin, aşa cum a fost al tău? Dar eu nu-ţi cer să-mi faci un raport, domnişoară avocat. Eu te vreau ca femeie – o femeie cu nevoile ei, cu puterea şi... slăbiciunile ei. Tu eşti acea femeie. Tu eşti femeia. Singura căreia i-am cerut vreodată să-mi fie soţie. Singura care m-a făcut vreodată să mă simt împlinit.

– Cîteodată, şopti ea aruncîndu-i-se la piept şi îngropîndu-şi faţa în puloverul lui, cîteodată aproape că reuşeşti că mă convingi că ar merge.

– Dar va merge, January, zise el strîngînd-o cu putere la piept. Nu înţelegi? N-am făcut niciodată vreo greşeală – nici profesională, nici de alt fel. Nu văd de ce aş greşi acum. E împotriva legii.

– Din propria-mi experienţă, pot să-ţi spun că legile lui Murphy funcţionează, spuse ea cu tristeţe. Dacă e ca ceva să nu meargă pînă la urmă, tot aşa se va întîmpla.

– Atunci, poate, contraatacă el legănîndu-i

capul în mîinile lui mari şi ridicîndu-i faţa spre a lui, e cazul să spargem noi gheaţa în ce priveşte legile lui Murphy. Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru el cu ochii întunecaţi.

– Te iubesc.

– Promite-mi că, cel puţin, te vei gîndi la ceea ce ţi-am propus.

Pentru că în acel moment nu-l putea refuza şi pentru că nu putea să se abţină să nu-i promită, January dădu din cap şi spuse:

– Mă voi gîndi.

În următoarele cîteva zile, January n-a făcut altceva decît să se gîndească la propunerea lui Michael. Helen încerca s-o convingă.

– De ce oare crezi că trebuie să fii mama răniţilor pentru toţi şi numai la tine nu te gîndeşti? o întrebă Helen într-o dimineaţă, după ce cîteva zile nu-i spusese nimic în privinţa asta – ceva foarte neobişnuit la ea.

January privi la ea peste birou. O întrerupse din dictat.

– Dar e ridicol.

– Singurul lucru ridicol e că este adevărat. Oi fi eu bătrînă, iubito, dar oarbă nu sînt. Relaţia dintre tine şi Michael ar putea fi la fel de dulce, ca şi

zahărul pudră pe o tartă de căpşuni, numai că tu eşti acră ca varza murată. Crezi că nu-mi dau seama că eşti mereu dusă pe gînduri? Ai petrecut cîteva zile cu el şi presupun că ai făcut cunoştinţă cu acel cuvînt care începe cu D? Distracţie, nu?

Habar n-am ce-i în capul tău, continuă Helen, gînditoare. După *Ziua Recunoştinţei*, te-ai întors la vechile tale trucuri – munceşti nopţile, munceşti în weekend. Muncă, muncă şi iar muncă, strigă, ridicînd exasperată mîinile în aer. Vreau să-mi spui acum care sînt obstacolele – ca atunci cînd Julia Roberts se îndrăgosteşte de Richard Gere în Pretty Woman? Doamne, ce mi-a plăcut filmul ăsta, adăugă oftînd melancolic.

January zîmbi cu tristeţe.

– Poveşti de dragoste, filme, sise ea dezaprobator. Viaţa adevărată nu e aşa, are şi părţi rele. Nu are un scenariu dinainte scris, în care totul e roz şi minunat.

– La naiba! Michael Hayward ar fi fericit să scrie el scenariul. Unde e buba, de fapt?

– Sînt precaută, atîta tot. Înţelegi?

– Hm, precaută. Te agăţi de cuvîntul ăsta ca de un colac de salvare, dar corabia pe care te afli nu se scufundă. Omul ăsta te iubeşte. Vrea să se căsătorească cu tine.

January îşi feri privirea de ochii lui Helen.

– Crede că vrea să se căsătorească cu mine.

Dacă ar ştii tot adevărul, sînt sigură că s-ar răzgîndi.

Prea tîrziu! Şi-a dat drumul la gură şi privirea rapidă pe care Helen i-o aruncă îşi dăduse seama despre ce era vorba.

– Oh, Doamne, făcu Helen. Ochii ei căprui, cu pleoapele fardate într-o culoare galben-fluorescent, se măriră privind-o pe January. Doar nu vrei să spui că... Oh, January iubito, nu se poate să nu-i fi spus cine eşti. Oh, Doamne, repeta cu vehemenţă cînd citi adevărul în ochii lui January. Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!

Urmară cîteva momente de tăcere acuzatoare. Apoi January se ridică de pe scaun şi se întoarse, rămînînd cu ochii pe fereastră.

– Vreau să-ţi spun ceva, fetiţo. Şi te rog să mă asculţi cu atenţie.

Mirată de tonul mînios din vocea lui Helen, January se întoarse cu faţa spre ea.

– De cinci ani sînt lîngă tine şi te observ cum te izolezi de restul lumii, pentru că-ţi este frică, ori pentru că eşti prea mîndră, să laşi pe cineva să se apropie de tine şi să-şi dea seama că eşti o fiinţă vulnerabilă, uşor de rănit. Dar dacă ai să crezi că am de gînd să stau cu mîinile-n sîn şi să privesc cum îl îndepărtezi pe singurul bărbat care este în stare să dărîme zidul pe care l-ai ridicat în jurul tău, te înşeli.

– Helen, să ştii că asta nu e treaba ta.

– La naiba, nu e treaba mea, iubito! Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ea cu degetul arătător ridicat ameninţător. Tu ai făcut să fie treaba mea încă din ziua cînd m-ai angajat. Am vegheat asupra ta, te-am dădăcit şi te-am iubit ca pe copilul pe care niciodată n-am avut norocul să-l am. Am cîştigat acest drept, iubito. Am dreptul să-ţi deschid mintea şi ochii, dacă aşa cred că trebuie să fac. Am dreptul să-ţi spun că, dacă nu pui lucrurile la punct cu bărbatul acesta chiar astăzi, nu numai că vei pierde cea mai dragă persoană din viaţa ta, în afară de Toby, dar îţi vei pierde şi secretara.

January o privi înmărmurită.

– Nu glumesc, January. Pot să-mi pilesc unghiile pe orice birou din oraşul ăsta. Nu e nevoie să stau aici şi să te văd ducîndu-ţi viaţa mai departe, chinuită de amintirea a ce-ai fi putut să faci, dar n-ai făcut. Nu voi înghiţi una ca asta.

Acum gîndeşte-te la o cale – cum să faci să-i spui. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii sinceră. Începe prin a te întreba pe cine crezi că protejezi ţinînd secretul în tine? Pe Michael sau pe tine? Şi nu care cumva să îndrăzneşti să te ascunzi în spatele vechii poveşti că aşa protejezi pe mama ta de un scandal! Ştii la fel de bine ca şi mine că

Michael n-ar face niciodată ceva care să te rănească. În plus, Monica e o femeie-n toată firea şi poate foarte bine să-şi poarte singură de grijă.

Ştiind că în ochi îi apăruse panica, January îşi întoarse privirea de la Helen. Aceasta îi puse o mînă pe braţ şi zise:

– Dragostea unui bărbat bun este un dar nepreţuit, January. Faptul că ţi-e frică să accepţi asta, nu-ţi dă dreptul să-i arunci iubirea pe fereastră.

Capitolul zece

La culoarea verde a semaforului, Michael ţîşni cu viteză, bucurîndu-se că vîntul rece de sfîrşit de decembrie îi sfichiuia obrajii. Îl bucura şi explozia de adrenalină din corpul său, datorată motocicletei cu care gonea şi care derapase pe gheaţă cu puţin timp în urmă, el reuşind în ultimul moment s-o echilibreze. De la telefonul lui Mac, pe care-l primise cu două ore în urmă, Michael trecuse prin toate chinurile iadului. S-ar fi făcut

frate şi cu dracu', dacă acesta l-ar fi putut uşura de durerea care pusese stăpînire pe el şi care parcă muşca puţin cîte puţin din sufletul lui.

Dar nici chiar zgomotul asurzitor pe care-l făcea motocicleta nu putea alunga amintirea acelei convorbiri din mintea lui.

– Hayward? Hei, omule! Nici nu-mi vine să cred că, în sfîrşit, dau de tine. Norocul tău că nu m-am dat bătut.

Recunoscînd vocea prietenului şi, totodată, corespondentului său de presă din Dunver, Michael începu să rîdă în receptor.

– Din cîte ştiu, Mac, robotul meu telefonic funcţionează perfect.

– Eu refuz să vorbesc cu lighioanele astea oribile şi lipsite de viaţă. Şi-apoi, sînt sigur că vrei s-auzi asta de la mine.

– M-ai făcut curios. Ai ceva pentru mine?

– Îţi aduci aminte că m-ai rugat s-o verific pe tipa aia, Stewart, acum două săptămîni? Ei, în cele din urmă, am dat lovitura, amice. Ar fi cazul să-ţi scoţi pălăria în faţa mea. Nici nu-ţi trece prin cap ce-am aflat...

Îl ascultase pe Mac împietrit. Apoi petrecu următoarele două ore, încercînd să-şi dea seama care era, de fapt, adevărul. Şi apoi, în cele din urmă, încercînd să-şi dea seama care erau implicaţiile. Noutăţile pe care i le comunicase Mac îl luaseră pe nepregătite. Gonise kilometri întregi ca

un nebun şi acum, în sfîrşit, se hotărî că era mai bine să discute cu January.

Cînd opri în faţa casei ei, mînia i se mai potolise. Ferestrele apartamentului erau luminate. Înainte de a opri motorul, privi îndelung la ele. Fixă apoi cricul motocicletei şi o porni spre uşă.

Înainte de a avea discuţia aceea cu Helen, de dimineaţă, January se hotărîse să-i spună lui Michael ceea ce ascundea. Chiar dacă însemna să-l piardă, el merita să ştie adevărul. Nu, nu merita, îşi cîştigase dreptul să afle totul de la ea. În plus, January trăise prea mult timp în minciună.

Rugîndu-se lui Dumnezeu să-i dea putere ca să suporte consecinţele, aşteptă pînă ajunse acasă de la birou, apoi, cu inima strînsă, ridică receptorul ca să-l sune pe Michael.

Dar zgomotul motocicletei lui o opri. Trase perdeaua cu mîna tremurînd şi văzu cum Michael, după ce-şi parcă motocicleta, o porni cu paşi înceţi, dar hotărîţi, spre uşa ei.

Cuprinsă de un sentiment ciudat – un amestec de uşurare şi de teamă devastatoare, January deschise uşa.

Aşa cum se întîmpla de fiecare dată cînd îl vedea, inima începu să-i bată din ce în ce mai repede. De-acum, îl cunoştea bine pe Michael. Cunoştea starea de spirit în care se afla, după expresia feţei. Dar ar fi preferat orice altceva, chipului întunecat care ajunse acum în pragul uşii.

În seara asta, în faţa ei nu se afla nici iubitul, nici prietenul ei şi nici protectorul grijuliu al unui băieţel cu probleme. Îmbrăcat în geacă de piele neagră şi pantaloni decoloraţi, din bumbac bleumarin, părea cavalerul întunecat din basmele pentru copii, ultimul luptător ce supravieţuise bătăliei şi care, parcă, tocmai scăpase din iad.

Statura lui impunătare umplea cadrul uşii. Avea obrajii roşii din cauza frigului de afară şi părul negru, ciufulit cu sălbăticie de vînt. Iar ochii, frumoşii săi ochi care atunci cînd făceau dragoste căpătau nuanţa caldă a cobaltului, aveau acum duritatea oţelului.

Neînţelegînd ce se petrecea cu el, pe January o cuprinse teama şi presimţiri rele puseră stăpînire pe ea.

– Michael, zise, fără prea mult curaj, simţind fiori pe şira spinării, în timp ce acesta o împinse în hol, fără s-o privească. Tocmai... tocmai voiam să te sun.

– Nu mai spune, zise el cu duritate şi intră în sufragerie.

Ezitînd, January îl urmă. Cînd privirea lui poposi o clipă asupra ei, ea dădu din cap şi zise:

– Da, Michael. Voiam să te sun.

– În cazul ăsta, te-am scutit de un efort, replică el, vîrîndu-şi adînc mîinile în buzunarele jachetei de piele. Îşi roti privirea de gheaţă de jur împrejurul camerei, apoi continuă privind-o în faţă: Oricum, e mai bine aşa. Cred că am primit destule telefoane pe ziua de azi.

– Michael! Ce s-a întîmplat? Nu-l văzuse niciodată atît de rece şi de distant. Şi atît de schimbat. S-a întîmplat ceva?

Ochii lui Michael o sfredeleau, cu o expresie dură, de om hăituit. Erau ochii unui străin.

– Da, zise el în cele din urmă, cred că nu greşeşti, atunci cînd spui că s-a întîmplat ceva.

Durerea ascuţită din vocea lui îi amplifica groaza care pusese stăpînire pe ea.

– Nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Nu eu trebuie să-ţi spun asta, January. Ori poate preferi să-ţi spun Elaine.

Liniştea care se lăsă era atît de profundă, încît pînă şi fîşîitul jachetei lui de piele şi ritmul controlat al respiraţiei lui îi păreau lui January ca avînd intensitatea sonoră a unei explozii. Ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte, numai în camera aceea, alături de el, nu. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, January se prăbuşi în fotoliul de lîngă ea.

– Cum de... întrebă ea cu disperare în voce,

cum de-ai aflat?

– Sînt jurnalist şi am relaţiile mele, îi răspunse el sarcastic. Tagma noastră, a ziariştilor, e cam sceptică în ceea ce priveşte aparenţele, aşa că avem oamenii noştri, care „fac săpături" pentru a afla adevărul. Dumnezdeule, January... Renunţînd la masca de indiferenţă pe care o adoptase şi lăsînd mînia ce clocotea în el să iasă la suprafaţă, Michael o privi cu ochi acuzatori. Chiar atît de proastă e impresia ta despre mine, încît n-ai putut avea încredere?

Cu toate că-şi dădea seama că nu mai avea nici un rost, January nu se putu abţine şi încercă să-i explice:

– A... aveam de gînd să-ţi spun.

Era însă patetic şi lipsit de sens.

Michael îşi dădu furios capul pe spate şi zise, privind în tavan:

– Aveai de gînd...

– Michael! Ascută-mă, Michael. E adevărat că la început, mi-a fost frică că vei scoate totul la iveală, că ar fi aflat toată lumea despre trecutul meu. Nu ştiam ce fel de om eşti. Acum însă, te cunosc.

– Ţi-ai dat seama cam tîrziu că mă cunoşti, nu crezi?

– Dar, Michael. Înţelege că acum eşti important pentru mine.

Ochii lui priveau parcă prin ea.

– Singurul lucru care este important, în clipa de faţă, este că n-am aflat totul de la tine. Singurul lucru care contează, continuă el, accentuînd fiecare cuvînt pe care-l rostea, e că nu mi-ai spus.

– Nu voiam să te pierd.

– Nu-i adevărat, January, o corectă el, cu voce de gheaţă, n-ai vrut să te încrezi în mine.

Durerea din vocea lui o răscoli pe January pînă-n adîncul inimii şi-i răvăşi propria durere.

– Dar nu aveam nici un motiv să mă încred în tine, Michael. Cel puţin nu la început... Iar apoi... se opri brusc, dîndu-şi seama, după expresia violentă din ochii lui, că n-avea de gînd să-i asculte măcar sau să-i ia în seamă explicaţiile. La naiba, Michael! Eu n-am vrut nimic de la tine. Şi am încercat să te avertizez! Nu eu am vrut să se ajungă la aşa ceva!

Cu faţa întunecată, Michael zise:

– Da, ai dreptate, ăsta-i adevărul! Tu m-ai avertizat şi eu n-am vrut să te ascult... Ei bine, continuă, trecîndu-şi o mînă prin păr, ai reuşit în cele din urmă, să-mi captezi atenţia. Acum te aud, January. Vocea ta e clară şi răspicată. Acum te înţeleg, în sfîrşit. Ceea ce-ţi doreşti tu e o viaţă lipsită de complicaţii, la adăpost de emoţii – o viaţă „sigură“, dar stearpă. Ceea ce nu-ţi doreşti e ca nu cumva să te implici vreodată în ceva atît de înfricoşător, dar atît de minunat, cum este dragostea. Ar fi prea mult pentru liniştea pe care ţi-o

dorești. Ți-ar tulbura judecata atît de lucidă. Și-ai hotărît să te sacrifici. Căci dacă nu s-ar chema sacrificiu, n-ai mai merita numele de martiră, nu-i așa? Trebuia, adăugă el cu amărăciune, trebuia să-mi fi dat seama mai demult de asta.

Îndurerată, January ridică privirea spre el.

– Te rog, Michael, nu spune asta. Te iubesc.

Michael dădu plictisit din cap.

– Nu. Mi-am dat seama, în sfîrșit, că aveai dreptate la început. E posibil să-ți fi dorit să mă iubești. Dar n-ai reușit să-ți dorești suficient de mult să scapi de teama care te domina. Credeam că eu te puteam ajuta ca asta să se întîmple. Credeam că, dacă dragostea mea era atît de puternică, aș fi putut... Vocea i se stinse și ridică din umeri în semn că, oricum nu mai conta. La naiba! La naiba cu ceea ce credeam. Tot nu mai are nici o importanță, căci m-am înșelat. Eu m-am înșelat și tu ai avut dreptate. Dar pierderea nu e prea mare, nu-i așa? Ne-am simțit grozav făcînd sex împreună.

Dacă i-ar fi tras o palmă, durerea lui January ar fi fost mult mai mică, decît cea provocată de cuvintele lui.

Văzînd reacția pe care i-o provcase, Michael adăugă, aproape șoptind:

– Ascultă-mă. Mai bine plec, înainte ca vreunul din noi să mai spună și altele. Tu ai spus de la început că relația noastră n-o să meargă, că nu te poți implica. Ei bine, ai reușit în cele din urmă să

mă convingi de asta. Aveai dreptate.

Se aplecă deasupra ei şi fără să se lase impresionat de lacrimile care-i curgeau lui January pe obraji, spuse:

– Ar fi fost atît de minunat, iubito, dacă ai fi lăsat ca totul să decurgă de la sine. Ar fi fost, pur şi simplu, minunat. Dar acolo unde nu e încredere, nu e nici dragoste, mai zise, şi se ridică.

Îşi încheie fermoarul de la jachetă şi-şi ridică gulerul.

– Ai grijă de tine, January. Ai grijă de toată lumea, numai de tine nu.

O mîngîie pe păr, apoi lăsă mîna să-i alunece şi, fără să mai spună un cuvînt, ieşi, închizînd uşa după el.

Lui January durerea îi era familiară. Nici nu-şi mai aducea aminte în cîte feluri o cunoscuse – de la durerea provocată de palmele tatălui ei, pînă la aceea pe care o simţea atunci cînd, copil fiind, se învinovăţea pentru faptul că nu era iubită, şi la durerea provocată de zgîriturile de pe corp, cu care se alegea în urma încăierărilor ce aveau loc la şcoala de corecţie, unde-şi petrecuse o parte din adolescenţă. Dar nici o amintire, oricît de vie, nici o cicatrice, oricît de adîncă ar fi fost, nu-i

provocau o durere atît de copleşitoare, ca sentimentul de goliciune interioară pe care-l simţise în momentul în care Michael plecase.

Amurgul se transfomrase de mult în întuneric, iar sentimentul acela abstract, în disperare neputincioasă, cînd January se ridică în cele din urmă din fotoliu. Străbătu casa pustie, cuprinsă de beznă şi se întinse pe patul rece.

Abia după miezul nopţii, se hotărî ce avea să facă. Nu era prea greu pentru ea să-şi păstreze mîndria intactă, chiar şi într-o noapte de iarnă rece şi neagră ca asta. Iubirea merită să rişti totul – pînă şi mîndria. Dragostea lui Michael merita totul.

January fusese în apartamentul lui Michael de cîteva ori, dar niciodată nu se dusese acolo singură şi niciodată în miez de noapte.

Holul era slab luminat. Dacă Michael nu era acasă? Dacă refuza s-o primească? Nu era numai ea cea care suferea – era şi el la fel de rănit.

Scoţînd cheia pe care el i-o dăduse, dar pe care January nu avusese ocazia s-o folosească niciodată, descuie uşa şi pătrunse în apartament. În momentul în care făcu primul pas, ceva cald şi umed o atinse pe picior. Speriată de moarte şi

înăbuşindu-şi un strigăt, se lipi cu spatele de uşă.

– George, răsuflă ea uşurată şi, luîndu-şi mîna de pe piept, unde inima bătea nebuneşte, o puse pe capul lăţos al căţelului. M-ai speriat de moarte, George.

Fără să bage de seamă tremuratul lui January, George îşi băgă nasul cald în palma ei, dînd bucuros din coasă.

January se aşeză pe covor şi, cuprinzîndu-l cu braţele îşi îngropă faţa în blana lui stufoasă. Prietenia pe care el i-o arăta era pentru ea ca firul de care se agăţa înecatul. Îi dădea curaj pentru înfruntarea ce urma.

– Dacă ai putea să vorbeşti, George, sînt sigură că mi-ai da un sfat înţelept.

Căţelul începu să scheaune şi, împingîndu-şi capul în palma ei o rugă să-l scarpine după urechi.

Temîndu-se ca Michael să nu se trezească înainte ca să fie pregătită pentru a da ochii cu el, January încercă să-i potolească exuberanţa.

– Gata, gata, şopti ea scărpinîndu-l. Dar nu cred că treaba asta cu scărpinatul după urechi o să dea rezultate şi în ce-l priveşte pe Michael. N-ai tu vreo idee? Cum să încep?

Dar sări imediat în picioare, ca arsă, căci lumina se aprinse brusc. Somnoros, Michael o privea dintr-un fotoliu aflat lîngă canapea.

– Ai putea începe, zise el, spunîndu-mi ce

cauţi aici, la ora asta?

Încurcată, dîndu-şi seama că Michael fusese tot timpul acolo şi-o urmărise, January îşi trecu o mînă tremurătoare prin păr. Strîngîndu-şi haina în jurul ei, păşi nesigură spre el.

– Putea să ţi se întîmple ceva, singură în toiul nopţii pe stradă.

Deşi pe faţă avea o mască dură, în tonul aspru al vocii se simţea îngrijorarea pentru ea. January îl privi cu atenţie. Cămaşa descheiată era scoasă din pantaloni, iar picioarele lungi erau întinse, cu nepăsare, în faţă. Părul negru, ca de ţigan, arăta de parcă fusese străbătut continuu de degetele lui lungi şi nervoase. Arăta atît de masculin, era atît de frumos şi era atît de evidentă suferinţa lui, încît January abia se abţinu să nu i se arunce în braţe.

– Cîteodată, şopti ea întîlnindu-i privirea obosită, merită să-ţi asumi anumite riscuri.

Trecîndu-şi o mînă peste faţă, Michael o întrebă:

– Dar de ce acum, January? De ce în noaptea asta?

– Pentru că te iubesc şi pentru că, pînă în seara asta, nu mi-am dat seama că nu pot trăi fără tine, se confesă ea pe nerăsuflate.

Trecură cîteva clipe de tăcere tensionată şi January se întrebă dacă nu cumva destăinuirea ei venise prea tîrziu. În cele din urmă, Michael

spuse:

– Dacă ceea ce-mi spui e condiţionat de...

– Nu e condiţionat de nimic, Michael. Fără să stea prea mult pe gînduri se aşeză în genunchi în faţa lui. Pentru că nu se putea abţine să nu-l atingă, îşi puse mîinile pe genunchii lui.

– Te rog... te rog doar să mă asculţi.

Michael înghiţi cu greu, apoi îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului.

Simţind o durere care-i strîngea pieptul ca o gheară, January începu, fără să ezite:

– Cînd eram mică, tata obişnuia să vină acasă de la lucru, după ce-şi făcea veacul în barurile pe care le frecventa, seară de seară. În unele seri, continuă ea încet, observînd surpriza din privirea lui Michael, era vesel cînd sosea acasă. Obişnuia să cînte şi să danseze, rotind-o pe mama în paşi de vals prin cameră, mîngîindu-mă pe păr şi spunîndu-mi ce fetiţă cuminte eram. Dar, în majoritatea serilor... Făcu o pauză, umezindu-şi buzele uscate cu limba. De cele mai multe ori, venea acasă nervos. Acelea erau serile în care mama mă ducea în camera mea şi încuia uşa cu cheia. Mă aşezam în pat şi-mi puneam perna pe cap. Apoi, începeam să cînt, ca să n-o aud pe mama ţipînd cînd o bătea.

Înghiţind cu greu, Michael îşi puse o mînă pe capul ei.

– Cîteodată, încercam s-o ajut, dar, de cele

mai multe ori, renunţam şi fugeam, pentru că ştiam că, atunci cînd termina cu ea, îmi venea mie rîndul. Mă simţeam atît de vinovată pentru asta...

– January, nu trebuie să...

– Michael, îl imploră ea, nu-ţi spun toate astea ca să mă compătimeşti. Ţi le spun ca să înţelegi. Întotdeauna am crezut că tata mă bătea, poate, pentru că făcusem ceva ca să merit asta. În fond, în mod normal, familia te iubeşte şi te protejează, nu-ţi face rău. Tatăl meu însă mă bătea. Şi asta destul de des.

Nu puteam înţelege cu ce-i greşisem. Aşa că mintea mea, ca dealtfel minţile mai tuturor copiilor de care se abuzează într-un fel sau altul, m-a ajutat să trec peste confuzia provocată de acest sentiment. Pur şi simplu, înlătura tot ceea ce nu putea înţelege. Respingea, nega şi mă învăţa că "nu ţi se va întîmpla aşa ceva, e doar o închipuire."

Ceea ce trebuie să înţelegi, continuă January întîlnind privirea chinuită a lui Michael, este că, după ani şi ani în care ţi-ai înăbuşit sentimentele şi ai negat faptele, realitatea, deoarece erau insuportabile pentru tine, nu ţi-e prea uşor să accepţi, dintr-odată, adevărul. Aşa s-a petrecut şi cu mine. Mai simt încă ruşine pentru perioada aceea, chiar dacă ştiu că n-a fost vina mea.

– Ruşine să-i fie tatălui tău, zise Michael, cu asprime în glas.

– Da, ai dreptate, fu de acord January. Dar şi acum îmi vine greu să accept lucrul acesta. În mintea mea, acum, totul e clar, dar în inimă... se opri şi puse mîna lui Michael pe pieptul ei, acolo unde inima bătea cu putere. Inima copilului din mine, încă se mai întreabă de ce tata nu m-a iubit.

Cînd ai revenit în viaţa mea, după toţi aceşti ani, Michael, ai făcut să renască în mine sentimente cu care nu mai aveam puterea să lupt. Apariţia ta m-a speriat îngrozitor şi nu-mi doream decît să pleci, şi pentru că n-ai făcut-o, am vrut să te urăsc, dar am sfîrşit prin a dori să te iubesc. M-ai făcut să-mi doresc să fiu iubită. La început, nu mi-am închipuit că aveam să permit să se întîmple aşa ceva. Nu mi-am închipuit că aveam să fac faţă rolului de fiinţă iubită.

Aşa că am intrat din nou în panică. Şi pe urmă... pe urmă, mi-ai cerut imposibilul. Ai vrut încrederea mea – ceva ce n-am dăruit niciodată nimănui.

Luă mîna lui Michael de pe pieptul ei şi şi-o duse la obraz.

– Cînd ai ieşit pe uşă, în seara asta, şi mi-am dat seama că n-aveam să te mai văd niciodată, am realizat că aş risca totul, ruşinea, amintirile, chiar şi viitorul mamei mele, dacă aş şti că asta te-ar aduce înapoi.

Cu un suspin care trăda mînia, frustrarea şi o dragostea neţărmurită, Michael o ridică de pe

covor şi o luă în braţe.

– Nu m-ai pierdut nici o clipă, iubito. N-ai tu norocul ăsta să scapi de mine. Am avut însă nevoie de timp. Fii sigură că mîine, aveam să bat la uşa ta, ca un vînt năprasnic.

O strînse cu putere în braţe şi-o sărută cu tandreţe pe gură. Ea îi întoarse sărutul, punînd în el toată dragostea ce i-o purta, toată teama la gîndul că l-ar fi putut pierde ,dar şi sentimentul de uşurare care o stăpînea acum. Îl împinse uşor şi zise:

– Michael, mai e ceva...

– Ştiu tot ce trebuie să ştiu, răspunse acesta, trăgînd-o din nou spre el.

Dar January dădu din cap cu hotărîre.

– Nu. Trebuie să-ţi dai seama că am încredere în tine. Eu am nevoie de asta.

– A trecut mult timp de-atunci, January, spuse Michael, privind-o în ochi. Poate că e mai bine să uiţi totul.

– Nu eu l-am ucis, zise January repede, înainte ca el s-o poată opri.

El o privea uimit, tăcut, încercînd să înţeleagă despre ce era vorba.

– Nu eu l-am ucis, repetă January, fără să mai aştepte reacţia lui. Mama era foarte slăbită, şi fizic şi psihic, la vremea aceea. Se lăsase înfrîntă. Ori, cel puţin aşa credeam eu atunci. În seara cînd s-a întîmplat, eram în pat, bolnavă de gripă. El a venit

acasă înfometat şi, cînd a văzut că masa nu era gata, pentru că mama avusese grjă de mine, a venit în camera mea...

La amintirea acelei seri, pulsul i se acceleră şi începu să respire precipitat.

– Eram prea bolnavă ca să mă apăr. Ceva... ceva s-a petrecut atunci în sufletul mamei. A luat pistolul din sertarul biroului şi l-a somat, cerîndu-i să nu mă mai bată. Şi pentru că el a continuat să mă bată, l-a împuşcat.

Michael o ţinea acum strîns lipită de el, mîngîind-o cu mîna lui mare şi puternică.

– Apoi m-am gîndit că, dacă poliţia descoperea asta, ar fi luat-o pe mama de lîngă mine. Nu voiam să rămîn singură. Era mama mea şi n-am vrut să-i las să mi-o ia.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei şi căzu apoi pe cămaşa de bumbac a lui Michael.

– Mama nu-şi mai aducea aminte ce făcuse. A fost uşor să-i conving, şi pe ea şi pe judecător, că eu îl împuşcasem. Altfel, ar fi condamnat-o...

– Ceea ce nu se putea întîmpla cu un copil de treisprezece ani, care acţionase în legitimă apărare, termină Michael fraza. Eroina mea micuţă şi curajoasă. Te pricepi la a-i salva pe alţii, aşa-i? Ai ceva practică la asta.

– Am practică la a mă ascunde în spatele acestei minciuni şi a altora. Dar ţie nu mai vreau să-ţi ascund nimic.

Michael o strînse cu putere în braţe, se ridică şi-o aşeză pe fotoliul lui.

– Vreau să-ţi arăt ceva, spuse el şi dispăru în birou.

Se întoarse curînd cu un vraf subţire de hîrtii subraţ.

January îl privi mirată.

– Nu înţeleg, zise ea.

– E un articol pe care nu l-am tipărit niciodată. Citeşte data de sub titlu.

Şi January citi.

– Ai scris asta acum cincisprezece ani, Michael.

– Citeşte articolul. Tot. Eu mă duc să fac o cafea.

Cînd Michael reveni în sufragerie, January privea fix ultima pagină a articolului. Cînd el îşi puse o mînă pe marginea fotoliului, ea ridică capul şi spuse, privind cînd la el, cînd la hîrtiile pe care le avea în poală.

– Ştiai. Ai ştiut toţi aceşti ani. Împinse uşor ceaşca de cafea, pe care el i-o oferi, şi continuă: Michael... cum...

– Nu sînt prea mîndru de felul în care am reuşit să aflu. Adevărul e că am luat-o într-o zi pe mama ta, pe nepregătite. I-am făcut o vizită neanunţată şi am găsit-o într-o stare... era zdrobită, aşa cum spuneai tu, mai devreme. Era lipsită de apărare. Atunci mi-a povestit totul.

Ochii lui January erau plini de dragoste.

– Dar n-ai dat articolul la tipărit.

– Nu, nu l-am dat, zise el. Aveai numai treisprezece ani şi duceai în spate o poveste dureroasă şi tristă. Dăduseşi dovadă de un curaj mîndru şi furios. Ceva m-a făcut să mă gîndesc la toate astea şi să-mi alung din minte succesul care ar fi urmat publicării articolului. N-am vrut să te rănesc şi eu.

Nimic pe lumea asta n-ar fi putut să o impresioneze mai mult pe January. Era un dar care putea veni doar din inima unui bărbat deosebit, aşa cum era el.

– Te iubesc, spuse ea simplu, dar convingător.

– Da, fu el de acord, mă iubeşti.

Acum, Michael citea încrederea în ochii ei. Ştia că, de-acum, relaţia lor era completă. O sărută şi-i şopti la ureche:

– Ce-ar fi să renunţăm la cafea şi să-ţi arăt cum ştie cel mai norocos bărbat din lume să-i dovedească alesei inimii lui cît de mult o iubeşte?

Epilog

Lucrînd la biroul din noul ei cabinet, aflat la Griffin House, January se întreba dacă nu cumva ceea ce i se întîmplase era doar un vis. De fapt, era un vis, căci January Stewart nu crezuse nicidată în realitate. Era un vis, pe care nu îndrăznise să-l destăinuie nimănui, de teama că, povestindu-l, avea să distrugă într-un fel sau altul şansa ca acesta să se realizeze. Ştia din proprie experienţă că cei ca ea, copiii din a căror

categorie făcuse parte şi Elaine Januafin Griffin, nu erau ajutaţi niciodată pentru a-şi transforma visele în realitate.

Deşi acum Michael era cu totul al ei, tot nu putea să creadă. Şi odată, într-o noapte minunată, epuizată de focul pasiunii şi îmbătată de fericirea ce i-o oferea dragostea, January îi dezvăluise lui Michael visul ei cel mai ascuns. Iar acum, datorită lui Michael, visul se transformase în realitate.

Rotindu-şi gîtul amorţit, se ridică de la birou şi se îndreptă spre fereastra care mai era încă fără perdele. Privi afară la copacii ce străjuiau, de-o parte şi de alta, strada liniştită. Prin frereastra deschisă pătrundea aroma călduţă a dimineţii de aprilie, atenuîndu-se astfel mirosul de lemn proaspăt vopsit şi al pereţilor zugrăviţi din casa veche, bătrînească.

De fiecare dată cînd privea pe fereastra biroului, faţa lui January se lumina, şi dacă pe casa vecinilor s-ar fi aflat o oglindă uriaşă ar fi putut observa în ea zîmbetul şi expresia fericită a ochilor.

Aleea era mărginită de stejari bătrîni, iar dincolo de ea se întindea gazonul verde. Din loc în loc, pămîntul însufleţit de adierea primăverii era presărat cu narcise şi stînjenei – pete de culoare pe covorul verde al ierbii. Era locul de joacă al

copiilor din vecini. Şi această bătrînă casă, construită în stil victorian, avea să fie în curînd, plină de copii neastîmpăraţi, copii ce vor avea nevoie de dragoste, de speranţă şi de un loc să se simtă fericiţi.

January deschise larg fereastra şi începu să zîmbească, auzind huruitul din ce în ce mai puternic al motocicletei lui Michael, care se apropria pe alee.

Din pragul uşii, privi cum el şi Toby, extrem de vesel şi roşu în obraji, coborîră de pe motocicletă şi intrară pe poarta enormă.

Holul spaţios al casei îi servea Helenei drept birou. Michael şi Toby se opriră s-o salute.

– Mama! strigă Toby, dînd frenetic din mîini.

January zîmbi, văzîndu-l pe Michael care se înclină ceremonios şi i se adresă lui Helen:

– Te-a văzut Leonard în „echipamentul" ăsta?

Zîmbind radios şi afişînd o expresie de profundă satisfacţie, îmbrăcată într-un costum galben, mulat pe corp, avînd o eşarfă verde- prăzuliu înfăşurată în jurul gîtului, Helen făcu o piruetă plină de mîndrie şi zise:

– Crezi că există riscul mortal de a-l da gata, atunci cînd o să mă vadă?

– Dacă o să se întîmple asta, ştii unde să mă suni.

– În nici un caz, n-o să fii tu acela, gură mare ce eşti!

Profund rănit, Michael se sprijini cu spatele de perete şi-şi duse, cu un gest teatral, mîinile la piept.

Sfîrşit

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Un suflet care-a păcătuit în fața legii și un chip cu un zîmbet de băiat rău.

Michael Hayword era cel mai sexi bărbat pe care January Stewart îl văzuse în viața ei! Zîmbetul lui de bărbat sigur pe el făcea ca fiecare fibră din corpul lui January să tresară atunci cînd îl vedea, cu toate că-și dădea seama că faimosul jurnalist reprezenta un mare pericol pentru ea. Intrigat de enigmatica avocată care apăra copiii abandonați, Michael își dorea să facă să explodeze „dinamita" care presupunea că se ascunde sub înfățișarea dură de avocat a lui January. Era el oare un coșmar care se întorsese să nu-i dea pace, se întreba January, ori era bărbatul de care nu mai putea scăpa, cel care avea să-i aline durerea și avea să străpungă carapacea pe care și-o clădise de-o viață? Michael făcea totul ca s-o convingă de asta, dar lui January îi era frică să nu fie trădată. Îi va putea ea oare destăinui cavalerului care-i cucerește fortăreața inimii, toate secretele pe care le ține încătușate în ea? Îi va dovedi oare că se încrede în dragostea lui?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Un suflet care-a păcătuit în fața legii și un chip cu un zîmbet de băiat rău.

Michael Hayword era cel mai sexi bărbat pe care January Stewart îl văzuse în viața ei! Zîmbetul lui de bărbat sigur pe el făcea ca fiecare fibră din corpul lui January să tresară atunci cînd îl vedea, cu toate că-și dădea seama că faimosul jurnalist reprezenta un mare pericol pentru ea. Intrigat de enigmatica avocată care apăra copiii abandonați, Michael își dorea să facă să explodeze „dinamita" care presupunea că se ascunde sub înfățișarea dură de avocat a lui January. Era el oare un coșmar care se întorsese să nu-i dea pace, se întreba January, ori era bărbatul de care nu mai putea scăpa, cel care avea să-i aline durerea și avea să străpungă carapacea pe care și-o clădise de-o viață? Michael făcea totul ca s-o convingă de asta, dar lui January îi era frică să nu fie trădată. Îi va putea ea oare destăinui cavalerului care-i cucerește fortăreața inimii, toate secretele pe care le ține încătușate în ea? Îi va dovedi oare că se încrede în dragostea lui?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total

TENTAȚII din TRECUT ◇ Cindy Gerard

TENTAȚII din TRECUT

Cindy Gerard

Loveswept